BARRY EISLER

FURIA SAMURAIULUI

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #5

FURIA SAMURAIULUI

Original: *The Last Assassin*: *John Rain #5*
(2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2019

Introducere la noua ediție

Cea mai mare parte a cărților pe care le scriu par să rezulte dintr-o întrebare de tipul „Ce-ar fi dacă?” De pildă, „Ce-ar fi dacă un asasin «lup singuratic» se îndrăgostește de fiica uneia dintre țintele lui și trebuie s-o protejeze de cei care au comandat crima, dar în același timp să-i ascundă adevărul despre fapta lui?” (*Asasinul din Tokio*: *Țintele*) Sau „Ce-ar fi dacă agenți CIA ar angaja un asasin pentru a ucide finanțatorul unor acte teroriste… care se va dovedi protejat de alți agenți CIA, iar asasinul va fi prins la mijloc?” (*Asasinul din Tokio*: *Jocurile căinței*) Lucruri de felul acesta.

Întrebarea „Ce-ar fi dacă?” pe care m-am pomenit examinând-o când am început să scriu *Asasinul din Tokio*: *Furia samuraiului* a fost diferită. A avut o natură mai puțin operațională și mai degrabă personală. Respectiv, „Ce-ar fi dacă iubita agent Mossad a unui asasin ar deveni convinsă că el o va părăsi pentru o veche dragoste? Ar fi ea capabilă să-și gestioneze nesiguranța, gelozia și alte sentimente nefamiliare sau va sfârși folosindu-și talentele profesionale în motive strict personale?” M-am pomenit atras de posibilitatea de a aduce personaje cu abilități extraordinar de letale pe un teren emoțional nefamiliar și de a vedea cum vor reacționa. De exemplu un individ obișnuit devine gelos va întreprinde doar un număr limitat de acțiuni. Însă dacă un asasin profesionist sau un agent al serviciilor secrete este prins în menghina „ochelarilor de cal” emoționali, pot apărea rezultate complet diferite. Hmmm…

În felul acesta, baza pentru *Asasinul din Tokio*: *Furia samuraiului* a devenit o situație strict personală, care reprezintă o intruziune în viața profesională a distribuției mele de asasini – practic, reversul subiectelor romanelor anterioare,

în care situația profesională reprezenta o intruziune în viața personală. Astfel, Rain va fi asediat de posibilitățile nou-descoperitei paternități, de complicațiile cauzate de faptul că Midori știa că el a fost implicat în moartea tatălui ei, de pericolele reprezentate de gelozia lui Delilah, ca și de ponderea iminentei morți a unuia dintre cei mai apropiați prieteni și aliați ai lui. Îmi place să-l deplasez pe Rain pe tot globul în aceste povești, iar aceasta a însemnat o oportunitate de a-l aduce pe un teren periculos de o natură complet diferită.

Multe îmi plac la romanul acesta, dar voi menționa doar două lucruri de care sunt, realmente, mândru. Primul este episodul sumo din Wajima, Japonia. Confruntarea lui Rain și Dox cu doi asasini sumo din *yakuza* a dus la una dintre cele mai încordate și amuzante scene de acțiune pe care le-am scris vreodată. Și – nu fac dezvăluiri – mai există o scenă despre care destui cititori mi-au spus că i-a emoționat până la lacrimi. Nu este ușor să-i faci pe oameni să țină atât de mult la niște personaje imaginare încât să plângă pentru ele, însă în *Asasinul din Tokio*: *Furia samuraiului* am reușit asta.

Parcă-l aud pe Dox pufnind și zicând:

— Imaginar? O să vedem noi cine-i imaginar, *amigo*!

Mai bine să nu argumentez cu el. Vă sfătuiesc să citiți cartea și să decideți singuri.

Capitolul 1

Nu mi-au plăcut niciodată joburile din locuri noi, necunoscute. Nu știi cum să intri și cum să ieși de acolo fără să fii detectat, nu știi de ce instrumente vei avea nevoie pentru țintă, nu știi unde vei fi expus și unde vei fi în stare să te contopești cu fundalul ori să dispari în mulțime.

Pentru a compensa, încep să studiez zona din exterior, pătrund în ea doar când am aflat cât mai multe detalii și vin întotdeauna suficient de devreme pentru a mă familiariza cu terenul înainte de a sosi momentul să intru în acțiune. Tactici precum acestea m-au ținut în viață, ba chiar și rezonabil de prosper, în cei peste douăzeci și cinci de ani de când mă ocup cu acțiunile în care am fost dintotdeauna cel mai bun.

Dar de data asta pregătirile au fost un act reflex, nu o necesitate. La urma urmelor, nu era un job. Terminasem cu viața aceea. Sau aproape că terminasem. Mai exista un ultim amănunt, unul important, însă pe acela nu voiam să-l confrunt deocamdată. Barcelona ar fi trebuit să fie un interludiu – plăcere, nu afaceri, și era tulburător că o părticică a minții mele părea să nu înțeleagă deosebirea.

Cu toate acestea, în circumstanțe care ne sunt străine, manifestăm tendința de a recurge la rutine, așa că m-am pomenit utilizându-mi abordarea obișnuită. Ar fi trebuit să fi știut mai bine. Barcelona era nefamiliară, dar teritoriul real pe care încercam să navighez nu era marcat pe nicio hartă.

Am zburat cu un avion al companiei nipone JAL de la Tokio via Amsterdam și am sosit pe aeroportul El Prat din Barcelona într-o seară blândă de iarnă, fără să am asupra mea nimic altceva decât geanta de voiaj banală și costumul de

afaceri simplu cu care eram îmbrăcat. În picioare purtam mocasini din piele maronie, cumpărați din raionul pentru bărbați al unui magazin din lanțul Aoyama; pe nas aveam ochelari cu lentile fără dioptrii, cu ramă din oțel făcută astfel încât să-mi oculteze trăsăturile; în buzunar țineam un ghid în japoneză. Pentru primele zile petrecute în oraș aveam să fiu un *sarariiman* – „salariat" – anonim, recent divorțat, ai cărui copii au crescut și au plecat de acasă, și care căuta divertisment prin călătorii, ceva mai îndrăznețe decât excursia de anul trecut în Hawaii sau Saipan. După sosirea lui Delilah, urma să mă metamorfozez în altceva.

Recepționerii din Le Meridien Hotel de pe Las Ramblas mi-au vorbit lent într-o engleză cu accent catalan delicios, necesitate indicată de propriile mele tentative șovăielnice cu accent japonez greoi. Am moștenit trăsăturile chipului în cea mai mare parte de la tatăl japonez, iar contribuțiile mamei americane au fost diminuate cu mulți ani în urmă de chirurgia plastică. De asemenea, îmi venea ușor să joc teatru. Toată viața am interpretat roluri; desigur, nu am urmat nicio instituție de artă dramatică, dar dacă ai rezistat atât timp ca mine într-o profesiune atât de criminală, literalmente vorbind, ca a mea, mai înveți câte ceva.

Mă simțeam obosit. Schimbarea fusului orar nu a fost observată pe când aveam treizeci de ani, a devenit un factor iritant după patruzeci de ani, iar în prezent era mai vizibilă ca oricând. M-am dus direct în cameră, am comandat mâncare prin room-service, am făcut o baie fierbinte și am dormit neîntors toată noaptea.

M-am trezit în zori. Până atunci nu fusesem niciodată în Barcelona și voiam să văd orașul în zori, când încă nu era în picioare, când încă nu-și purta machiajul. Am făcut un duș rapid și am ieșit din cameră odată cu ivirea soarelui dinapoia orizontului. Am scrutat strada în timp ce am trecut pe lângă ferestrele recepției, apoi am cercetat

poziții pentru ambuscade din fața hotelului. Totul părea în regulă.

Am mers pe Las Ramblas și răsuflarea mea forma aburi vagi în răceala aerului maritim al dimineții, apoi m-am oprit. La zece metri mai departe, trei bărbați în salopete de salubrizare și cizme din cauciuc rulau un furtun din care picura apă; caldarâmul era încă ud și lunecos în urma muncii lor. Am rămas locului tăcut și nu m-au observat. Au terminat cu furtunul, au urcat într-o camionetă și au plecat. După ce sunetul motorului s-a stins, s-a lăsat liniștea și am zâmbit, încântat să mă bucur de unul singur de oraș, măcar o vreme.

Am mers spre est, prin Barri Gòtic, cartierul gotic. Am simțit că ajunsesem în răstimpul foarte scurt dintre plecarea petrecăreților de astă-noapte și sosirea primilor turiști ai dimineții, și am făcut o pauză, bucurându-mă de senzația că eram martorul unei tranziții secrete. Am hoinărit mult timp, ascultându-mi pașii pe străzile înguste pavate cu piatră cubică, savurând aromele pâinii proaspăt coapte și cafelei abia râșnite, privind cum locuitorii apăreau treptat dinapoia fațadelor vechi de secole ale unor clădiri pline de cicatrice, dar robuste, pentru a începe o nouă zi.

După micul dejun compus din croasanți și cafea *cortado*, am vizitat Ganiveteria Roca, un cunoscut magazin de cuțite despre care am citit când m-am pregătit pentru călătorie. Acolo, printre bricele din cositor, foarfecele din oțel și alte obiecte din aceeași gamă, am ales un cuțit pliabil Benchmade, cu lama lungă de șapte centimetri și jumătate. În ultimul an mă obișnuisem să port asupra mea o armă albă și nu mă mai simțeam confortabil dacă nu aveam la îndemână ceva ascuțit.

Echipat corespunzător, mi-am început obișnuita explorare sistematică a orașului. Nu m-aș fi simțit în largul meu acolo până când nu învățam cum să mă contopesc cel mai bine cu mediul… sau cum să fug, dacă tentativele de contopire ar fi eșuat. Așa

că am fost peste tot, în ziua aceea și în cele cinci zile și nopți următoare, la toate orele din zi și din noapte, cu toate mijloacele de transport. Am reținut dispunerea străzilor și străduțelor, poziționarea secțiilor de poliție și a videocamerelor de securitate, ritmurile și ritualurile pietonilor, turiștilor și vânzătorilor.

Existau totuși o mulțime de atracții: aromele combinate de *tapas* și șaormă pe străduțele șerpuitoare din El Raval, sunetele muzicii și râsetelor ce răsunau în piețele publice din Gràcia sau senzația brizei marine pe obraji și în păr pe vârfurile muntoase Montjuic și Tibidabo. Îmi plăcea că localnicii participau la slujbele religioase de dimineață în catedrale vechi de șase sute de ani. Îmi plăceau contrastele: gotic și *modernista*, munți și mare, semnificație istorică și spirit exuberant.

Iar atracțiile nu se limitau doar la oraș. Brusc, am devenit conștient de părinții cu prunci. Erau peste tot: își împingeau copilașii în cărucioare, îi purtau în brațe, le priveau fețișoarele cu un devotament foarte înduioșător. Tatsu, fostul meu dușman și actual prieten din *Keisatsucho*, echivalentul japonez al FBI-ului, m-a avertizat că așa va fi și, ca în atâtea alte privințe, a avut dreptate.

Tatsu nu m-a pregătit însă, și nici n-ar fi putut, pentru numeroasele feluri în care vestea lui despre Midori m-a lăsat nedecis, confuz, aproape șocat. Am fost cât pe-aci să anulez întâlnirea cu Delilah, pe urmă am renunțat la ideea aceea. În primul rând, îi datoram o explicație. În al doilea rând, încă doream s-o văd, ba chiar foarte mult.

N-aș fi putut prezice niciodată afecțiunea care s-a înfiripat pentru Delilah sau cea pe care se părea că ea o avea pentru mine. În mod clar, primele noastre întâlniri au fost de rău augur. Mai întâi, Macao, unde am aflat că amândoi aveam aceeași țintă. Apoi Bangkok și Hong Kong, unde ea ar fi trebuit să mă manipuleze. În mod paradoxal,

neîncrederea inerentă născută din activitatea pentru servicii secrete concurente – Delilah pentru Mossad, iar eu, liber-profesionist pe atunci, pentru CIA – a asigurat o temelie stabilă. Fiecare din noi recunoștea în celălalt un profesionist, un operator cu o agendă clară de lucru, o persoană pentru care imperativele de business aveau să învingă întotdeauna dorințele personale. Toate acestea au devenit fundamentul pentru respect, ba chiar pentru înțelegere reciprocă, și au oferit, într-un final, contextul pentru luxul unei afinități personale de netăgăduit. Amândoi știam că sexul nu putea duce nicăieri. Atunci, de ce să nu ne bucurăm de ceea ce aveam, indiferent despre ce ar fi fost vorba și de cât timp ar fi durat?

Dar a durat și s-a intensificat. Am petrecut o lună împreună în Rio, după care Delilah și-a sfidat superiorii când i-au ordonat să-mi întindă o cursă. Am spus „sfidat", însă – la naiba! – aproape că i-a trădat. M-a avertizat despre ce va urma și după aceea a acționat alături de mine ca să pună lucrurile la punct. Probabil că între noi exista ceva valoros dacă reușiserăm să evităm atâtea obstacole potențial letale, iar Barcelona avea să însemne locul și momentul pentru a stabili despre ce era vorba.

În ziua în care urma să sosească Delilah, m-am mutat din Le Meridien și am făcut câteva cumpărături pentru tranziția mea de la *sarariiman* anonim la personajul mai cosmopolit pe care-l consider mai apropiat de ceea ce sunt în realitate. Am cumpărat pantaloni, cămăși și un blazer din cașmir bleumarin de la Aramis din Eixample, lenjerie de corp, ciorapi și câteva accesorii din Furest de pe Plaça de Catalunya, pantofi din Casas în La Ribera și o geantă din piele în care să le pun pe toate, din Loewe, de la parterul magnificei Casa Lleó Morera de pe Passeig de Gràcia. Peste tot am plătit cash. După ce am terminat, am găsit o toaletă și m-am schimbat în unele dintre hainele noi, apoi

am luat un taxi până la Hotel La Florida, unde a făcut rezervare Delilah.

Călătoria cu taxiul din centrul orașului a durat douăzeci de minute, în mare parte pe șoseaua șerpuită care urcă spre vârful muntelui Tibidabo. Efectuasem deja, bineînțeles, o recunoaștere a hotelului și a împrejurimilor, în timp ce explorasem orașul, dar drumul era la fel de impresionant și a doua oară. Sub razele de soare ale sfârșitului după-amiezii, pe când taxiul urca serpentinele șoselei abrupte, orașul și toate posibilitățile lui apăreau sub mine, pe urmă dispăreau, ca să reapară ademenitor. După aceea au dispărut din nou.

Când am ajuns la intrarea hotelului, șapte niveluri de ipsos vopsit în gri și ferestre cu balcoane cu o panoramă a Barcelonei și a Mediteranei din depărtare, un ușier a deschis portiera și mi-a urat bun venit. Am plătit taximetristul, am privit în jur și am coborât din mașină. Nu aveam niciun motiv anume pentru a mă gândi că Delilah sau serviciul ei secret m-ar fi vrut mort – dacă aș fi avut, n-aș fi acceptat niciodată să mă întâlnesc cu ea acolo –, totuși, am rămas locului câteva clipe după plecarea taxiului, pentru a examina posibile poziții de ambuscade. Nu erau multe. Managerii proprietăților exclusiviste, așa cum era La Florida, nu-i agreează pe cei care par să se învârtă pe acolo fără vreun motiv plauzibil. Ei presupun că asemenea inși sunt paparazzi care așteaptă să fotografieze celebrități, nu ucigași mânați de mijloace și intenții mult mai letale, dar rezultatul este același: un teren neospitalier care în acea zi acționa în favoarea mea.

Ușierul a stat nemișcat, ținându-mi geanta cu un profesionalism discret. Domeniul era impresionant și probabil că bărbatul se obișnuise cu oaspeți ai hotelului care stăteau locului ca să admire

împrejurimile. După ce am fost mulțumit, am aprobat din cap și l-am urmat înăuntru.

Recepția era luminoasă, totuși intimă, din calcar, lemn de nuc și sticlă. Exista o singură zonă pentru relaxare și socializare, micuță și actualmente pustie. Se părea că nu aveam companie. Mi-am menținut vigilența la un nivel ridicat, însă încordarea a coborât o treaptă.

O femeie drăguță în costum business elegant mi-a ieșit în întâmpinare cu un pahar cu apă minerală și m-a întrebat cum a fost călătoria. I-am răspuns că totul a fost în regulă.

— Iar dumneavoastră sunteți domnul…? a întrebat ea într-o engleză cu un ușor accent catalan.

— Ken, am rostit numele sub care-i spusesem lui Delilah că voi călători. John Ken.

— Desigur, domnule Ken, vă așteptam. Celălalt ocupant al camerei a sosit deja.

A făcut semn din cap unui tânăr dinapoia tejghelei, care a ieșit de acolo și i-a întins o cheie.

— Aveți camera 309 – favorita mea din hotel, dacă-mi permiteți să vă spun, datorită panoramei. Cred că vă veți bucura de ea.

— Sunt convins.

— Doriți să vă ajute cineva cu bagajul?

— Nu, este în regulă. Aș vrea să mă plimb puțin înainte de a merge în cameră. Să văd hotelul. Este foarte frumos.

— Vă mulțumim, domnule. Dacă există și altceva ce doriți, vă rugăm să apelați la serviciile noastre.

Am încuviințat în semn de mulțumire și am pornit. O vreme m-am „plimbat” pe la parter, verificând totul – magazinul eterogen de cadouri, barul discret, salonul confortabil, casele spațioase ale scărilor, lifturile nenumărate – fără să găsesc nimic anormal.

Am urcat pe scară până la etajul al treilea, m-am oprit în fața ușii camerei 309 și am ascultat câteva clipe. Dinăuntru nu se auzea nimic. Am lăsat jos

geanta și paharul gol, mi-am scos haina, m-am ghemuit și am vârât cu zgomot cheia în broască. Nimic. Am ținut haina în dreptul ușii și am întredeschis-o foarte puțin. Tot nimic. Dacă înăuntru se afla un asasin, nu era un amator. Mi-am strecurat capul înăuntru și l-am retras imediat. Am văzut doar un hol scurt, dincolo de care se întrevedea parțial o cameră. Nu am detectat nicio mișcare.

M-am ridicat, am scos cuțitul din buzunar și l-am depliat silențios.

— Bună! am strigat și am pășit înăuntru.

Niciun răspuns. Niciun sunet. Am dat drumul ușii. S-a închis îndărătul meu cu un zgomot ușor.

— Bună! am strigat din nou.

Nimic.

— Ciudat…, am bombănit cu glas destul de tare pentru a fi auzit. Poate că am greșit camera.

Am deschis ușa, apoi i-am dat drumul să se închidă. Dacă cineva era ascuns înăuntru, i s-ar fi părut că plecasem.

Tot nimic.

Am mers de-a lungul peretelui holului, călcând cu grijă și oprindu-mă după fiecare pas, ca să ascult. Pantofii mei Camper cu tălpi moi, recent cumpărați, nu scoteau niciun sunet pe podeaua din lemn lustruit. Am examinat fiecare segment al camerei care-mi apărea în raza vizuală pe măsură ce mă apropiam, concentrându-mă asupra porțiunii ce rămânea invizibilă.

Ajuns în capătul holului, am văzut întreaga cameră, mai puțin baia. Ușa ei era deschisă. Probabil că Delilah o lăsase așa, știind că mă voi apropia tactic și dorind să-mi ușureze intrarea, dar deocamdată nu eram sigur în privința asta.

Pe pat se vedea o foaie de hârtie, izbitoare la ochi în mijlocul cuverturii albe, imaculate. Am ignorat-o. Dacă eu aș fi organizat o cursă, aș fi așezat foaia de hârtie pe pat, pe urmă aș fi ucis

ținta de pe balcon sau din baie, când s-ar fi aplecat să citească.

Ușile din sticlă ale balconului erau închise, draperiile erau trase și am observat că afară nu se afla nimeni. Probabil că fusese tot mâna lui Delilah, care avea grijă să-mi coboare tensiunea.

Mai rămânea doar baia și am început să mă destind puțin. Partea cea mai proastă în securizarea unei încăperi, mai ales dacă nu ai decât un cuțit și este posibil ca individul celălalt să aibă o armă de foc, este securizarea *fatal funnel*[1], în care inamicul are poziția dominantă și o rază neobstrucționată de foc. În cazul acesta, vulnerabilitatea îmi era considerabil diminuată prin reducerea ambuscadei la camera de baie.

M-am apropiat de ușa băii venind din lateral. M-am oprit și am ascultat. Liniște. Am inspirat adânc, apoi am aruncat înăuntru haina făcută ghemotoc, știind că unui țintaș îi va fi dificil să n-o urmărească instinctiv, fie numai și o fracțiune de secundă, pe urmă am năvălit imediat după ea. Baia era pustie.

Am expirat prelung și am mers pe lângă cabina de sticlă a dușului, spre fereastră. Așa cum mi s-a făgăduit, panorama era impresionantă: într-o parte se vedeau orașul și marea, iar în partea cealaltă, piscurile înzăpezite ale Pirineilor. Am privit câteva minute și am început să mă destind.

Am revenit la ușă și m-am uitat pe vizor. Coridorul de afară era pustiu. Mi-am luat geanta și paharul, le-am adus în cameră și am ridicat foaia de hârtie de pe pat. Pe ea scria: *Sunt la piscină*. *Te aștept*. *D*.

Greu de refuzat o asemenea invitație. Mai întâi, am verificat camera în căutare de arme, apoi am rămas locului o clipă, fără să fac nimic altceva decât să respir până m-am simțit mai calm. Am vârât în buzunar biletul lui Delilah, mi-am așezat haina pe un scaun și am ieșit. După încă un minut intram într-un solar vast din sticlă și piatră, cu

plafoane boltite și piscină cu apă scânteietoare și fund din oțel inoxidabil.

Delilah era întinsă pe unul dintre șezlongurile tapițate în roșu care înconjurau piscina. Purta costum de baie dintr-o singură piesă, albastru cobalt, care-i reliefa curbele. Părul blond îi era strâns la spate și ochelari de soare uriași îi ascundeau trăsăturile. Arăta din cap până în picioare ca un star de cinematografie.

Am privit în jur. Nimeni nu mi-a declanșat vreo alarmă. O clipă am fost tulburat că până și în acel moment, după toate prin care am trecut amândoi și pe care le-am împărtășit, tot simțeam că trebuia să fiu grijuliu. M-am întrebat dacă voi fi vreodată capabil să mă relaxez alături de ea sau alături de oricine altcineva. Poate că aș fi putut spera la așa ceva cu Midori. La urma urmelor, nu acela era motivul pentru care regii din Evul Mediu își căsătoreau fiii și fiicele, pentru a pecetlui alianțe de sânge și a face imposibile crimele? Oare la bază nu stătea ideea că un copil este un atu care învinge orice, până și resentimentele și rivalitățile cele mai adânci, că el învinge chiar și ura?

M-am apropiat și m-am oprit la un metru înapoia ei. Am vrut să văd dacă îmi percepea prezența. Antenele lui Delilah erau printre cele mai sensibile pe care le cunoscusem, dar, pe de altă parte, puțini oameni se mișcă mai silențios ca mine.

Am așteptat câteva secunde. Ea nu m-a observat.

— Hei, am rostit încet.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a întors spre mine, apoi și-a scos ochelarii de soare și mi-a oferit un zâmbet luminos.

— Hei!

— Stau de ceva timp aici, să știi, i-am zis. Am crezut că vei observa.

Zâmbetul nu i-a dispărut.

— Poate că ți-am cântat, pur și simplu, în strună. Știu că-ți place să te simți neauzit când te furișezi.

S-a ridicat în picioare și m-a strâns în brațe, îndelung și energic. I-am simțit vag parfumul, unul pe care nu-l mai întâlnisem nicăieri și pe care-l voi asocia mereu cu ea. În jur erau oameni, totuși, am început să ne sărutăm cu pasiune. Așa se întâmpla de fiecare dată când ne reîntâlneam după ce fuseserăm separați o vreme, însă, de fapt, și cu alte ocazii. Ceva ce ne împingea, pur și simplu, să ne atingem mereu. Nu știam despre ce putea fi vorba, dar era copleșitor.

A trebuit să mă așez pe șezlong înainte ca starea pe care mi-o cauzase ea să atragă atenția altora. Delilah a râs, știind cu exactitate motivul pentru care întrerupsesem îmbrățișarea, și s-a așezat lângă mine, punându-și mâna pe piciorul meu.

— Când ai venit? m-a întrebat.

— În urmă cu câteva minute.

— Nu în hotel. În oraș, în Barcelona.

Am făcut o pauză, după care am recunoscut:

— De câteva zile.

Ea a clătinat din cap.

— Ce mai pierdere de timp! Să știi că și eu aș fi putut ajunge aici mai devreme. Însă eram convinsă că o să vrei mai întâi să arunci singur o privire.

— Bănuiesc că sunt predictibil.

— Înțeleg. Mă îngrijorează doar că nu voi avea nimic nou să-ți arăt.

M-am uitat în ochii ei albaștri.

— Vreau să-mi arăți totul.

Și-a mutat mâna mai sus pe piciorul meu.

— Perfect. Ce-ai zice să-ncepem cu camera?

Ne-am grăbit, dar întoarcerea a părut să dureze mai mult decât drumul meu până la piscină cu câteva minute înainte. Am reușit totuși și am scos-o pe Delilah din costumul de baie înainte ca ușa să se fi închis înapoia noastră.

Mi-am aruncat pantofii și am intrat în cameră, sărutându-ne din nou, cu ea trăgându-mi cămașa și pantalonii. M-am oprit la piciorul patului, ca să ies din boxeri. Delilah a bâjbâit și a vârât mâna brusc sub o pernă. Deși verificasem deja toate locurile, m-am încordat, apoi am văzut că era doar un prezervativ. Faptul că nu s-a întins mai lent după el – îmi cunoștea obiceiurile și știa ce anume mă alerta – era dovada propriului ei abandon înaintea pasiunii, ca și a abandonului meu, întrucât nu am sesizat gestul la timp, ca să fi făcut ceva în privința aceea.

S-a întins pe spate și am trecut deasupra, înaintând între picioarele ei deschise. M-a sărutat din nou și mi-a pus prezervativul chiar cu o clipă înainte s-o pătrund. O secundă m-am gândit la Midori și am fost mulțumit că de data asta eram inteligenți. Nu la fel s-a întâmplat și pe insula Phuket.

Am făcut dragoste violent și în grabă. N-am vorbit, cuvintele erau inutile, ci au fost doar icnete și gâfâieli, iar în cele din urmă niște gemete ascuțite care s-au auzit, probabil, din camera vecină.

După aceea, când am stat pe o parte, unul lângă celălalt, trăgându-ne răsuflarea, mi-am dat seama că, pentru câteva minute, conștientizarea aproape permanentă a securității de către mine a fost eclipsată temporar de patimă oarbă și apoi de sentimentul de plăcere ce a urmat actului în sine. Pe de o parte, era eliberator – la naiba, însemna afirmarea vieții! – să înțeleg că mă puteam bucura de asemenea momente. În același timp însă era neliniștitor. Încă nu-i povestisem lui Delilah ce aflasem despre Midori. Nu știam cum să-i spun și nici când. Știam doar că niciodată nu avusesem nevoie de abilitățile mele pe cât urma să am în continuare pentru ceea ce intenționam să fac.

Capitolul 2

Am petrecut restul după-amiezii și al serii picotind, făcând din nou dragoste, pe urmă picotind iarăși. Îmi amintesc că la un moment dat m-am gândit că era minunat că barcelonezii mâncau așa târziu, pentru că altfel am fi ratat cina.

Într-un final, am izbutit să facem duș și să ne îmbrăcăm, după care o mașină a hotelului ne-a dus la Torre d'Alta Mar, un restaurant cocoțat la șaptezeci și cinci de metri deasupra mării, în vârful lui Torre de Sant Sebastián, umil dintre cele trei turnuri care deservesc sistemul de funiculare al orașului. Delilah făcuse rezervarea și, odată în plus, alesese bine. Panorama de trei sute șaizeci de grade era incredibilă, iar mâncarea într-o măsură și mai mare: potârniche, homar și file mignon, specialități catalane, ca fasole Ganxet și șuncă Guijuelo, și Idiazábal, o brânză bască minunată. Am băut două sticle de *cava* de la o vinărie locală numită Rimarts. Nu auzisem niciodată de locul acela, dar se pricepeau la ceea ce făceau.

N-am pomenit nimic de Midori. Părea prea devreme. Abia ne reîntâlniserăm, iar cina și atmosfera erau deosebite și nu voiam să le stric sub nicio formă. De asemenea, după orele de sex, eram, pur și simplu, prea confuz, nu numai despre ceea ce urma să fac, ci chiar și despre ceea ce doream.

Ca atare, am rămas la subiecte familiare, în principal muncă și călătorii. Delilah mi-a zis că era tot în concediu, așteptând terminarea anchetei Mossadului despre evenimentele din Hong Kong, unde ea a încălcat ordinele și m-a ajutat. Israelienii au pierdut acolo un om bun și unii considerau că a fost vina ei. Știam, desigur, mai bine cum au stat lucrurile, însă era imposibil ca Delilah să mă cheme pentru a depune mărturie.

— Nu-mi pasă, a precizat ea. Sunt fericită că am atât timp liber.

Am aprobat din cap.

— Chiar mă-ntrebam cum ai reușit să scapi pentru vacanța asta, aici.

A ridicat paharul.

— Aș zice că totul a mers bine.

Am ciocnit paharele și am băut.

— Și cum te aștepți să se termine? am întrebat-o eu.

— Nici măcar nu mă gândesc la asta.

O cunoșteam totuși bine și m-am mulțumit să zâmbesc înțelegător. Lui Delilah nu-i plăcea să accepte mizerii de la presupușii ei superiori și, de fapt, de la nimeni.

După câteva secunde, a ridicat din umeri.

— Sunt nițel îngrijorată. Nu atât de mult dacă voi fi repusă în funcție, dacă voi fi sancționată sau altceva de felul ăsta. Mai degrabă… detest, pur și simplu, felul cum se folosesc de mine și după aceea mă judecă pentru că am făcut joburile la care m-au trimis chiar ei. Ai fi zis că moartea lui al-Jib va însemna un atu mai presus ca orice, dar n-a fost așa.

Ali al-Jib a fost un terorist din rețeaua lui A.Q. Khan, care a încercat să cumpere materiale nucleare pentru construirea unei bombe. Delilah l-a ucis în Hong Kong, o țintă oportună, iar în prezent acțiunea aceea era, probabil, singura care o mai apăra de detractorii din Mossad.

— Au și ei prioritățile lor, am comentat.

— Da, ședințele la care se țâțâie din buze, alea sunt prioritățile. Îți jur, uneori simt că ar trebui să le spun să se ducă dracului.

— Și eu am avut de-a face cu de-ăștia, am zis, pe urmă m-am întins și am prins-o de mână. Nu le îngădui să te doboare.

A surâs și mi-a strâns mâna.

— Nici măcar nu m-am mai gândit la asta de când te-am văzut. Mă rog, mai exact de când am

început să vorbim despre asta.

— Atunci, poate că ar trebui să mă vezi mai des, am rostit fără să-mi fi dat seama.

Mi-a strâns iarăși mâna.

— Mi-ar plăcea.

Nu am răspuns.

Am terminat cina după miezul nopții și am pornit spre vest, intrând în La Ribera. Era în timpul săptămânii, totuși, El Born, una dintre străzile cele mai vechi din oraș și inima lui La Ribera, era animată, cu mulțimi revărsându-se din tavernele ce mărgineau strada și din restaurantele și cluburile din jur. Am izbutit să găsim o masă la un bar numit La Palma, un local vechi și frumos, fără pretenții, cu butoaie de vinuri în colțuri și cârnați atârnând sub grinzile plafonului. Am comandat pentru fiecare câte un pahar cu Highland Park din 1958, unul dintre cele mai bune single malt din lume – ridicol la prețul de 150 euro paharul, dar viața este foarte scurtă.

După aceea ne-am plimbat din nou. Delilah și-a trecut brațul pe sub al meu și s-a lipit de mine în aerul rece al nopții. Am simțit gestul atât de natural, încât aproape m-a îngrijorat. M-am întrebat cum ar fi fost să fie așa tot timpul. Apoi m-am gândit la Midori.

Am mers spre sud, în Barri Gòtic, unde labirintul de străzi pavate cu piatră s-a îngustat și mulțimile s-au redus. În scurt timp ecourile pașilor noștri, zidurile adumbrite ale catedralelor întunecate și apartamentele cu ferestre acoperite de obloane ne-au fost singurii însoțitori.

La câteva străzi spre vest de Via Laietana, am auzit niște tineri vorbind tare în engleză și, când am ocolit un colț, am văzut că erau patru și veneau în direcția noastră. După îmbrăcăminte și accent am bănuit că erau britanici din clasa muncitoare, făcând parte, probabil, dintre suporterii de fotbal ai grupării „hooligans”; după volumul și agresivitatea glasurilor, am bănuit că erau beți. Impresia mea

imediată a fost că au încercat să agațe localnice din La Ribera, nu au găsit prostituate după gustul lor pe Las Ramblas și în acel moment reveneau în La Ribera pentru a-și încerca iarăși norocul. Vigilența mi-a crescut o treaptă. Am simțit degetele lui Delilah strângându-mi foarte ușor brațul. Mă anunța că a observat și ea problema potențială.

Strada era îngustă, aproape o ulicioară, și nu era prea mult spațiu pentru a-i lăsa să treacă pe lângă noi. Am împins-o pe Delilah spre stânga, ca să am brațul drept cât mai liber.

Tinerii ne-au văzut și au încetat să mai strige. Nu era un semn bun. Apoi au încetinit. Asta era și mai prost. După care unul dintre ei s-a desprins și a venit spre noi, iar ceilalți l-au urmat. De acum era de-a dreptul neplăcut.

Am scos cuțitul și l-am ținut ascuns, lipindu-l cu degetul mare de palma deschisă. Voiam ca nimeni să nu știe că în joc exista o armă albă, până nu hotărâm să le-o prezint în mod oficial.

Speram să trecem, pur și simplu, pe lângă ei, eventual încasând un umăr predictibil în drum. Ei s-au răspândit însă într-un evantai destul de larg pentru ca trecerea să nu fie o opțiune. O puteam totuși face destul de ușor. M-am gândit să-l dobor pe cel mai apropiat cu *osoto-gari*, o aruncare de judo fundamentală, dar puternică, din partea căreia mă așteptam să modifice atitudinea celorlalți trei. Aș fi procedat exact așa dacă Delilah ar fi rămas în spatele meu. Dar ea se afla imediat lângă mine și astfel îmi stătea în drum. Am simțit-o încetinind și a trebuit să încetinesc și eu.

O idee paranoică a încercat să mă înhațe: era posibil ca Delilah să fi pus totul la cale. Am știut însă chiar în aceeași clipă că nu era vorba despre așa ceva. În primul rând, cei patru erau prea tineri. Energia pe care o degajau era prea încinsă, prea agresivă. Pentru profesioniști, violența este o meserie. Pentru tipii aceia, părea o oportunitate.

În plus, Delilah nu m-a condus în direcția aceasta pe durata plimbării, aș fi observat așa ceva.

Ne-am oprit toți și ne-am privit. *Acum începe*, am reflectat.

— Frumoasă seară, nu-i așa, doamnelor? a rostit englezul care venise primul pe partea noastră din stradă.

Mă privea cu un rânjet larg.

— Tu trebuie să fii șeful, am răspuns cu glas scăzut și calm.

— De ce? a întrebat el încruntat.

— Ai venit primul încoace, iar prietenii tăi te-au urmat. Acum ești primul care a vorbit. Bănuiesc că asta înseamnă că ești șeful. Mă-nșel?

Am privit în spatele nostru, ca să mă asigur că nimeni nu se apropia din cealaltă direcție – era pustiu –, apoi m-am uitat la ceilalți trei.

— Sau șeful este altul dintre voi? Haideți, care-i?

Abordarea mea nu se desfășura așa cum speraseră. Nu eram speriat. Nu eram un fanfaron. Dacă idioții ar fi avut cât de cât inteligență, și-ar fi dat seama că în acel moment eu eram cel care-i aborda pe ei.

— Da, eu sunt șeful, așa-i, a zis primul tânăr încercând să recapete inițiativa.

Am încuviințat din cap, ca și cum aș fi fost impresionat.

— Este foarte curajos din partea ta s-o spui.

— De ce?

I-am zâmbit. Zâmbetul nu era deloc plăcut.

— Fiindcă știu că trebuie să te omor pe tine primul.

El și-a privit prietenii, ca și cum s-ar fi asigurat de prezența lor permanentă, apoi a revenit spre mine. Am simțit că începea să reconsidere situația.

Însă unul dintre prietenii aceia era prea idiot sau beat, ori ambele, ca să înțeleagă în ce poziție se aflau. A strigat:

— Te face labagiu, omule. Accepți asta?

La naiba!

— Nu fac pe nimeni labagiu, am rostit cu glas tot calm și egal. Spun doar că niciunul dintre noi nu vrea să strice seara celorlalți. În clipa asta La Ribera este ca un party în aer liber. Nu într-acolo vă duceați?

Ultima întrebare era plănuită: nu o comandă, ci doar un memento, o simplă sugestie care putea fi acceptată fără pierderea prestigiului. Și uitându-mă în ochii individului, puteam spune că voia s-o accepte. Asta era bine.

Și-a privit iarăși prietenii. Din păcate, ei nu i-au oferit ceea ce spera să găsească. S-a uitat din nou la mine și am văzut că decisese. Decisese greșit.

A început să se apropie, ridicând brațul, probabil pentru a mă împunge cu degetul în piept sau alt gest clasic și idiot care înseamnă următorul pas spre violență. Nu știa că eu nu credeam în pași. Îmi place să ajung la destinație pe drumul cel mai scurt posibil.

Dar înainte de a mă mișca și a-l doborî, Delilah s-a băgat între noi. Fusese atât de silențioasă, și tânărul fusese atât de concentrat asupra mea, încât el a avut nevoie de o clipă să se adapteze. A făcut o pauză și a dat să spună ceva. N-a mai avut însă șansa de a rosti măcar o silabă.

Delilah i-a expediat o lovitură frontală cu piciorul, de jos în sus, direct în testicule. El a scos un sunet pe jumătate icnet, pe jumătate regurgitare și s-a îndoit din mijloc. Delilah s-a apropiat și l-a călcat violent pe piciorul dinspre ea. Tânărul a icnit din nou și a încercat să se retragă. Când piciorul din față i s-a extins, ea s-a rotit și i-a expediat o lovitură dintr-o parte în lateralul genunchiului. S-a auzit un trosnet oribil și el s-a prăbușit pe caldarâm cu un urlet. Am văzut-o pe Delilah apreciind distanța. Apoi a făcut un pas înainte și a șutat cu toată forța, în stilul fotbaliștilor, drept în chipul lui. Sângele i-a țâșnit

din nas și tânărul a urlat din nou, ca un șoarece de câmp care este spintecat de un șoim.

Delilah s-a oprit și s-a uitat la ceilalți trei. În expresia ei nu exista o provocare anume, ci doar o întrebare: *Cine vrea să urmeze*?

Toți s-au holbat de la ea la compatriotul lor care se zvârcolea și zbiera, apoi din nou la ea. În cele din urmă, unul dintre ei a bolborosit:

— De ce… de ce-a trebuit să faci asta?

Dacă m-aș fi simțit mai vorbăreț sau doar măcar predispus spre bunătate, i-aș fi explicat că aia fusese o „lovitură finală”. Ideea este că atunci când te atacă niște simpli bătăuși, nu profesioniști, trebuie să-i faci unuia dintre ei ceva atât de oribil, atât de gratuit vătămător, încât mentalitatea colectivă a celorlalți trece de la *Ia să tăbăcim niște funduri*! la ceva mai degrabă de felul *Slavă cerului că n-am fost eu*! Și în timp ce ei sunt astfel paralizați de *schadenfreude*[2], te poți îndepărta neatins.

În clipa de față ei aveau nevoie de o sarcină care să le concentreze atenția împrăștiată.

— Ar fi bine să vă duceți prietenul la un spital, am sugerat inexpresiv, știind că asta va fi de ajutor.

Am atins-o pe Delilah pe cot și am plecat.

În drum spre hotel, am schimbat două taxiuri. N-avea rost să ușurăm misiunea cuiva de a se interesa cine eram sau unde mergeam. Am preferat să ținem ochii plecați și gura închisă.

După ce am ajuns în La Florida, am intrat primul în cameră, apoi am închis ușa în urma noastră. Patul fusese făcut, luminile erau discrete și atmosfera senină părea suprareală după cele ce tocmai se petrecuseră pe stradă. Delilah și-a scos pantofii și i-a examinat. Probabil că unul din ei fusese stropit de sânge, fiindcă a intrat cu el în baie. Am auzit apa curgând, pe urmă oprindu-se. După un moment a revenit și a pus pantofii laolaltă pe podea, lângă fereastră. S-a așezat pe pat și m-a privit, cu obrajii încă dogorind învăpăiați.

— Îmi pare rău, a zis ea.

Am strâns din umeri.

— Mă bucur că episodul de pe insula Phuket a fost măcar pe jumătate consimțit. Cred că aș mai șchiopăta și acum dacă ar fi fost altfel.

Amândoi am râs mai copios decât merita de comentariul meu și mi-am dat seama că eram încă euforici. Așa se întâmplă, de obicei, după un act de violență. M-am întrebat dacă Delilah recunoscuse indiciul, la fel ca mine.

Când ne-am oprit din râs, am spus:

— Nu m-aș fi oprit totuși să mă lupt. Aș fi trecut printre ei, mai departe, înainte să fi avut ocazia să-și mobilizeze curajul.

Ea a aprobat din cap.

— Abia ulterior mi-am dat seama că așa gândeai. Eu însă n-am forța ta în trunchiul superior. A trebuit să joc altfel. În plus, trebuie să recunoști, eu pot aduce în ecuație un element de surpriză de care tu nu ești capabil.

— Asta-i adevărat. Cred că va trebui să ne obișnuim unul cu celălalt.

N-am fost sigur de felul cum au sunat cuvintele acelea, așa că am adăugat:

— Cu felul în care facem lucrurile. (Nu, nici așa nu era bine.) Ca să putem… aborda mai bine situații de felul ăsta.

Ochii i s-au îmblânzit și a surâs ușor, și am simțit că mă deslușea foarte bine.

— Crezi că ar trebui să ne obișnuim unul cu celălalt? a întrebat, ignorându-mi toate precizările idioate.

Am privit-o. N-am știut ce să spun.

— Nu cred că-i o idee rea, a continuat ea cu același zâmbet blând. Și eu m-am gândit la asta.

— Serios?

— Bineînțeles. Tu nu te-ai gândit?

M-am așezat pe pat, lângă ea. Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ba da, m-am gândit.

Delilah și-a pus palma pe coapsa mea și a strâns.

— E bine.

Trebuia să-i spun. Iar dacă n-o făceam în acel moment, mai târziu ar fi părut ca o înșelătorie.

— Însă recent, imediat după ce am vorbit cu tine ultima dată, am primit niște… vești.

Presiunea degetelor ei a slăbit.

— Așa…?

— Mai ții minte discuția pe care am avut-o în hotelul Peninsula din Hong Kong? am întrebat-o.

Cuvintele îmi ieșeau repede, dar îmi era imposibil să le încetinesc.

— În noaptea în care mi-ai povestit despre Dov. Ți-am spus că există o femeie, o civilă pe care am rănit-o prin ceea ce am făcut.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, se pare că ultima dată când am fost cu ea, și asta a fost înainte de a te întâlni, noi n-am fost… n-am fost chiar atenți. Așa că se pare…

— Ah, *merde*…

— Așa că se pare că există un copil. Un băiat.

A urmat o pauză lungă. Am stat nemișcat, cu inima continuând să-mi bubuie, întrebându-mă ce se va întâmpla în continuare.

— Ea te-a contactat? a întrebat Delilah.

Am clătinat din cap.

— Am un prieten în serviciile secrete japoneze, care a obținut niște fotografii de supraveghere cu ea și copilul, făcute de dușmanii mei. Ei nu știu cum să-mi dea de urmă, așa că speră că voi reapărea pe lângă ea. De aceea o țin sub supraveghere.

— Ea se află în pericol?

— Nu. Nu cred.

— Cum o cheamă?

Am făcut o pauză, dar n-am vrut să par că aș fi ascuns ceva.

— Midori.

— Este un nume frumos.

— Da.

— Oamenii aceia… speră că vei afla despre copil? Și că, dacă vei afla, te vei duce la Midori?

— Da, așa se pare.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu.

— Cred că ai un plan. Altfel, n-ai fi deschis subiectul ăsta.

Mi-am masat tâmplele și am căzut pe gânduri.

— Nu sunt nici măcar sigur că este copilul meu. Însă trebuie să aflu. Poți înțelege asta, nu?

A urmat altă pauză lungă. Mâna lui Delilah continua să fie pe coapsa mea, dar în acel moment se simțea ca un simplu obiect inert.

După un moment, ea a răspuns:

— Da, pot înțelege. Dar din ceea ce ai menționat, în chiar clipa de față Midori și băiatul nu se află în niciun pericol. Dacă te duci la ei, i-ai putea pune în pericol și te-ai putea pune și pe tine în pericol.

A tăcut puțin, după care a adăugat:

— Însă asta o știi și tu.

— Da.

Și-a ridicat mâna de pe piciorul meu.

— Bun, nici nu mă așteptam să ne rezolvăm cumva relația noastră nebună în numai câteva zile petrecute împreună. Avea să dureze oricum. Așa că trebuie să faci ceea ce trebuie să faci.

Am privit-o în ochi.

— Îmi pare rău.

A clătinat din cap.

— Nu-i vina ta.

După aceea a izbucnit în râs.

— Lucrurile nu-s niciodată simple pentru noi, așa-i?

— Ar fi trebuit să nu-ți spun? Nu dispunem de mult timp împreună și nu vreau să-l stric.

— N-ai stricat nimic. Mă bucur că mi-ai zis. A fost un gest de respect.

— Și ce facem acum?

— Ne bucurăm de timpul pe care-l avem împreună. Ca întotdeauna.

Nu doream totuși să fie ca întotdeauna. Doream să fie mai mult decât atât și în clipa aceea începeam să înțeleg că Delilah dorea la fel.

Am vrut să-i spun toate astea. Dar n-am făcut-o. Am spus numai:

— Mulțumesc.

A clătinat din cap și a zâmbit.

— Mă duc să fac o baie. Vrei să vii și tu?

Am privit-o, tot vrând să spun mai multe, tot neștiind cum.

— O baie ar fi excelentă, am zis.

•••

Mai târziu, Delilah stătea întinsă lângă Rain în beznă. Lumina slabă dinspre Luna pe jumătate plină răzbătea printr-o fereastră și femeia îl privea cum dormea, în felul lui silențios, aproape înspăimântător. Cei mai mulți oameni ar fi fost tensionați toată noaptea după un episod, precum cel din Barri Gòtic – Delilah era tensionată –, însă John a adormit aproape imediat după ce s-au vârât în pat.

El putea fi atât de blând cu ea când erau numai ei doi, încât îi venea greu să-și amintească lucrurile de care era în stare. Dar femeia i-a văzut și cealaltă latură, mai întâi în Macao, apoi în Hong Kong, și a simțit-o ieșind la suprafață din nou în seara aceea în Barri Gòtic. Delilah nu i-ar fi spus, însă i-a atacat pe britanicii aceia beți, pe de o parte, fiindcă s-a temut de ce ar fi fost el în stare dacă n-ar fi făcut-o ea. L-a observat palmând ceva din buzunarul frontal înainte de înfruntare și a bănuit că era un cuțit. Da, ea l-a rănit grav pe tânărul acela, dar, pe de altă parte, era aproape sigură că John l-ar fi omorât.

Înainte de culcare, au făcut din nou dragoste, în cadă. Delilah a fost mulțumită și a considerat episodul ca fiind un semn bun. Era adevărat, trebuiau să rezolve o situație nouă, așa cum se

părea că se întâmpla cu regularitate, totuși, nu le afecta atracția reciprocă fundamentală. Femeia spera, de fapt, că nu situațiile acelea le alimentau afinitatea. Ea a mai avut asemenea relații, care au fost impulsionate sau de caracterul ilicit, sau de pericol, sau de alt fior similar. Delilah nu voia ca și cu John să se întâmple la fel. Dorea ceva mai stabil. Ceva…

Surâse. Cuvintele care-i veniseră și pe care nu voia să le rostească erau *de durată*.

A fost conștientă de sentimentele acestea înainte să-l întâlnească aici, dar nu le-a recunoscut pe deplin. S-a temut. Însă în acel moment, când se confrunta cu posibilitatea de a-l pierde, în favoarea altei femei care a aruncat pe masă un atu, nu se mai putea ascunde nici înaintea speranțelor.

Își dădu seama că gândea în ebraică și asta era ciudat. Franceza era graiul ei prestabilit pentru relații sentimentale. Unica excepție a fost Dov și ea înțelese, cu mâhnire, că John a ajuns, probabil, să ocupe un loc similar în conștiința ei, locul unde își ținea limba maternă, prima iubire, poate și adevărata personalitate.

Îl privi pe bărbat. Se simțea bine alături de el, realmente, se simțea bine. Nu era la fel cum a fost cu Dov, dar așa ceva ar fi fost imposibil. L-a cunoscut pe Dov înainte să se fi format ea însăși ca individ, pe când era inocentă, ba chiar lipsită de apărare. Mai precis, pe când nu era decât o fetișcană. Fetișcana aceea a dispărut de mult și atunci cum se mai putea aștepta la o dragoste ca a ei?

Oricum, relația ei cu John avea particularități care nu s-au manifestat cu Dov sau cu orice alt bărbat. Ea și cu Rain făceau parte din aceeași lume. Fiecare înțelegea obiceiurile celuilalt și nu-i judeca trecutul. Ei recunoșteau și acceptau povara pe care o purtau din faptele pe care le-au comis. Înțelegeau că povara îi separa irevocabil de

societatea civilă și în același timp îi aducea împreună ca un semn secret.

Iar peste toate astea, Delilah n-o putea nega, exista o afecțiune personală uimitoare și sexul care o însoțea.

Totuși, ea nu credea că era tocmai iubire, ci mai degrabă… eventualitatea unei iubiri. Se întrebă o clipă care era deosebirea sau dacă ea va cunoaște vreodată măcar diferența, dar nu voia să se gândească la asta în acel moment.

Se îndoia că John vedea situația clar și asta o îngrijora. Era un profesionist superb, însă, din câte știa ea, până atunci nu a fost nevoit vreodată să-și utilizeze talentele speciale când a fost implicat emoțional în asemenea grad. Putea să dea greș. Putea să fie ucis. Și pentru ce?

Își asuma un risc în a merge și a-i vedea pe Midori și pe copil. Chiar el a recunoscut asta. Iar un bărbat ca John nu și-ar fi asumat niciodată un astfel de risc, decât dacă spera să câștige ceva serios de pe urma lui.

Delilah căzu pe gânduri. Ce făceau bărbații când se confruntau cu o decizie dificilă? O amânau, încercând să obțină mai multe date. Poate că el voia numai asta. Totuși, o durea să știe că exista până și o decizie care trebuia luată.

A încercat mereu să fie realistă, să-și stăpânească speranțele. Știa că nu avea niciun viitor în Mossad. Șefii serviciilor secrete o foloseau pentru acțiuni la care se pricepea, dar nu i-ar fi încredințat niciodată putere reală. Iar Delilah a acceptat cu mult timp în urmă că, după toate cele pe care le-a făcut, n-ar mai fi putut avea niciodată o viață normală. N-ar fi putut avea niciodată o familie. Nu putea îngădui nimănui să se apropie așa mult de ea.

Atât doar că… John se apropia foarte mult. Și tocmai de aceea a durut-o destăinuirea lui din seara aceea. Ba chiar a fost mai mult decât o simplă durere, ceva aidoma unei suferințe sfredelitoare

într-un loc pe care nu-l putea descrie, un loc despre care nici măcar nu știa că făcea parte din ea.

Rezervarea lor a fost făcută pentru o săptămână, însă Delilah nu mai știa cât va sta John. Își dădea seama că era posibil ca asta să fie ultima dată când erau împreună. Poate chiar ultima lor noapte împreună.

Poate că, de fapt, copilul nu era al lui. Asta era posibil; a spus-o chiar el. Sau se putea ca Midori să-l respingă din alt motiv. Ori să se întâmple altceva, care să ducă la o evoluție a situației în direcția voită de ea.

Delilah îl privi dormind pe Rain și fu surprinsă de sentimentul de posesiune care o copleșise. Și de amenințare. Și de furie.

Desigur, nu era neajutorată. Existau acțiuni pe care le-ar fi putut întreprinde pentru a crea rezultatul scontat.

În baie a mai aflat o informație de la John. Nu mare lucru – atât doar că el pleca la New York. Dar alăturată numelui menționat de el și altor câtorva detalii pe care și le reamintea din Hong Kong, ar fi trebuit să fie suficient. Avea să caute o japoneză cu prenumele Midori, care a emigrat în SUA din Japonia în ultimii trei ani, care locuia actualmente în New York și care a născut un băiat, probabil tot în New York, în ultimele optsprezece luni. Mossadul a găsit oameni pornind de la și mai puține date.

Delilah rămase nemișcată mult timp, luptându-se cu impulsuri războinice, speranțe și temeri, empatie și furie, ispită și vinovăție. În cele din urmă, cu puțin înainte ca lumina Lunii să lase loc soarelui, adormi.

Capitolul 3

Delilah și cu mine am petrecut restul săptămânii în Barcelona. „Situația” mea, așa cum o defineam, nu mă obseda în măsura în care m-aș fi așteptat, iar absența ei părea asociată prezenței lui Delilah, întrucât mă gândeam la ea, în general, când Delilah făcea altceva și rămâneam singur. În clipele acelea eram cuprins de un amestec amețitor de incitare și spaimă, și mă simțeam mereu bucuros când eram din nou împreună.

Desigur, vestea a însemnat o surpriză pentru ea, dar mai mult de atât nu puteam spune. Nu știam ce așteptasem exact – ca ea să fie furioasă pe mine? Pusă pe ceartă? Îmbufnată? Nu era însă niciuna dintre astea. Ne trezeam devreme, ne culcam noaptea târziu, făceam dragoste înainte de siestă în fiecare după-amiază și n-am mai discutat subiectul acela.

Unicul indiciu pe care-l aveam despre ceea ce simțea ea, în realitate, era că se comporta mai puțin schimbător decât în Rio. Acolo am petrecut prima perioadă lungă împreună și am avut nevoie de ceva timp pentru a mă obișnui cu crizele și accesele ei periodice. În cele din urmă, am ajuns să-i apreciez latura aceea, deoarece o simțeam reală. Mă anunța că Delilah se simțea confortabil cu mine, că nu juca teatru. Și m-am întrebat dacă nu cumva buna dispoziție mult mai consecventă pe care o etala în Barcelona era deliberată, o formă de supracompensare menită să-i camufleze sentimentele reale.

În dimineața în care am plecat, m-a însoțit la aeroport. Mi-am pus geanta pe umăr înaintea controlului de securitate și am încercat să mă gândesc la ceva ce să spun. Delilah m-a privit, dar nu i-am descifrat expresia.

— Sper că vei fi prudent, a întrerupt ea tăcerea.

Nu era nici pe departe felul ei de a se comporta. Am ridicat din umeri.

— Nu mi-e deloc greu să promit așa ceva.

— Mă îngrijorează mai mult dacă îți vei respecta promisiunea asta.

— O s-o respect.

A încuviințat din cap.

— O să-mi telefonezi?

O întrebare care aducea și mai puțin cu stilul ei.

— Bineînțeles, am răspuns, însă am fost nevoit că mintea îmi era deja pe jumătate altundeva.

Am sărutat-o de rămas-bun și m-am așezat la coada pentru control. Peste un minut, când m-am întors și am privit înapoi, ea dispăruse.

După ce am trecut de oficiul pentru Imigrări, am folosit o cartelă preplătită pentru a-i telefona de la un telefon public partenerului meu, Dox. Voinicul fost lunetist care a făcut parte din pușcașii marini SUA îmi trimisese noul lui număr de telefon prin intermediul site-ului nostru securizat. El se afla în America în momentul acela, în vizită la părinți, și pentru contactarea lui Midori urma să am nevoie de ajutorul său.

Apelul a șerpuit pe sub Atlantic și a sunat pe mobilul lui undeva pe țărmul opus al oceanului. După care i-am auzit glasul baritonal:

— Dox sunt.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc. Când nu se găsea în mod silențios de operare, Dox era lunetistul cel mai gălăgios pe care-l cunoscusem vreodată. Ba chiar unul dintre cei mai gălăgioși oameni pe care-i cunoscusem vreodată. Dar în același timp s-a dovedit un prieten de nădejde. Și, exceptând unele deosebiri de stil care uneori mă distrăgeau, realmente, un prieten al naibii de capabil.

— Eu sunt, am replicat.

— Cine-i „eu”? Îmi dau cuvântul că dacă asta-i una dintre ofertele „treceți la furnizorul nostru de telefonie și veți primi gratuit un set de cuțite”…

— Dox, calmează-te. Sunt eu, John.

A izbucnit în râs.

— Nu te teme, partenere, numărul ăsta nu-l mai cunoaște nimeni, așa că știam că erai tu. Voiam doar să văd dacă te pot convinge să vorbești nițel pe o linie deschisă. Observ că te mai destinzi puțin, iar asta-i bine pentru toți.

— Mda, cred că se datorează ție în primul rând.

A hohotit din nou.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Știu ce simți. Ia zi, care-i treaba? Nu m-am așteptat să te-aud așa repede.

— Am o… situație în care m-ai putea ajuta. Dacă te interesează.

— Afaceri sau ceva personal?

— În cazul de față este personal. Dar plătesc.

— Fiule, dacă ai nevoie de ajutor într-o situație personală, n-o să-ți iau niciun bănuț. Suntem parteneri. O să te ajut, pur și simplu, așa cum știu c-o să m-ajuți și tu.

Mă obișnuisem într-atât să gândesc în termenii „eu împotriva restului lumii”, încât pentru moment am amuțit, înțelegând cât de mult mă puteam bizui pe bărbatul acesta.

— Mulțumesc, am izbutit să spun.

— Pentru puțin, omule. Ia zi, ce-ți trebuie?

— Cât de repede poți ajunge în New York?

— La naiba – pot fi acolo și mâine dacă ai nevoie de mine.

— Nu, rămâi în weekend cu ai tăi. Oricum, trebuie mai întâi să m-ocup de alte probleme. Ce-ai zice să ne vedem luni?

— Perfect, luni să fie.

— Și chiar dacă n-o să-mi iei bani pentru asta, n-o să te las să plătești totul din buzunarul tău. Să-mi spui ce cheltuieli o să ai, da?

— Sigur că da – o să trag la apartamentul meu obișnuit din hotelul Peninsula și poți discuta direct cu ei.

— Perfect, deși poate că ar fi fost mai convenabil ceva mai în centru.

— La naiba, omule, am glumit. Nu despre Peninsula – ăla-i un hotel excepțional –, ci despre plățile făcute de tine. Ai uitat că mi-ai trimis partea ta din încasările din Hong Kong? Ea ar trebui să-mi acopere cheltuielile curente și să-mi rămână și ceva bani de buzunar.

În Hong Kong, Dox a abandonat o geantă cu cinci milioane de dolari ca să-mi salveze viața. Nu a vrut să ia banii, însă ulterior i-am virat onorariul încasat de mine pentru operațiune drept mulțumire.

— Bine, n-o să mă cert acum cu tine, am rostit.

— Perfect. Poți să cumperi totuși berea. Sau whisky-urile alea șmechere care-ți plac.

Am zâmbit, gândindu-mă că era plăcut să lucrez din nou cu el.

— Te sun luni.

Capitolul 4

Nu eram presat de timp, așa că am ales o rută de zbor indirectă, care este întotdeauna mai sigură. Am aterizat pe aeroportul Dulles de lângă Washington. Identitatea Yamada pe care am creat-o cu trei ani în urmă pentru a ajunge în Brazilia continua să fie funcțională și n-am avut absolut nicio problemă. De acolo am luat altă cursă aeriană, mai scurtă ca durată, până la New York.

În ciuda rutei indirecte, când am aterizat pe JFK am scrutat mulțimea din terminalul „Sosiri", apoi am urmat prin aeroport un traseu ocolitor, care ar fi demascat orice urmăritori. Terminalele pentru sosiri sunt „puncte de sugrumare" clasice, în care așteaptă, de obicei, mulți oameni, cea ce oferă în mod neintenționat un camuflaj bun pentru filatori, așa că îmi sporesc de fiecare dată vigilența și recurg la contramăsuri adecvate când ajung în asemenea locuri.

După ce am avut certitudinea că nu se afla nimeni pe urmele mele, am ieșit din clădirea aeroportului. Era o după-amiază newyorkeză rece și umedă. Cerul avea culoarea plumbului și părea că dintr-o clipă în alta ploaia se putea schimba în ninsoare.

Nu mai fusesem acolo de câțiva ani. Copilăria mi-a fost împărțită între Tokio și zona rurală a statului New York, iar Manhattan a fost primul mare centru metropolitan american pe care l-am văzut sau în care am petrecut mult timp. De atunci am mai revenit de câteva ori cu treburi, dar niciodată de felul celei din acea zi.

Coada de așteptare la taxiuri nu era lungă. Odată ajuns în față, am urcat și i-am cerut șoferului să mă ducă la Ritz-Carlton Battery Park. Am făcut rezervarea din Barcelona, dar nu i-am spus asta lui Dox prin telefon. Poate că mă mai destinsesem

puțin, așa cum zisese el, totuși, unele obiceiuri dispar greu.

În timp ce șoferul conducea, am privit prin ferestrele aburite. Ștergătoarele de parbriz ale taxiului funcționau întruna, *fșșș-fșșș*, *fșșș-fșșș*, și în depărtare se auzeau tunete. Am intrat în Manhattan și toți pietonii pe care i-am zărit aveau capetele ascunse sub glugile pelerinelor și sub umbrele, cu umerii gârboviți parcă sub apăsarea unor circumstanțe amenințătoare.

Am crezut că voi fi surescitat când o să ajung acolo, dar n-a fost așa. Dimpotrivă, m-am simțit speriat.

Atunci când îți trăiești viața în pericol, ești temător mult timp. Îți dezvolți însă un sistem de abordare a situațiilor. Favorizezi anumite instrumente, îți perfecționezi tacticile și, odată cu succesul, ajungi să te încrezi în ambele. Înveți să te concentrezi mai mult asupra drumului decât asupra destinației, iar asta ține teama la depărtare. Pregătirea te calmează.

De aceea, când taxiul a oprit în fața hotelului, am încercat să mă concentrez asupra felului cum voi ajunge la Midori, genul de planuri cu care mă simt confortabil, și nu asupra celor ce voi face după aceea, despre care nu aveam absolut nicio idee.

Mi-am ridicat cheia de la recepție și apoi m-am îndreptat spre camera mea aflată la etajul opt. Mi-a plăcut ce am văzut: era spațioasă, cu tavan înalt și fereastră de la un perete la celălalt cu vedere spre Statuia Libertății și portul New York. Cumva poziția aceea mi se părea optimă: era Manhattanul, da, dar de la o distanță sigură, practic, pe malul apei, nu în terenul confuz dinspre interiorul uscatului, unde ar fi fost ușor să fiu derutat, să mă rătăcesc sau chiar mai rău de atât. Mi-am despachetat lucrurile, am făcut duș și am sunat la curățătorie, ca să-mi ridice hainele. Pe urmă am

luat o umbrelă asigurată de hotel și am ieșit pentru târguieli de seară.

Am mers spre nord pe West Street, cu ploaia răpăindu-mi constant pe umbrelă. Câțiva navetiști din districtul financiar s-au grăbit pe lângă mine, însă, în rest, cartierul era întunecos și pustiu. La Vesey, am urcat un palier cenușiu de trepte și am luat-o spre est pe o pasarelă suspendată. Apa picura de pe acoperișul din tablă ondulată și se aduna în bălți mici pe beton. În stânga, dincolo de un gard din plasă de sârmă, se vedeau grupuri de echipamente de construcție care dormitau în praf și beznă. Am înaintat spre dreapta și m-am oprit o clipă înaintea peretelui metalic, ca un vizitator în fața unei perdele de spital, după care am privit în jos printr-un interstițiu. Dedesubt, înghețată sub strălucirea lămpilor cu vapori de sodiu, la fel de puternice precum cele din sălile de disecții legiste, se afla groapa enormă în care pieriseră turnurile. La prima vedere era, pur și simplu, un șantier de construcții mare, destul de asemănător cu oricare altul. Dar priveliștea era incontestabil marcată de enormitatea catastrofei care a produs craterul acela și de pasarelele ce-i șerpuiau în jur și pe deasupra. Sfărâmăturile au fost îndepărtate, echipamentele poziționate, luminile aprinse… după care, cel puțin așa părea, totul încremenise într-o *rigor mortis* stranie. Morții au fost ridicați, dar terenul nu a fost încă reamenajat, astfel că zona părea tristă și nocivă, ca un purgatoriu, un loc de tranziție. Am privit în jur și am observat și alți pietoni care s-au oprit în mod similar pentru a se uita la straniul vid urban, pe urmă mi-am dat seama că atmosfera era molipsitoare. Am plecat mai departe.

Am mers fără oprire până am ajuns în cartierul TriBeCa, unde luminile și râsetele dinspre restaurante și cluburi m-au smuls din melancolia care m-a cuprins cu câteva clipe în urmă, mai la sud. Am început să gândesc operativ. În primul rând, aveam nevoie de un telefon mobil. În mod

uzual, evit telefoanele mobile. Nu mi-a plăcut niciodată să port asupra mea ceva care să-mi urmărească discret și, de fapt, să-mi comunice poziția – mai ales odată cu dezvăluirile despre programele de interceptare înființate de NSA după 11 septembrie 2001 – și prefer să mă bizui pe site-urile securizate, iar când este neapărată nevoie, pe telefoanele publice. Însă în acel moment aveam nevoie de ceva pentru a comunica rapid cu Dox. În cazul ăsta o cartelă preplătită ar fi trebuit să fie destul de sigură pentru timpul scurt cât aveam s-o folosesc.

Aș fi preferat s-o cumpăr fără să mă identific, dar guvernele din toată lumea, inclusiv cel american, iau măsuri severe împotriva achizițiilor anonime de telefoane mobile preplătite, deoarece se pare că sunt preferate de teroriști. Utilizând identitatea Yamada, am cumpărat două Nokia subțiri, fiecare cu cinci sute de minute preplătite, de la un magazin din Chinatown, plus două seturi de căști.

Următorul obiect de pe lista de cumpărături era un cuțit. Pe cel pliabil, Benchmade, l-am lăsat în Barcelona, pentru că, dacă aș fi vrut să-l iau în avion, ar fi trebuit să-mi las bagajul în cală, ceea ce prefer să evit. A fost însă mai greu să-i găsesc un înlocuitor în New York. Legislația locală în privința armelor albe ascunse este atât de severă, încât n-am găsit niciun magazin care să vândă altceva decât bricege mici din gama Swiss Army. Tocmai decisesem să improvizez un cuțit de bucătărie într-un toc de umăr, când am dat peste genul dorit de vânzător stradal, un negru ras în cap, de vârstă imposibil de ghicit, cu un zâmbet luminos de o sută de megawați și secrete în ochi, care mi-a vândut un Strider pliabil cu lamă curbă, lungă de zece centimetri.

După aceea m-am oprit într-un magazin cu echipamente din armată și marină și am cumpărat un hanorac cenușiu, care avea să fie atât de anonim

în oraș, încât urma să mă facă, practic, invizibil. Am luat, de asemenea, o umbrelă neagră, simplă, și am abandonat-o într-un colț ticsit al magazinului pe cea albastră care afișa vizibil logoul Ritz-Carlton. O șapcă de baseball a marinei și o raniță din aceeași sursă au completat ansamblul, apoi mi-am reluat mersul spre nord. Am adoptat un pas egal, nici prea rapid, nici prea lent, ca un individ care avea treabă în cartierul în care se găsea și avea un obiectiv foarte clar, totuși, nimic atât de important încât să iuțească mult pasul.

Tatsu îmi făcuse rost de adresa lui Midori: un apartament pe Christopher Street, în West Village. Poziția lui de vârf din *Keisatsucho* avea unele avantaje când se ajungea la obținerea de informații, chiar dacă serviciul acela reprezenta o „favoare” ocazional neoficială. Scopurile lui Tatsu erau nobile, dar el credea, în tot cazul, că atingerea lor justifica o gamă largă de mijloace.

Am văzut-o ultima dată pe Midori în Tokio, cu mai bine de doi ani în urmă. M-a căutat pentru a mă întreba ce s-a întâmplat cu tatăl ei și eu mi-am recunoscut fapta. Apoi, în mijlocul situației acelea teribile, a durerii, furiei și derutei sale, am făcut totuși dragoste, pentru ultima oară. De atunci m-am gândit de multe ori la noaptea aceea. Am rederulat-o în minte, am disecat-o și am explorat-o, căutând înțelesuri. Dar întotdeauna s-a sfârșit în același fel: Midori aplecându-se mult deasupra mea, tremurând din tot corpul care ajunsese la extaz și șoptindu-mi printre lacrimi: *Te urăsc*.

Ei bine, în curând urma să aflăm cât de profund era cu adevărat sentimentul acela. Și cât de permanent.

Am mers pe Sixth Avenue, până la Christopher Street, unde am cotit la stânga. Bineînțeles că mă familiarizasem deja cu rutele acelea, utilizând hărți de pe internet, totuși, experiența directă a terenului local nu poate fi înlocuită de nimic. Acolo era, de cealaltă parte a străzii, un bloc de închiriat

apartamente, cu șaptesprezece niveluri, antebelic după cum arăta, cu un portar cu livrea lungă, care stătea sub o copertină verde. Nu-mi era teamă că aș putea fi identificat în semiîntuneric, cu hainele acelea și cu umbrela aplecată mult împotriva ploii, așa că am încetinit, am privit clădirea și m-am gândit unde m-aș fi putut ascunde dacă eu aș fi fost cel care aș fi stat în așteptare acolo. Nu existau foarte multe locuri bune. Pe secțiunea aceea din stradă nu era nicio parcare, astfel că era exclus filajul din mașină. Iar restaurantele și barurile pentru gay care au adus faima lui Christopher Street se aflau prea departe de bloc pentru a fi utile.

Desigur, exista portarul. Nu era imposibil să se fi ajuns la el și să fi fost mituit ca să fie cu ochii-n patru după un asiatic ce i-a fost arătat dintr-o fotografie de dosar. Am clasat posibilitatea aceea în minte.

Nu m-am oprit din mers. În fața barurilor de la capătul străzii, stăteau câțiva oameni, în majoritate fumători, dar niciunul care să supravegheze blocul lui Midori sau să mi se pară suspect în vreun alt fel. Am observat că unele dintre localurile respective ofereau muzică live și m-am întrebat dacă nu cumva Midori alesese cartierul tocmai fiindcă era aproape de aceste localuri în care își ținea noaptea spectacolele. Poate că așa a fost. M-am gândit să arunc o privire prin ele, doar pentru a vedea dacă vreun client dinăuntru îmi declanșa vreo alarmă radar, dar, ca întotdeauna în asemenea cazuri, exista un raport între costuri și beneficii, iar de data asta raportul acela se declara împotriva examinării prea amănunțite. Oricine s-ar fi aflat acolo ca s-o supravegheze pe Midori ar fi trebuit s-o fi făcut dintr-un loc din apropierea blocului ei, nu dintr-un bar de cartier. Iar dacă totuși acolo se găsea vreun individ relevant, el m-ar fi putut remarca la fel de lesne pe cât l-aș fi putut remarca

eu. Înăuntru, nu m-aș mai fi putut ascunde înapoia umbrelei și a glugii hanoracului.

Am continuat în zigzag spre sud. Era greu de spus ce însemna faptul că nu am observat pe nimeni în seara aceea. Poate că urmăritorii se concentrau mai mult asupra concertelor ei publice sau poate că Midori nu era acasă, iar ei știau asta. Trebuia să aflu mai multe informații înainte de a mă apropia în mai multă siguranță.

M-am oprit la un bistro din SoHo pentru o cină pe fugă, după care mi-am reluat excursia. Potrivit site-ului ei, Midori urma să susțină spectacole în patru seri în clubul de jazz Zinc Bar de pe colțul dintre Houston și La Guardia. Deși cunoșteam adresa clubului, am avut nevoie de un minut să-l găsesc. Era ascuns sub nivelul străzii, la capătul unei scări care cobora abrupt, iar literele aurii ce-i anunțau existența erau vizibile numai dacă te aflai exact în fața lor.

Am coborât, am trecut printre draperiile roșii, am plătit biletul de cinci dolari și am intrat.

După ce ochii mi s-au obișnuit cu semiîntunericul, am fost încântat să văd că localul era exact așa cum sperasem. Sala era un dreptunghi lung, cu barul pe un perete și mesele pe peretele opus. Scena se găsea pe peretele îndepărtat, opus intrării. Dacă cineva ar fi fost acolo pentru Midori, Dox n-ar fi avut nicio greutate să-l detecteze.

Nu intenționam să zăbovesc, dar mi-a plăcut tipul care cânta, un chitarist acustic și vocalist pe nume Ansel Matthews, așa că am comandat un whisky Macallan vechi de optsprezece ani, apoi m-am așezat, am ascultat și m-am gândit. Mi-am închipuit-o pe Midori cântând chiar în sala aceea peste câteva seri și inima a început să-mi bată mai repede.

Am petrecut următoarele trei zile umblând neîncetat prin Manhattanul de jos, acomodându-mă cu ritmurile cartierelor sale, reobișnuindu-mă

cu dispunerea străzilor. Orașul mi se părea remarcabil de sigur. De câteva ori, foarte târziu noaptea, am trecut pe lângă indivizi cu aspect mai dur, totuși, energia pe care o degajam era diferită fără Delilah alături și localnicii nu aveau dificultăți în a o percepe, după care mă ocoleau.

În una dintre excursiile acelea, pe o stradă acoperită de graffiti și murdară de gunoaie din Lower East Side, pe la ora 2 noaptea, am trecut pe lângă o ușă fără semne distinctive, tocmai când ieșea un cuplu bine îmbrăcat. Mi-am dat seama că înăuntru era un bar sau un club de noapte și, mânat de un impuls deloc caracteristic pentru mine, am apăsat soneria de pe fațada clădirii. Peste un moment s-a auzit sunetul încuietorii deschizându-se și am împins ușa. Dincolo de ea era întuneric și mi-a trebuit o secundă să înțeleg că mă găseam în fața unei draperii. Am trecut de ea și am întâlnit alta. Am dat-o și pe aceea în lături și m-am pomenit într-un bar destul de spectaculos.

Era o singură încăpere, cu un perete lateral din cărămidă, iar peretele opus din rigips și metal ciocănit. Existau opt separeuri, iluminate, în general, cu lumânări, între care se găsea un bar mic din lemn și metal. Pe fundal se auzea o muzică discretă, pe care n-am identificat-o, însă mi-a plăcut imediat, iar peste care se suprapuneau râsete și conversații purtate cu glasuri scăzute. Barmanița, o femeie drăguță de vreo douăzeci și cinci de ani, m-a întrebat dacă aveam rezervare. Am mărturisit că nu aveam și ea mi-a zis că, dacă voiam, puteam sta la bar.

Am aflat că localul se numea Milk & Honey. Barmanița, pe care o chema Christi, m-a întrebat cu ce mă ocupam și am descoperit că nu voiam s-o mint. I-am răspuns că aș prefera mai degrabă să aflu câte ceva despre barul acela, iar ea și un coleg, Chad, mi-au explicat că Milk & Honey exista pentru a oferi cele mai bune cocteiluri din Manhattan, alături de atmosfera optimă în care să

le savurezi. Își preparau singuri sucurile de fructe și esențele, ba chiar își preparau manual cuburile de gheață – era genul acela de local. M-am simțit atât de bine, încât am sfârșit prin a bea trei dintre combinațiile lor extraordinare, printre care o *caipirinha* cu rom dublu distilat și infuzat cu struguri Concord striviți în pahar. Toate erau pregătite cu o grijă și un entuziasm pe care nu le-am observat în afara Japoniei.

M-am închipuit aducând-o pe Midori acolo, fără vreun alt motiv sau circumstanță decât dorința noastră de a fi împreună. Mi-am dat seama că până atunci noi doi nu ne-am bucurat niciodată de așa ceva. Inițial, m-am folosit de Midori pentru a obține informații despre tatăl ei. După aceea m-am ascuns împreună cu ea, protejând-o de cei care m-au angajat să-l asasinez pe el. Iar în cele din urmă, când ea a fost în siguranță, Midori m-a căutat pentru a-și lămuri suspiciunile despre cine eram și ce făcusem. Și toate episoadele acelea au fost atât de intense, încât nu am avut niciodată ocazia să ne relaxăm, pur și simplu, să vedem ce exista între noi.

Ce să existe între noi? m-am întrebat. *I-ai asasinat tatăl*.

La ce naiba visam? N-aveam s-o pot aduce nici acolo și nici altundeva. Visul meu era o nebunie, n-aveam să izbutesc niciodată.

Mai bine aș fi ieșit din bar, aș fi urcat în primul avion, indiferent de destinație, și aș fi uitat că Midori locuia acolo, aș fi uitat totul. Relația mea cu Delilah era bună și eram un idiot pentru că făceam orice ar fi expus-o unui risc.

Trebuia totuși să văd copilul. Trebuia să știu.

Problema era că n-o supuneam riscului doar pe Midori. Era mai presus de atât, și o știam bine. Era chiar mai presus de propria mea viață.

Și totuși, în acel moment nu mă puteam gândi la riscuri. Nu le puteam confrunta pe deplin.

Sau poate că, pur și simplu, nu voiam s-o fac.

Capitolul 5

Luni seară i-am telefonat lui Dox așa cum am stabilit. El sosise deja și se cazase la 60 Thompson Street din SoHo, iar la sugestia lui ne-am întâlnit în localul The Ear Inn, de pe Spring, între Washington și Greenwich. Se afla cam la o jumătate de oră de mers pe jos de Ritz. Vremea era rece și înviorătoare, așa că am pornit spre nord de-a lungul râului, după care am cotit spre est, spre restaurant. Am intrat și am găsit o sală întunecoasă, fără pretenții, din lemn și cărămidă, care degaja o senzație palpabilă de istorie. Barul avea o tejghea lungă și în încăpere erau împrăștiate zece, douăsprezece mese din lemn.

Am privit în jur și l-am zărit pe Dox, voinic ca un rugbist și nemișcat ca Buddha, la o masă din colț, de unde avea vizibilitate foarte bună spre intrare. Când m-a văzut, s-a ridicat, a venit la mine și m-a strâns în brațe în felul lui binecunoscut, ca un urs. Cu excepția incapacității temporare de a mai respira pe care mi-a cauzat-o, trebuie să recunosc că m-am simțit grozav și m-am pomenit răspunzându-i stângaci la îmbrățișare.

— Mă bucur să te văd, omule, a zis el și mi-a cuprins umerii cu brațul. Și tocmai în New York, dintre toate locurile de pe Pământ!

Am scrutat încăperea și am văzut un amestec bizar, totuși cumva natural, de camionagii și hipsteri. Nimeni nu era afectat, nimeni nu folosea telefoane mobile, nimeni nu ne acorda nicio atenție. Oamenii se simțeau bine, pur și simplu. Niciunul nu mi-a declanșat vreo alarmă.

— Și eu mă bucur să te văd, i-am spus. Gata cu țăcălia?

A rânjit și și-a frecat bărbia.

— Ai auzit-o și tu pe Delilah, partenere. Când mi-a spus în Hong Kong că am osatură frumoasă,

părul meu facial a dispărut pentru totdeauna.

Am izbucnit în râs. Am revenit împreună la masa lui, ca să observăm sala și în același timp să vorbim în privat.

— Ai venit azi cu avionul? l-am întrebat.

— Nu, am venit cu mașina. Am lipsit mult din State și am vrut să petrec câteva zile șofând, pur și simplu, prin țară. În plus, aeroporturile sunt ticsite în prezent de securitate. Detest să fiu nevoit să aleg între moartea prin hârțogărie, pe de o parte, și dezarmare, pe de altă parte, doar ca să călătoresc nițel, știi ce zic?

— Adică nu te-ar fi lăsat să iei o pușcă în avion, da? Asta-i nedreptate!

Dox a hohotit.

— Știi bine că întotdeauna există o cale ocolitoare. Pentru orice eventualitate am în portbagaj pușca mea M40A1, cu lunetă, demnă de încredere. Așa cum zice și-n reclame: „Nu pleca de-acasă fără ea!”

Am comandat hamburgeri și bere Guinness. În timp ce mâncam, l-am pus la curent cu toate: Midori și rolul jucat de mine în moartea tatălui ei, ultima noastră noapte în Tokio, dezvăluirea lui Tatsu despre copil, relația cu Delilah. Totul.

— Să fiu al naibii, omule! a exclamat el când am terminat, primul meu impuls este să te felicit. Pari însă atât de indecis, că nu știu ce să zic.

— Tu cum ai reacționa?

— Asta-i o întrebare corectă. M-am speriat și eu de câteva ori de-a lungul timpului, dar de fiecare dată cazul a părut să se rezolve de la sine înainte să fi avut cu adevărat ocazia să mă panichez.

— Așadar, ai fost gata să intri în panică doar față de o posibilitate, iar mie îmi faci zile fripte pentru că sunt nehotărât în ceea ce privește realitatea?

A surâs larg.

— Nu-ți fac zile fripte. Încerc doar să fiu sensibil față de situația prin care treci. Dedesubtul

exteriorului ăsta dur, sunt, de fapt, un bărbat plin de compasiune și grijuliu.

— Nu știu prin ce trec.

— Bun – și atunci, ce vrei să faci?

— Trebuie s-o văd pe Midori. Și pe copil. Însă oamenii lui Yamaoto o supraveghează… așa că-i complicat.

— Mai povestește-mi o dată ce-a fost între tine și Yamaoto.

— Este un politician care-i vârât în toate porcăriile din Japonia: mite pentru construcții, corupție, prostituție, droguri, extorcare… pe scurt, tot ce vrei. Are legături strânse cu *yakuza*. De fapt, el este *yakuza*. Ei primesc ordine de la el, nu invers. Politica nu-i decât un hobby pe care-l folosește pentru a-și satisface convingerile extremiste de dreapta și a se convinge că, de fapt, toate delictele sunt comise într-un scop nobil.

Dox s-a scărpinat în cap.

— Și ai cunoscut-o pe Midori prin intermediul lui?

— Cam așa ceva. Yamaoto m-a angajat să-l elimin pe tatăl ei, deși la momentul respectiv nu știam că figuram pe statul lui de plată. După aceea am întâlnit-o pe Midori printr-o coincidență, iar când am aflat că Yamaoto o urmărea și pe ea, l-am oprit. Midori și cu mine… pentru o vreme ne-am ascuns împreună. A fost… nu știu, a fost unul dintre momentele alea nebunești care se-ntâmplă câteodată.

El a aprobat cunoscător.

— Mda. Am trecut și eu prin câteva.

— Oricum, se pare că Yamaoto continuă să fie nemulțumit de necazurile pe care i le-am cauzat când ne-am ciocnit. A devenit o dușmănie.

— Este-n Japonia, dar are oameni aici?

— Îl ajută Triadele. Mafia chinezească are o prezență mai extinsă în New York decât *yakuza*.

— Băieții ăia din Triade n-au încercat cumva să se infiltreze și-n Japonia?

— Ba da. În Tokio se duce de mult timp o luptă între *yakuza* și Triade. Ambele organizații vor numai pentru ele profiturile de pe urma drogurilor și prostituției. Probabil că Yamaoto le cedează ceva Triadelor din Tokio, ca s-o țină sub observație pe Midori în New York.

— Bun, am înțeles. Și vrei să te-ajut să-i identificăm pe filatori, ca să-i eviți.

— Exact.

— Ce dracu', asta nu-i nici măcar cine știe ce favoare. Când mi-ai telefonat inițial, m-am gândit că vrei să trimiți pe cineva într-o vacanță în Valhalla.

— Dacă ar fi fost numai atât, m-aș fi ocupat și singur.

— Așa-i, cred că da.

Dox a tras un gât zdravăn de bere.

— Știi, de fapt, nu supravegherea mă pune pe gânduri. Bănuiesc că-i putem depista destul de ușor găurile și să te strecurăm apoi prin una dintre ele.

— Perfect, asta vreau.

— Dar te-ai gândit și la… știi tu…

— Nu, la ce?

Dox și-a terminat berea și a făcut semn chelneriței să ne mai aducă două halbe.

— Vreau să spun că ea știe că l-ai omorât pe taică-său. Mă aștept să fie o problemă peste care cineva să treacă mai greu. Pentru mine așa ar fi, să știi.

— Bun, și ce ar trebui să fac? Să mă prefac că nu știu că există un copil?

— Nu, bănuiesc că nu poți face nici asta. Recunosc, este o situație complicată.

Chelnerița ne-a adus berile și s-a îndepărtat.

— De când este supravegheată Midori? a întrebat Dox.

— De când au aflat de copil. Adică de vreun an. Asta i-a convins că voi reveni la ea.

El m-a privit, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat.

— Se pare că-n privința asta au mirosit ceva.

Am înălțat din umeri.

— Te-ai gândit să-i telefonezi ei mai întâi? a continuat Dox. Ori să-i trimiți un e-mail?

Am clătinat din cap.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Ți-e frică să n-o monitorizeze și electronic?

— Nu. Tatsu mi-a spus că ei nu fac asta. Nu știu însă cum ar reacționa ea dacă ar primi o veste din partea mea. Ar fi mai bine s-o fac personal.

Dox a aprobat și a deșertat o treime din halbă.

— În regulă, ea este pianistă de jazz, da? Programul concertelor pe care le susține este public. Dacă vrei să te duci la ea, de acolo ar fi cel mai probabil să-ncepi.

— Exact! Așadar, ne putem aștepta să fie filată la spectacole. Totuși, fotografiile obținute de Tatsu n-au fost făcute la vreun spectacol. Era la o terasă în aer liber, cu copilul. În timpul zilei.

— Dacă era în timpul zilei înseamnă că au urmărit-o de la locuință.

— De acord.

— Să trimită la răstimpuri un soldat de rând ca s-arunce o privire la niște concerte publice de jazz este una, dar dacă i-au pus la dispoziție lui Yamaoto suficiente forțe locale pentru a supraveghea blocul lui Midori asta înseamnă că el le face-n schimb o favoare destul de mare.

— Ți-am zis că-mi poartă dușmănie.

— Omule, jur că ai un talent ieșit din comun să-i superi pe alții. Te-ai gândit vreodată să urmezi o școală de bune maniere?

— Da, este pe lista mea de priorități.

Dox a tăcut, ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

— Mai e ceva la care poate că nu ne-am gândit. Blocul ei n-are cumva un portar? Tipii ăia nu-s cei mai bine plătiți din lume și…

— Da, m-am gândit și la asta. Există, într-adevăr, un portar și este posibil să fi fost abordat. Cred totuși că probabilitățile sunt reduse în privința asta. Dacă Yamaoto l-ar fi recrutat pe portar în solda lui, de ce ar mai fi trebuit să se încurce cu chinezii? Știm clar că ei îl costă mai mult decât mituirea unui portar.

Dox a încuviințat.

— Și ia zi ce-nseamnă toată afacerea asta pentru tine și Delilah?

Am șovăit, apoi am recunoscut:

— Nu știu.

— Ținând seama de circumstanțe, cred că în cazul ăsta nu poți apela la ajutorul ei.

— Foarte amuzant.

— Dacă ea te lasă pentru mine, n-o să-mi porți pică – sau da? Până la urmă o să se sature de dilemele tale hamletiene și pot spune că mă iubește în secret.

L-am privit, dar nici măcar n-a clipit. Lui Dox îi place mereu să forțeze lucrurile.

— O să găsesc o cale să mă adaptez, am replicat.

El a chicotit.

— Perfect, să știi că n-o să uit asta. Bun – zi acum care-i planul!

— Începem cu concertele. Ele sunt abordarea cea mai simplă. Acolo se vor aștepta să apar, așa că noi vom ști că ei vor fi prezenți.

— După cine trebuie să ne uităm?

— Bănuiala mea este că va fi un bărbat chinez, singur, cu vârsta între optsprezece și treizeci de ani. La orice spectacol, vei găsi doar un procent relativ mic de asiatici. Printre ei, un procentaj și mai mic de bărbați între limitele de vârstă menționate. Iar printre ei, dacă vezi un ins singur, ăla este.

— Și tu?

— Pe mine mă așteaptă, așa că nu pot intra acolo. Însă tu poți. O să-ți facem rost de o

însoțitoare de la un serviciu de escortă, așa că veți fi un cuplu și nu vei bate la ochi.

A rânjit larg.

— Îmi place tot mai mult cum sună.

— Voi aștepta afară. Dacă-l vedem pe omul nostru, îl vom urmări după concert, ca să aflăm mai multe despre cei cu care avem de-a face și ce fel de filatori folosesc. O să-ți fac rost de o cameră digitală care să funcționeze bine în condiții de lumină slabă. Dacă îl fotografiezi, îi putem trimite poza lui Tatsu. Poate că el va descoperi ceva într-o bază de date.

— Crezi că ar putea recunoaște un soldat de rând?

Am ridicat din umeri.

— Chiar dacă nu-l recunoaște, Tatsu știe întotdeauna unde să întrebe.

— Cum procedăm cu comunicațiile?

— Nu am echipamentele pe care le-am întrebuințat în Hong Kong, dar ar trebui să ne putem descurca doar cu telefoane mobile și căști. Uite!

Am scos din buzunar unul dintre telefoanele Nokia pe care le-am cumpărat și l-am împins peste masă.

— Este preplătit. Deocamdată, neatins. Am unul la fel. Pentru a evita orice riscuri, nu-ți folosi telefonul personal.

— Mda, mi-am învățat lecția atunci. Va trebui totuși să am ultimul cuvânt de spus într-o privință.

— Care?

— S-o aleg pe însoțitoare.

— Absolut. Cred însă că de data asta ar trebui să fie o femeie. Nu va bătea prea mult la ochi.

Am râs amândoi, amintindu-ne de flirtul accidental făcut de Dox unui *katoey*, sau „lady-boy”, în Bangkok. Intenționam să-l tachinez cu subiectul acela cât timp mai aveam aer în plămâni.

— Da, a zis el, sărmana Tiara! Bănuiesc că încă-mi duce dorul.

A chicotit apoi și a adăugat:

— Bun, unde va fi primul concert?

— În Zinc Bar, la câteva străzi de locul ăsta. Midori va cânta acolo în patru seri consecutive începând de mâine, câte două spectacole în fiecare seară. Am verificat deja locul și va fi bun pentru noi. Vom veni mâine la al doilea concert, la miezul nopții. Vreau să văd ce va face Midori după ce termină show-urile.

— Da, este o idee bună.

— Ai grijă să te familiarizezi din timp cu zona. Străzile, aleile, totul.

— Da, mămico.

L-am privit, dar nu puteai argumenta cu zâmbetul acela implacabil.

Am mai petrecut o oră, definitivând planul. După ce am terminat, Dox a plecat să-și găsească o însoțitoare, iar eu am revenit la hotel, singur.

Capitolul 6

La miezul nopții în seara următoare, stăteam într-un loc de la fereastră, la etajul barului Pegu Club, la intersecția dintre Houston și Wooster, pe colțul opus față de Zinc. Sorbeam încetișor din cocteilul lor eponim, o infuzie pe bază de gin, care trebuie să recunosc că era gustos, ciuguleam ceva din apetitivele lor mai ușoare și citeam un exemplar din revista *The Economist*, ca să nu par ca un filator.

La o jumătate de oră după miezul nopții, Dox a ieșit din casa scărilor. Scosese telefonul Nokia. Al meu a vibrat după o clipă. Purtam deja casca și am răspuns după primul bâzâit.

— Da, am spus.

— El este aici, a zis Dox. Exact așa cum ai menționat. Chinezoi, la vreo douăzeci și ceva de ani, pe la șaizeci și cinci de kilograme. De unul singur, abia dacă a gustat din băutură, s-a uitat doar la scenă. Un puști cu aspect dur. Cât a cântat muzica, nu știu dacă a bătut o dată ritmul din vârful pantofului.

Puteam să aud formația care cânta înăuntru. În mod special, pianul. Am încercat să nu mă gândesc la el.

— Doar unul? am întrebat.

— Da, e singur.

— L-ai pozat?

— I-am făcut chiar trei sau patru poze. Panasonicul ăsta mititel pe care l-ai cumpărat funcționează foarte bine pe-ntuneric.

— El te-a observat?

— Partenere, funcționez pe modul silențios – nici n-are habar că sunt aici. În plus, sunt însoțit de drăguța și fermecătoarea domnișoară Jasmine, pe care am cunoscut-o prin intermediul internetului, ceva mai devreme în cursul zilei de azi.

— Bine, am spus, întoarce-te în club. Fii pregătit să-l urmărim când pleacă. Vreau să văd unde se duce, indiferent dacă rămâne în preajma lui Midori sau dacă i-o predă altcuiva.

— Am înțeles.

A închis telefonul, a încuviințat discret din cap în direcția mea și a revenit înăuntru.

După alte patruzeci și cinci de minute, din Zinc au început să iasă clienți și mi-am dat seama că show-ul se terminase. Telefonul mi-a bâzâit.

— Da.

— Iese acum, a zis Dox.

Glasul lui, de obicei bubuitor, răsuna destul de puternic ca să-l aud, dar nu, probabil, și pentru domnișoara Jasmine sau altcineva.

— De acum ar trebui să-l vezi pe scară.

— Midori mai este acolo?

— Da, stă de vorbă cu niște tipi. Frumușică, dacă-mi îngădui s-o spun. Îmi place părul lung și negru la asiatice. Și-i o pianistă dată dracului.

Puștiul chinez a urcat scara, a mers câțiva metri spre vest pe Houston și s-a oprit să aprindă o țigară.

— Îl văd, am spus. Se pare că se bucură de o pauză pentru țigară.

— Cineva ar trebui să-i spună că țigările înseamnă moarte sigură.

Puștiul chinez s-a rezemat de clădirea dinapoia lui și a rămas acolo, fumând. Am surâs. Interzicerea de către primar a fumatului în incinte mi se părea principalul beneficiu, exceptându-l pe cel evident pentru inimile și plămânii tuturor newyorkezilor, pentru filatorii care aveau nevoie de un pretext ca să staționeze în fața unui restaurant.

— Da, nu pleacă, am adăugat. Și cred că o s-o aștepte pe Midori să iasă. Rămâi pe loc și anunță-mă când se pregătește ea de plecare.

— Am înțeles.

Am închis telefonul și am mai privit pe fereastră câteva minute. Dacă Midori ar fi urmat să fie preluată de acolo de alt urmăritor, acela ar fi fost momentul ca puștiul chinez să-și anunțe camaradul. Dar el n-a scos niciun telefon. Nu știam ce le oferea Yamaoto Triadelor pentru filaj, însă se părea că nu se alegea decât cu supraveghere din partea unei singure persoane. Îmi convenea de minune.

Am achitat nota de plată, am coborât la parter și am ieșit din bar. De la nivelul străzii nu aveam o imagine atât de bună a lui Zinc, așa că am traversat pe partea de nord a străzii Houston și am pornit încet spre vest. L-am sunat pe Dox.

— Cum merge? am întrebat.

— Se pare că Midori se pregătește de plecare. Chiar acum i-a spus „noapte bună” proprietarului.

Am trecut pe lângă câteva persoane care fumau în fața unui bar și m-am oprit nu departe, ca un ins îndeajuns de politicos ca să părăsească localul pentru o convorbire telefonică.

— Iese acum, a anunțat Dox.

Am înghițit în sec și am privit ieșirea din Zinc. După o secundă, Midori a apărut din casa scării. S-a oprit pe trotuar și s-a uitat spre mine. Am simțit cum îmi accelerează inima. Nu era însă atentă la trotuar, ci la stradă – căuta un taxi. Și, oricum, îi aveam pe fumători între noi. I-ar fi fost imposibil să mă vadă.

Purta o jachetă neagră din piele, scurtă până în talie. Avea părul lung și bogat, așa cum remarcase Dox și așa cum îmi aminteam și eu. Am regretat că nu eram mai aproape. Doream să văd mai mult.

În același timp însă mi-a fost imposibil să nu mă încrunt față de inocența ei. Nici măcar nu s-a uitat în ambele direcții când a ieșit din club, cu atât mai puțin să verifice punctele fierbinți de supraveghere. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi remarcat instantaneu pe puștiul chinez. El stătea exact unde ar fi fost de așteptat.

Midori a făcut semn unui taxi, care s-a oprit și ea a urcat. Puștiul n-a schițat niciun gest că ar încerca s-o urmărească. A rămas locului un minut, și-a terminat țigara, apoi a pornit în direcția mea. Am intrat în bar și l-am privit dinapoia ușii din sticlă când a trecut, în bar era mai întuneric decât pe trotuarul din față, puternic iluminat de felinarele stradale, și, datorită razelor ce se reflectau din sticla ușii, știam că i-ar fi fost imposibil să mă vadă, chiar dacă ar fi privit cu atenție. Pe de altă parte, eu l-am văzut bine.

După ce a ajuns la o distanță pe care am apreciat-o ca sigură, am ieșit și am pornit după el. Știam că Dox mă va urmări, conform planului.

Am păstrat o distanță destul de mare, pentru eventualitatea în care puștiul s-ar fi întors, dar n-a făcut-o. A continuat, pur și simplu, spre sud-est în Chinatown. L-am văzut intrând într-un local specializat în *noodles*[3], care avea un aspect dubios de pe Mulberry, vizavi de Columbus Park. Am traversat strada și am trecut prin fața localului, însă pe trotuarul de lângă parc. L-am văzut pe pușți așezându-se la o masă în fața unui chinez mai bătrân, masiv, chel și cu nas de boxer.

N-am auzit ce discutau și, oricum, vorbeau, probabil, în chineză. Dar din posturile lor, am simțit că nu se înghițeau prea mult. Puștiul stătea tolănit în scaun, cu un aer morocănos pe chip. La un moment dat, trebuie să fi spus ceva nerespectuos, deoarece chelul s-a ridicat și l-a pocnit de două ori peste urechi. Palmele nu păruseră prea puternice, ci avuseseră mai degrabă intenția de a-l umili și a-și impune autoritatea. Pe urmă puștiul s-a îndreptat în scaun și chelul s-a așezat.

Dox a trecut pe lângă restaurant și am știut că făcea alte fotografii. Blițul era dezactivat și pozele urma să fie granulate, însă Tatsu avea oameni care le puteau îmbunătăți calitatea. Dox a revenit apoi la poziția lui în urma mea și amândoi am mai privit

câteva minute, dar nu prea mai aveam ce afla. Am notat numele și adresa restaurantului, după care ne-am întâlnit în afara parcului și ne-am îndreptat spre un local non-stop, unde am schimbat informații și am planificat seara următoare.

După ce am terminat, Dox a zis:

— Presupunând că în noaptea asta nu mai e nimic de făcut, aș vrea să revin în barul unde am lăsat-o pe atrăgătoarea domnișoară Jasmine. Mi-e clar că-i în limbă după mine.

— Plus că-i merge contorul, i-am amintit.

A adăugat hohotind:

— Da, și are genul de contor pe care mi-ar plăcea să-l dau peste cap. Ne vedem mâine, *amigo*.

Pe când Dox se ocupa să-mi toace banii cu folos, m-am dus la o sală internet café, să descarc fotografiile și alte informații pentru Tatsu.

După ce am terminat descărcarea și am trimis un mesaj, i-am telefonat lui Tatsu, ca să-l anunț să intre pe site. Nu mi s-a părut în formă, când am vorbit. Glasul lui, de obicei domol, dar sigur, era răgușit și parcă făcea eforturi să vorbească. L-am întrebat despre asta și mi-a răspuns că avea gripă.

Mda, amândoi îmbătrâneam. Voiam să termin cât mai repede afacerea asta.

Capitolul 7

În dimineața următoare am mers în altă sală internet café și am intrat pe site-ul securizat. Mă aștepta un mesaj: puștiul chinez se numea Eddie Wong și era *ma jai*, soldat de rând, din branșa newyorkeză a United Bamboo, Triada taiwaneză; restaurantul de *noodles* de pe Mulberry era cartierul lor general. Wong avea doar douăzeci și doi de ani, însă deținea un dosar infracțional gros în orașul lui natal, Taipei, în principal trafic de droguri, dar și extorcare. Se știa că purta mereu asupra lui un Balisong, „cuțitul-fluture" al filipinezilor, și se părea că era rapid în utilizarea lui.

Chelul cu care a stat de vorbă era Waiyee Chan, *dai lo* adică șeful bandei locale. Dacă șeful bandei se întâlnea direct cu un simplu soldat, a sugerat Tatsu, însemna că problema era importantă pentru șef. United Bamboo s-a războit cu *yakuza* în Tokio, însă actualmente între cele două organizații exista un armistițiu fragil. Tatsu a speculat că stagnarea era urmarea ajutorului oferit de United Bamboo lui Yamaoto în New York, în schimbul unui quiproquo în Japonia, exact așa cum am presupus Dox și cu mine. A promis că va încerca să afle mai multe.

În seara aceea Dox și cu mine am ocupat aceleași poziții din ziua trecută. Dar după ce Dox mi-a telefonat ca să-mi confirme că Wong se afla iarăși în Zinc, m-am ridicat și am pornit spre West Village.

Eram deghizat față de data trecută. Purtam o perucă al cărei păr țâșnea în smocuri de sub șapca de baseball, ochelari cu ramă din baga și două jachete din lână pe sub hanorac, care lăsau să creadă că eram cu vreo douăsprezece kilograme mai solid. Am efectuat o recunoaștere a zonei pe

jos, cu postură, mers și prezență cât mai discrete. Am verificat locurile pe care le-aș fi folosit eu pentru a supraveghea blocul lui Midori, chiar și barurile locale, în eventualitatea că Wong avea un partener care aștepta în zonă, ca să preia urmărirea lui Midori după ce termina concertul din Zinc. Totul era „curat”. Am intrat într-un bar de jazz numit 55 Club la o stradă de blocul ei și am așteptat.

După o jumătate de oră telefonul mi-a bâzâit. Am ieșit din bar ca să vorbesc.

— Gata show-ul, m-a anunțat Dox. Midori tocmai s-a urcat într-un taxi.

— Și amicul nostru?

— Deocamdată stă locului. La fel ca aseară.

— A folosit telefonul?

— Nu.

— În regulă. Se pare că-ncepem treaba propriu-zisă.

— Vreau să-ți zic că m-am gândit la ceva. Doar pentru că el n-a urmărit-o aseară nu-nseamnă că va proceda la fel și-n seara asta. Dacă…

— Uite ce-i, dacă încă n-a pornit în urmărirea ei, n-o va mai face. Oricum, nu în seara asta. Și am verificat toate punctele posibile din jurul blocului ei. E „curat”. Asta-i ocazia mea.

— Da, totuși…

— N-o să pățesc nimic.

— Nu zic c-o să pățești ceva. Dar de ce să nu trec și eu s-arunc o privire? Nu strică să mă ai în preajmă.

— Îți mulțumesc, realmente, totuși, aș prefera să… fac asta de unul singur. Înțelegi?

A urmat o pauză. După aceea Dox a oftat și a spus:

— Cum vrei tu, omule.

O părticică din mine încerca să vorbească, să-mi spună că el avea dreptate, că nu strica să-l am în preajmă. În definitiv, situația părea sub control. Midori putea fie să mă invite înăuntru, fie să mă

trimită să-mi văd de drum. Aveam nevoie doar de un minut, indiferent de ce urma să aleagă.

— Te sun când termin, i-am zis. O să te țin la curent.

— Bine. Ai grijă, partenere.

Am închis telefonul și l-am dezactivat. Urma un episod delicat și nu voiam niciun fel de întreruperi.

Am parcurs o bucată de stradă și mi-am scos șapca și peruca. Am dat să îndes peruca în buzunar, apoi m-am gândit că Midori o va vedea ieșindu-mi dintr-un buzunar și am decis s-o arunc. Ar fi făcut-o prea suspicioasă și, oricum, își atinsese deja scopul. Am îndesat șapca într-un buzunar al hanoracului și am așteptat. După câteva minute, un taxi s-a apropiat pe stradă. Am pornit într-acolo.

Taxiul s-a oprit în fața blocului ei. Portiera s-a deschis. M-am oprit pe trotuar, la vreo trei metri depărtare.

Midori a coborât. I-a mulțumit șoferului și a închis portiera. Taxiul s-a îndepărtat.

Ea a ridicat ochii și m-a zărit. A încremenit.

Am încercat să spun ceva, dar n-am izbutit. A trecut un moment lung.

În cele din urmă am zis:

— Midori.

Mă privea. Voiam să mă uit în jur, să-mi verific spatele și împrejurimile. M-am împotrivit imboldului. Ea a detestat dintotdeauna genul acela de conștientizare. O făcea să nu aibă încredere în mine.

— De ce ești aici? a întrebat.

— Știi de ce.

— Cum ai…, a început să spună, apoi s-a oprit.

Decisese, probabil, că, de fapt, nu conta cum anume aflasem. Sau poate că nu voia să știe.

— Pot să urc?

A tăcut.

— Doar un minut, m-am auzit spunând.

După încă un moment a încuviințat din cap. Am intrat în bloc. Deși nu văzusem videocamere de supraveghere, presupuneam că trebuiau să aibă așa ceva în holul de la intrare, așa că am ținut capul plecat.

— Bună, Ken, i-a spus Midori portarului, pe urmă am intrat în lift.

Nu m-a privit cât timp am urcat. N-am vorbit între noi.

Am coborât la etajul șaptesprezece și am mers pe coridor. Ea a descuiat o ușă și am intrat într-un living frumos mobilat. Parchet din lemn închis la culoare, carpete Gabbeh, fotografii alb-negru de copaci desfrunziți, iarna. Un fotoliu și o sofa capitonate, cu aspect confortabil. Într-un colț se afla un fel de leagăn *indoor* pentru copii, înconjurat de jucării viu colorate. Ne-am scos jachetele și pantofii și am pășit înăuntru. Eu mi-am scos și cele două jachete din lână. Nu mai aveam nevoie de ele, iar în apartament era cald.

O femeie drăguță cu piele maronie a ieșit pe ușa camerei despre care am bănuit că era un dormitor. S-a uitat la mine, apoi la Midori.

— Totul e-n regulă, Digne? a întrebat-o Midori.

Femeia a încuviințat din cap.

— Îngerașul doarme. I-am dat un biberon mare înainte de culcare.

Avea accent latino-american și am bănuit că era din El Salvador.

Midori a încuviințat la rândul ei din cap.

— Mulțumesc. Ne vedem mâine-seară?

— Bineînțeles.

Digne a luat o haină de pe sofa, s-a încălțat și s-a oprit în ușă. A zâmbit și, cu un accent japonez pasabil, a spus:

— *Oyasumi nasai*. „Noapte bună”.

Midori i-a surâs și a zis:

— *Buenas noches*.

Femeia a închis ușa îndărătul ei.

Am rămas amândoi nemișcați. Un ceas ticăia pe perete.

— Câți… cât de mare este? am întrebat după un moment.

— Are cincisprezece luni.

Cam așa ar fi trebuit. Aproape doi ani de la ultima noastră noapte în Tokio.

— Am auzit că-i spui Koichiro, am zis amintindu-mi de conversația cu Tatsu din Tokio.

Ea a aprobat din cap.

— Este un nume bun.

A aprobat iarăși.

Am încercat să mă gândesc la ceva care să nu sune banal. N-am izbutit.

— Ești fericită? am întrebat.

Din nou, doar o încuviințare din cap.

— La naiba, Midori, o să-mi adresezi măcar un cuvânt?

— Minutul tău s-a terminat.

Mi-am ferit ochii, după care i-am întors spre ea.

— Nu cred că vorbești serios.

— Poate c-ai uitat. Tatăl meu…

M-am imaginat spunând: *Haide*, *n-am mai discutat o dată problema asta*? Am decis însă că ar fi fost abordarea greșită.

— Atunci, de ce ai păstrat copilul?

S-a uitat la mine și expresia feței îi era încremenită într-o stare neutră.

— Când am aflat că eram însărcinată, a spus, mi-am dat seama că voiam un copil. Faptul că era copilul tău a fost întâmplător.

Era atât de jignitoare, încât m-am gândit că poate proceda așa în mod deliberat. Că se proteja de ceva de care se temea.

— Îmi pot închipui ce simți…, am început să spun.

— Nu, nu-ți poți închipui.

— Ți-am zis, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dar știi că am făcut tot

posibilul ca să-ndrept lucrurile după aceea. Să-i îndeplinesc dorințele.

M-am gândit să adaug: *Și nu uita că*, *oricum*, *murea de cancer pulmonar*. *Cel puțin așa cum am procedat eu*, *n-a suferit*.

Simțeam totuși că Midori ar putea lua răspunsul acela ca pe o justificare. Și poate că așa era.

— Ei bine, poate că n-ai făcut destul, a zis ea.

— Atunci, asta-i o pedeapsă din partea ta.

A urmat o pauză lungă. Ea a zis:

— Nu te vreau în viața lui. Sau în viața mea.

Asta era. Exact afirmația, exact cuvintele de care m-am temut. Care atârnau în acel moment în aer, între noi.

— Și ce-i vei spune? am întrebat. Că tatăl lui a murit?

Ar fi fost o minciună destul de rezonabilă. Totuși, ideea în sine m-a îngrozit. Fiindcă mi-am dat seama că dacă Midori o spunea, atunci chiar așa ar fi fost, în multe feluri ce contau.

— Nu m-am gândit încă.

— Poate c-ar trebui s-o faci. Poate c-ar trebui să te gândești ce-l va costa asta.

Ea a râs aspru, bănuiesc că față de impertinența mea.

— Pot să te întreb ceva? a spus după aceea.

Am încuviințat din cap.

— Când ai omorât ultima oară pe cineva?

Am încercat să mă gândesc cum să răspund. Au trecut clipe lungi.

Midori a râs iarăși.

— Nu vezi că ceva nu-i în regulă? Câți oameni trebuie să se gândească la o asemenea întrebare înainte să răspundă?

Am simțit cum mă îmbujorez.

— Vrei să știi când am omorât ultima oară pe cineva? În urmă cu vreo lună. Iar cel pe care l-am omorât era unul dintre cei mai ticăloși creatori de bombe artizanale din lume. Știi ce-a însemnat uciderea lui? A salvat multe vieți!

— Bănuiesc că asta-și spun toți asasinii.

Furia pe care încercam s-o controlez a răbufnit pe neașteptate.

— Și asta-i ceea ce bănuiesc că-și zic toți pianiștii *yuppie*[4] de jazz, deoarece îi face să se simtă atât d-al dracului de superiori.

M-a fulgerat din priviri. *E bine*, mi-am spus. *Aveam nevoie de asta*.

— Poate că ai dreptate, am continuat după aceea. Poate că problema mea este justificarea. Însă a ta este negarea. Crezi că poți duce o viață impecabilă și neprihănită ca asta, fără ca nimeni să se murdărească pe mâini? Chiar dorești ca, de fapt, Koichiro să crească într-o lume în care nu există nimeni care să încerce să-i elimine pe oamenii de felul celor care au ras Turnurile Gemene la numai trei kilometri de locul ăsta?

Amândoi am tăcut un timp, gâfâind și privindu-ne pătrunzător.

— Rămâne faptul că ucizi oameni, a zis Midori.

Am închis ochii.

— Uite ce este, am încercat să mă schimb. Să fac ceva bun. Iar o mare parte din asta… o mare parte din asta s-a datorat ție. Și tatălui tău.

Altă pauză.

— Poate că ai dreptate, a zis ea, poate că, datorită faptelor tale, copiii precum Koichiro pot dormi liniștiți în pătucurile lor. Dar nu despre asta vorbesc, ci vorbesc despre tine. Viața pe care o duci și lucrurile pe care le faci l-ar putea expune riscurilor pe Koichiro însuși. Nu-ți dai seama?

Aproape că m-am încovoiat sub povara cuvintelor ei. De aceea m-am străduit atât să găsesc brește din supravegherea lui Yamaoto, doar pentru această unică și stângace vizită?

— Știu că ții la mine, a continuat Midori. Și că, deși încă nu l-ai văzut, ții și la Koichiro. De ce ai vrea să ne pui în pericol?

Am închis ochii și am expirat. Nu aveam argumente. Ea avea dreptate. M-am întrebat la ce

naiba mă gândisem, de ce venisem acolo?

A trecut un moment nespus de lung de tăcere.

— Bine, am rostit și am aprobat din cap. E-n regulă.

Midori m-a privit. Am văzut înțelegere în ochii ei și asta m-a durut.

— Mulțumesc, a spus.

Am mai aprobat o dată din cap.

— Aș putea doar să-l văd pe… fiul meu?

— Nu cred…

M-am uitat fix la ea.

— Te rog! Nu mă alunga fără asta.

După alt moment prelung, Midori a indicat ușa prin care Digne ieșise mai devreme. S-a întors și am urmat-o.

Era un dormitor micuț pe colțul clădirii, cu ferestre acoperite de draperii pe doi pereți. Înăuntru se afla un pătuț, o masă pentru schimbat și un balansoar. Lumina veiozei în formă de iepuraș fusese reglată la o intensitate redusă, confortabilă.

Am mers amândoi spre pătuț. Am pus palmele pe marginea lui și am privit înăuntru.

Pe salteluță, acoperită cu o păturică albastră din lână se afla o făptură micuță cu păr negru. Avea ochii închiși și năsuc minuscul, și-i vedeam pieptul ridicându-se și coborând în somn.

Pentru prima dată am înțeles că toate astea erau reale. Copilul acela era al meu. Eram tatăl lui.

Am simțit lacrimi încercând să răzbată la suprafață și am clipit repede, stăvilindu-le. Nu-mi puteam aminti când plânsesem ultima oară și nu intenționam să încep în noaptea aceea, în fața lui Midori.

— Aș putea… e-n regulă dacă…, am început să mă bâlbâi.

Ea m-a privit, apoi a încuviințat din cap. S-a aplecat peste pătuț și l-a ridicat cu multă grijă pe Koichiro, ținându-l în păturica albastră. L-a sărutat blând pe frunte, pe urmă m-a privit din nou. Ochii

îi erau larg deschiși și sinceri, și am văzut că se temea. O făcea însă oricum. La naiba, a trebuit să clipesc iarăși.

A lăsat băiețelul în brațele mele și a stat lângă noi, privind. Copilul a oftat prelung în somn și s-a întors spre mine, ca și cum ar fi căutat căldură. M-am uitat la el și, brusc, lacrimile mi-au curs pe obraji și nu le-am putut opri. Nu puteam nici măcar să le șterg. Tot ce am putut face a fost să clipesc repede, ca să-mi limpezesc ochii și să privesc fețișoara aceea, până a trebuit să clipesc iarăși.

Nu știu cât am stat așa. La un moment dat, Midori și-a pus mâna pe umărul meu și am devenit conștient de o durere în maxilare, cauzată de forța cu care le încleștasem. I l-am întins pe Koichiro și mi-am șters fața, în vreme ce ea a aranjat băiețașul în pătuț.

Ne-am întors în living. Midori a închis ușa înapoia noastră.

M-am uitat la tavan și, în mod deliberat, am inspirat și am expirat, am inspirat și am expirat, străduindu-mă să mă stăpânesc. Un vălmășag de gânduri îmi gonea prin minte.

— Ce-ar fi dacă…, am început, apoi m-am răzgândit.

— Ce?

Am privit-o în ochi.

— Ce-ar fi dacă aș putea ieși din viața asta. Să ies cu adevărat, vreau să zic.

Ea a oftat.

— Nu cred că poți.

— Și dacă aș putea?

A urmat o pauză lungă. În cele din urmă, a zis:

— O să vedem atunci.

Aș fi vrut să-mi spună mai multe, dar mi-era teamă să întreb.

Pe măsuța pentru cafea de lângă sofa se afla un teanc de foi și un pix. M-am apropiat și am scris numărul meu de telefon mobil.

— Uite, i-am zis. În cazul în care vei avea vreodată nevoie, de orice, sună-mă.

A luat hârtia.

— Este un număr de telefon?

— Da. De telefon mobil. Dacă nu răspund, lasă un mesaj în căsuța vocală. O verific constant.

— Uau! a exclamat ea și a surâs scurt. Un număr la care, într-adevăr, să te găsesc. Cred că asta înseamnă progres.

I-am răspuns la zâmbet.

— Ți-am zis că mă pot schimba.

— O să vedem.

M-am întins și am atins-o pe umăr.

— Mulțumesc, i-am spus.

A clătinat din cap.

Am continuat să-mi țin mâna pe umărul ei. Mi-am dat seama că nu a obiectat.

M-am apropiat și Midori nu s-a retras.

Am cuprins-o în brațe și am strâns-o. Pentru ca apoi, după un moment, să mă strângă și ea.

Am rămas așa o vreme, pur și simplu, ținându-ne în brațe. Am sărutat-o pe frunte, pe urmă pe obraz. După aceea, din nou pe frunte. Mirosea frumos, mirosea așa cum îmi aminteam.

— Jun, a șoptit ea, nu.

Era singura care folosea diminutivul de la Junichi, prenumele meu japonez. M-am simțit minunat s-o aud rostindu-l.

Am sărutat-o pe pleoape. Midori a repetat:

— Nu!

Nu-mi păsa. Nu-mi păsa de nimic. Am sărutat-o ușor pe buze. Nu mi-a răspuns la sărutare, însă nici nu s-a îndepărtat. Îi auzeam răsuflarea.

A pus o palmă pe pieptul meu. Am crezut că voia să mă împingă, să mă îndepărteze, dar a lăsat-o acolo. Se simțea caldă prin cămașă.

Am sărutat-o iarăși. De data asta a scos un sunet care era undeva între un scâncet și un reproș, după care mi-a cuprins brusc cu palmele capul. Apoi mi-a răspuns la sărutare, cu pasiune.

Am tras-o mai aproape și s-a lipit de mine. Dar când am început să-i scot cămașa din blugi, s-a răsucit.

— Jun, oprește-te! Trebuie să ne oprim.

Am încuviințat, răsuflând greoi.

— Da.

— Trebuie să pleci. Te rog!

Am clipit din ochi și am aprobat din cap.

— O să-mi telefonezi?

— O să ieși din viața asta?

— O să-ncerc.

— Atunci, telefonează-mi. După ce ai ieșit.

Nu puteam cere mai mult decât atât. M-am dus la ușă și mi-am încălțat pantofii, jachetele din lână și hanoracul. Am încuviințat din cap spre Midori. Mi-a răspuns printr-un gest identic. Niciunul din noi n-a spus nimic.

În lift, mi-am pus șapca și am străbătut holul de la intrare cu capul în pământ. Am ieșit din bloc și am verificat punctele fierbinți. Totul era „curat”. Am pornit spre est. Aerul rece mi-a lovit fața, dar abia eram conștient de el. Mă simțeam epuizat, pustiit. Ar fi trebuit să știu că nu eram în starea optimă pentru a mă proteja. Ar fi trebuit să știu ce urma să se întâmple în continuare.

•••

După plecarea lui Jun, Midori rămase mult timp și privi ușa. El a dispărut la fel de neașteptat pe care a apărut, totuși, prezența lui dăinuia peste tot și modifica totul, de la senzația buzelor și limbii lui la contururile apartamentului și la gândurile ei despre viitor.

De câte ori și-a spus femeia că-l ura, pentru ceea ce i-a făcut tatălui ei, pentru minciunile pe care i le-a zis ei după aceea, pentru tot ce era el? Și cu toate acestea, cu nici două minute în urmă, l-a sărutat cu atâta pasiune, încât se simțea încă amețită. Cum naiba a izbutit să-și mobilizeze voința de a-l lăsa să plece? O clipă își dori să n-o fi făcut, iar gândul acela o făcu să se rușineze.

Se așeză pe sofa, închise ochii și lăsă capul în mâini. Au durut-o vorbele lui Jun despre ce avea ea să-i povestească lui Koichiro în privința tatălui său. S-a gândit, desigur, de multe ori la subiectul acela, dar nu a găsit niciodată un răspuns confortabil. Era mai simplu să amâne, pur și simplu, totul, să-și spună că va găsi ceva când Koichiro va mai crește, însă în acel moment nu mai era la fel de sigură.

Când a aflat prima dată că era însărcinată, a simțit că trupul a trădat-o, ca și cum ar fi purtat pruncul unui soldat care a siluit-o în război. A făcut o programare la o clinică, decisă să pună capăt imediat sarcinii și să nu se mai gândească niciodată la ea. Dar în aceeași noapte, pe când stătea întinsă în pat și privea tavanul, frecându-și pe jumătate conștientă pântecul cu palma, s-a gândit că poate era mai bine să nu acționeze așa pripit. Era încă devreme. De ce să nu mai aștepte câteva zile, pentru o decizie mai cumpănită? Opțiunea avortului continua să rămână validă. N-ar fi dispărut nicăieri.

Însă acele câteva zile s-au transformat în multe altele. Midori a reflectat neîncetat la circumstanțele ei. Îi plăcea să locuiască în New York, să susțină concerte acolo, îi plăcea, totodată, libertatea vieții departe de Japonia. Și îi era foarte ușor să cunoască alți bărbați. Vedea cum o priveau cântând, mulți dintre ei veneau s-o asculte în mod repetat, și era conștientă de timbrul nervos al glasurilor lor când, după un spectacol, voiau să-i mulțumească. A ieșit cu câțiva, totuși, niciunul dintre ei n-a interesat-o pe termen lung.

La un moment dat a înțeles că, deoarece se apropia de patruzeci de ani, probabil că a ratat ocazia măritișului și a unei familii. Dar era în regulă. S-a concentrat asupra lucrurilor bune din viața ei și și-a spus că un soț și tot ce reprezenta o căsnicie ar fi însemnat o interferență. Însă în nopțile acelea lungi și nedormite de după ce a aflat

că era însărcinată, și-a dat seama că a făcut o virtute dintr-o necesitate. Deoarece circumstanțele ei păreau de neschimbat, a fost motivată să le accepte. Dar după ce a aflat că era însărcinată, totul era diferit.

Midori credea în soartă, iar asta i se părea mâna sorții. Da, știa că putea opta să avorteze, tot așa cum putea opta să păstreze pruncul, și atunci, cum se putea ca oricare dintre alternative să însemne soarta? Și totuși, nu-i păsa atât de mult de logică. Ea își asculta intuiția. Iar intuiția îi spunea să păstreze copilul.

Nu a simțit însă nicio dorință de a-l contacta pe Jun. Asta nu numai din cauza tatălui ei, ci din cauza a ceea ce era Jun. Apoi, după ce băiețelul s-a născut, convingerea ei că n-ar trebui să-l anunțe niciodată a sporit, pur și simplu. Din clipa în care medicul i-a adus pruncul micuț, ieșit din corpul epuizat al mamei, cuprins de agonie, și l-a auzit plângând, l-a simțit fierbinte și umed în brațele ei, Midori a știut că trebuia să-l țină departe de pericolul pe care-l reprezenta Jun.

Iar în acel moment, când îl avea pe Koichiro, nu-și imagina nimic altceva decât viața lor împreună. Deși a fost bună, existența ei anterioară părea un vis, iar gândul că a fost gata să recurgă la un avort era îndeajuns pentru a-i provoca greață, ca și cum, cândva, într-un moment de slăbiciune, ea a reflectat la uciderea propriului fiu. Nu s-ar fi gândit niciodată că așa ceva era posibil, dar se considera ca fiind mama acelui băiețaș într-o măsură mai mare decât s-a estimat în alt fel până atunci.

Se ridică, merse în camera lui Koichiro și-l privi dormind. Înțelegea în acele momente că toate protestele ei interioare despre sentimentele față de Jun au fost un paravan, o fațadă superficială și fragilă care s-a năruit la prima lui apariție. Simți un fior de vinovăție, de parcă propriile sentimente pentru bărbatul acela erau o trădare a tatălui ei.

Dar, oare, tatăl ar fi vrut ca ea să moară fără să-i lase nepoți? Și ar fi vrut ca nepotul să-i crească fără să-și cunoască tatăl? Cu siguranță, paternitatea lui Koichiro era de mică importanță prin comparație cu problemele acestea mult mai mari. Și era adevărat că Jun a încercat să ducă la bun sfârșit eforturile tatălui ei de a demasca nivelul de corupție din guvern, că tocmai acela era felul lui de a încerca să corecteze faptele comise, ba chiar să ispășească pentru ele. Midori simțea că, într-un mod inexplicabil, tatăl ei ar fi apreciat ceea ce a făcut Jun ulterior. Că el ar fi putut chiar… să-l fi iertat.

Se aplecă și-i sărută fruntea lui Koichiro, apoi se ridică și-l privi din nou. Știa că imaginea lui Jun ținând copilul lor și imaginea lui plângând pentru întâia oară a înmuiat ceva din ea. Nu știa ce dorea sau ce ar fi făcut dacă Jun s-ar fi întors. De acum nu se mai simțea sigură de nimic. Decât doar de dulcele ei copilaș. Ar fi făcut orice pentru a-l proteja. Absolut orice.

Capitolul 8

Când am ajuns pe Waverly, am cotit la stânga pe trotuar fără să am vreun plan sau țel. Nu voiam decât să merg, să mă mișc întruna.

Nu-mi puteam scoate din minte imaginea feței lui Koichiro. Era atât de mic, atât de inocent în somn… Atât de neajutorat!

Midori a avut dreptate să mă țină departe. Mă îngrozea gândul că propria mea prezență mi-ar fi putut pune fiul în pericol.

Dar te poți schimba, mi-am spus. *Poate că ai și făcut-o deja*. *Există o cale de ieșire*. *Nu trebuie decât s-o găsești*. *Pentru Koichiro*.

Am continuat să merg. Bineînțeles, o puteam face. Oare nu asta căutasem? Ce-mi repetase Tatsu că aveam nevoie? Ce spusese el în Tokio la ultima noastră întâlnire: *Știi la fel de bine ca mine că ai nevoie de o conexiune*, *de ceva care să te smulgă de pe poteca nihilistă pe care înaintezi*.

Ei bine, poate că tocmai asta era, exact așa cum susținuse el.

Încă puteam simți mirosul lui Midori, încă-i puteam simți gustul pe buze. Era adevărat, a fost tulburată când m-a zărit prima dată, dar a lăsat ușa deschisă după ultima mea vizită, în privința asta nu încăpea îndoială. Tot ce trebuia să fac era să găsesc modul corect de a intra. M-am gândit din nou la Koichiro. Dumnezeule, asta chiar putea reuși. Da, putea.

Mă aflam la cinci metri de capătul străzii, când am auzit pași de după colț. Am ridicat ochii și *zbang*!, înainte să pot face ceva, Eddie Wong a cotit pe Waverly, apărând de pe Tenth drept în fața mea. Iar eu aruncasem nenorocita aia de perucă. *Stupid*. *Stupid*.

Dacă aș fi fost eu însumi în clipa aceea, aș fi putut reacționa mai eficient. Mi-aș fi ferit chipul, mi-aș fi retras antenele, aș fi trecut pe lângă el fără măcar să mă bage în seamă.

Dar nu eram eu însumi. Poate că trupul îmi mergea pe stradă, însă mintea continua să-mi fie în apartamentul lui Midori, extrăgându-se de sub o avalanșă de speranță. În loc să-mi feresc privirea, m-am uitat o secundă drept la el, ca un om incapabil să-și desprindă ochii de la locul unui accident îngrozitor.

Și el s-a uitat la mine. Iar mina care i-a apărut pe chip, care însemna că m-a recunoscut, a fost de netăgăduit. Mi-am dat seama că vedea aceeași expresie pe fața mea.

Nu, mi-am spus, nu, *fir-ar al dracului*, *nu*…

Wong a încetinit și mintea lui s-a străduit neîndoios să deslușească situația. Indiferent ce planuri și-a făcut, ele s-au bazat, probabil, pe presupunerea că mă va identifica fără să fie băgat în seamă; în niciun caz că ne vom detecta simultan. Corpul lui răspundea dorinței inconștiente care voia mai mult timp, alte câteva secunde prețioase în care să decidă ce să facă.

Am decis mai rapid decât el. De fapt, n-a fost nici măcar o decizie în sine, ci mai degrabă un reflex șlefuit de o viață de ucideri. Un reflex care fusese amânat de neobișnuita mea stare emoțională, dar care în acel moment, când am recunoscut amenințarea la adresa lui Midori și a fiului meu, s-a declanșat feroce.

M-am îndreptat direct spre el. Pe când străbăteam distanța dintre noi, și-a dusă mâna dreaptă spre buzunarul jachetei, acolo unde ținea, probabil, cuțitul Balisong despre care se spunea că nu se despărțea.

Este util să favorizezi o armă anume și să exersezi cu regularitate folosirea ei. În același timp însă există și un aspect potențial negativ: poți ajunge să te bazezi pe ea și să încerci să apelezi la ea, când ar fi fost, poate, mai bine să fi făcut altceva. De aceea polițiștii sunt adesea uciși de cuțitari, pe când își scot pistoalele pe jumătate din tocuri. Polițistul vede cuțitul, dar este atât de

dependent de pistolul lui, încât nu-și dă seama că nu va avea timp să-l scoată înainte să fi fost deja înjunghiat. Dacă cineva are un avantaj asupra ta, cea mai bună tactică este să creezi distanță sau să încetinești în alt mod atacul, iar după aceea să-ți folosești arma favorită, astfel încât să ai o șansă de a o utiliza realmente. În caz contrar, pistolul din tocul tău ar putea fi la fel de bine în dulapul de acasă.

Se părea însă că Wong nu știa toate astea. A vrut să ajungă la Balisong și, în timp ce încerca asta, am ajuns la el.

L-am izbit puternic cu antebrațul drept peste partea frontală și din dreapta a gâtului, și în aceeași clipă i-am prins bicepsul drept cu mâna stângă. Lovitura în gât putea să-i fi atins plexul brahial și să-i fi amorțit brațul drept. Prinderea bicepsului a fost o manevră de rezervă.

Wong a icnit și s-a îndreptat în urma impactului. L-am izbit din nou cu antebrațul și o parte din rigiditate i s-a scurs din corp. Am continuat să mă mișc, astfel încât eram orientat cu fața către flancul lui drept, i-am împins brațul mai sus cu priza de biceps și mi-am trecut mâna dreaptă la ceafa lui pentru a-i opri mișcarea spre înapoi. După aceea i-am smucit capul în jos și i-am expediat un genunchi în față. Capul i-a tresărit și i-am mai tras un genunchi în cap. Și încă unul.

Am simțit cum i s-a înmuiat corpul. I-am „măturat” picioarele și l-am trântit pe spate. S-a izbit violent de pavaj. Am ridicat piciorul și am călcat pe gâtul expus. Trupul i-a zvâcnit, dar era deja inconștient și probabil că nici măcar n-a simțit lovitura care l-a omorât.

Totul nu a durat nici zece secunde. Am privit în jur, redevenit complet tactic. Am auzit pași venind dinapoia aceluiași colț de unde a apărut Wong cu câteva momente mai devreme și m-am încordat, gata să ucid iarăși. N-a fost însă nevoie. Era Dox.

Eram atât de pregătit să sar pe el, încât corpul mi-a zvâcnit în urma efortului de a mă abține.

Dox a încremenit la vederea mea stând deasupra trupului căzut al lui Wong.

— La naiba! a mormăit el.

Am privit din nou în jur. Strada era pustie. Clădirea aflată vizavi de noi era în renovare și avea în față un container pentru deșeuri.

— Pune mâna și ajută-mă, am spus. Să-l băgăm în containerul ăla.

— Containerul? De ce…

— Fir-ar să fie, pune mâna și taci!

Fără alt cuvânt, Dox a prins una din încheieturile lui Wong și a tras brusc, desprinzându-l de asfalt. S-a aplecat și l-a ridicat în cârcă, după care s-a îndreptat cu el spre container. L-am însoțit.

În fața containerului, am căutat în buzunarul drept al jachetei lui Wong. Am simțit înăuntru un obiect rece și neted și l-am scos. Bineînțeles, era un Balisong, ale cărui plăsele păreau din titan.

— Asta avea la el? a întrebat Dox.

— Mda, am răspuns și am băgat cuțitul în buzunar. Haide să-l aruncăm înăuntru.

Marginea de sus a containerului era la doi metri deasupra solului și, slavă Domnului, în cea mai mare parte ascunsă în umbră. Laolaltă, am reușit să aducem umerii lui Wong până sus, pe urmă l-am împins până când trunchiul i s-a înclinat înăuntru. Am continuat să-l împingem, ținându-l de glezne, și i-am dat drumul cu capul în jos, doar cu partea dinapoi a genunchilor sprijinită pe margine. A alunecat și a lovit cu un bufnet surd molozul sau sfărâmăturile de pe fund.

Am privit din nou în jur. În continuare, liniște totală.

— Să-i dăm drumul, am spus. La ora asta, mă-ndoiesc că ne-a văzut sau auzit cineva. Vreau totuși să fiu sigur. O să mă-ntorc mai târziu.

Am pornit amândoi.

— Pentru ce să te-ntorci? a întrebat Dox.

— Nu-i pot lăsa aici corpul. Este prea aproape de blocul lui Midori și ei vor ști ce s-a-ntâmplat.

— Bun… și cum o să-l muți?

— O să-mprumut mașina ta.

— M-am temut că vei spune asta.

— Nu sângerează mult. Nu l-am înjunghiat. O să pun ceva sub el și o să fie-n regulă.

— Mda, și unde o să…

— O să-i dau găuri și-l scufund în Hudson. Dar am nevoie de un mijloc de transport până acolo.

Am cotit pe Sixth Avenue și, deodată, am ajuns printre oameni și lumini. Strada părea normală. Liniștită.

— Ce căutai acolo? am întrebat, pe când mergeam.

— Partenere, după cum ai încheiat convorbirea aia telefonică, am avut o presimțire rea. Pur și simplu, nu păreai tipul prudent pe care-l cunoșteam.

— Nu m-am așteptat să fie acolo, am recunoscut pe un ton jalnic. Am crezut c-o să se-ntoarcă la localul de *noodles*, ca aseară.

— Păi, s-a-ntors, să știi. L-am privit discutând din nou cu șeful lui. Mi s-a părut că s-au ciondănit iarăși. Cred că șeful i-a spus să-și miște fundul înapoi în frig și să facă treaba pentru care-l plăteau, fiindcă exact asta a făcut dup-aia.

— Au discutat tot timpul între ei? Nu s-au uitat la niciun ecran sau monitor, sau așa ceva?

— Nu, au discutat doar între ei doi. De ce, crezi că te-a fotografiat cineva?

Am clătinat din cap.

— M-am întrebat dacă nu cumva în holul de la intrare existau videocamere de securitate. Dar chiar dacă ar fi fost, și chiar dacă ei ar fi avut acces la înregistrări, nu pare că asta l-ar fi adus pe Wong aici. Oricum, când a dat cu ochii de mine, mi-am dat seama că nu era pregătit.

— Asta-i puțin spus. Să știi că atunci când am văzut încotro pleacă, am încercat să te sun, însă aveai telefonul închis.

— Da.

— Ei bine, dacă cineva o să-ntocmească vreodată o listă a marilor dovezi de inteligență omenească, mă tem că-i improbabil că așa ceva să fie băgat în seamă.

N-am răspuns. Meritam sarcasmul, și mai rău de atât. La ce naiba mă gândisem? Știam mai bine. Știam întotdeauna mai bine.

Poate că am încercat să mă comport așa cum ar fi vrut Midori să mă comport. Mai degrabă ca un civil. Poate că încercam să-i arăt ei, să ne arăt amândurora, că o puteam face.

Tentativa a durat cu totul treizeci de secunde. Și iată ce s-a întâmplat în intervalul acela atât de scurt.

— Îmi pare rău, am zis.

— E-n regulă. O situație ca a ta ar da peste cap pe oricine. Și apropo de asta, mai devreme am vrut să zic că n-avea rost să ne chinuim și să riscăm să-l băgăm în container, pentru ca dup-aia să-l scoatem de acolo. Dacă ar fi fost după mine, l-aș fi lăsat pe jos, lângă container, l-aș fi acoperit cu jacheta lui și aș fi urinat peste el, ca să pară și să miroasă ca un bețiv care și-a pierdut cunoștința.

— Ai dreptate. Nu știu ce-i cu mine.

— Ai, pur și simplu, prea multe pe cap, asta-i tot.

— Și, oricum, dacă folosim mașina ta, cui să-i pese dacă el este plin de urină?

A urmat o pauză lungă.

— Știi, acum dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că, de fapt, containerul n-a fost o idee chiar așa rea.

Am găsit un restaurant non-stop și am intrat. Ne-am așezat departe de ceilalți clienți și am comandat cafea. Eram încă prea surescitat ca să pot mânca.

— Ia arată-mi ce armă avea, a zis Dox.

Am scos cuțitul și l-am împins spre el sub un șervețel.

— Să dea dracii, fiule, ăsta-i un Cold Steel Arc Angel cu tăiș dublu. Băiatul ăla se pricepea la cuțite. Ai de gând să-l păstrezi?

În Bangkok, noi doi mai purtaserăm o discuție similară, soldată cu rezultate nu tocmai satisfăcătoare. Spre deosebire de mine, lui Dox îi plăcea să colecționeze trofee.

— Voiam să scap de el.

El a simulat o tristețe exagerată.

— Așa ceva mi se pare rușinos.

Am dat ochii peste cap și am ridicat o mână cu palma în sus într-un gest de felul „Servește-te!” Dox mi-a aruncat unul dintre surâsurile lui irezistibile, a șters cuțitul cu șervețelul, apoi l-a vârât în buzunar.

— Nu uita să-l cureți, i-am spus. Alcool, apoi clor.

— Da, da, a încuviințat. Deși cred că imaginea ta de domn Super-prudent ar necesita nițică lustruire după episodul din noaptea asta.

N-am comentat. Mi-am privit ceasul. Era abia trecut de 3 noaptea. Soarele avea să răsară peste vreo trei ore.

Mi-am dat seama că descotorosirea de corpul lui Wong n-avea să-mi ofere foarte mult timp. Probabil că șeful lui, Chan, știa unde mergea în seara aceea. Dox i-a văzut discutând cu puțin înainte ca Wong să pornească spre blocul lui Midori. De aceea Chan avea va presupune că ceea ce i s-a întâmplat lui Wong a avut loc în timp ce supraveghea blocul, iar locul și momentul m-ar fi implicat. Chan îi va raporta totul lui Yamaoto. Nu credeam că Yamaoto îi va ataca direct pe Midori și pe Koichiro, dar probabil că va face ceva pentru a crește presiunea asupra lor, ca modalitate de a mă atrage. Iar dacă Midori avea cel mai mărunt indiciu că apariția mea bruscă i-a readus în viața ei

pe Yamaoto și compania, atunci se vor spulbera instantaneu orice speranțe nutream de a fi cu ea și cu Koichiro.

Trebuia să existe o cale de ieșire din situația aceea. Trebuia! M-am gândit la ceea ce știam. Chan era șeful bandei. Wong îi raporta lui Chan. Puteam presupune că, în mod uzual, Chan îi raporta, direct sau indirect, lui Yamaoto. Asta însemna că el era veriga de legătură între dispariția lui Wong și implicarea activă a lui Yamaoto.

Mergând mai departe, asta însemna că dacă și lui Chan urma să i se întâmple ceva, nimeni n-avea să știe unde sau când a dispărut Wong. La naiba, dacă lucram cu grijă, nimeni n-ar fi știut nici măcar ce a pățit Wong. Ba chiar s-ar fi putut să creadă…

— Știi ceva? am spus și un plan a început să mi se contureze în minte. Până la urmă voi avea nevoie de Balisong.

— De ce?

Am vrut să-i spun, dar știam că, dacă o făceam, Dox ar fi vrut să mă ajute. Și îl expusesem deja la riscuri suficient de mari.

— O să-ți explic mai târziu, i-am replicat. Acum însă n-avem prea mult timp. Cât de repede poți s-aduci mașina?

A ridicat din umeri.

— Valetul de parcare a dus-o undeva în garajul lor. Aș zice că într-o jumătate de oră, cel mult patruzeci și cinci de minute.

— Perfect. Dă-i drumul și după aceea poziționează-te pe lângă East Houston. Te sun eu în scurt timp.

M-a privit cu atenție.

— Ce-ai de gând să faci, omule?

— Nu-ți face griji. O să-ți povestesc după aia.

— Te gândești să-i iei gâtul domnului Chan, așa-i?

Am oftat.

— Poate că da.

— Mda, minţile diabolice gândesc la fel. Dar asta nu va-nrăutăţi şi mai mult situaţia?

— Este posibil. Însă din interacţiunile lor ştim că între Wong şi Chan există o relaţie foarte tensionată. Probabil că şi alţii o cunosc – nu mi s-a părut că se străduiesc prea mult s-o ascundă. Iar Wong are reputaţia că recurge rapid la Balisong.

Dox a rânjit larg.

— Te referi la ăsta, a zis el şi a scos cuţitul din buzunar.

— Exact. Aici există posibilitatea unei păcăleli strategice şi aş vrea să profit de ea.

— Aşadar, planul este să-l lichidăm pe Chan cu cuţitul lui Wong, făcând astfel încât să pară că ei doi au avut un conflict. Iar după ce Wong nu va mai apărea, se va crede că s-a ascuns după comiterea crimei.

— Da.

— Destul de rudimentar, dar eficient. Eşti totuşi convins că vrei să faci asta singur? Ar fi pentru a doua oară în noaptea asta, iar prima dată n-a mers chiar grozav, dacă nu te superi că-ţi atrag atenţia.

— Da, ai mai menţionat aspectul ăsta. Îţi apreciez sinceritatea.

— Da, este unul dintre farmece mele principale.

— Mă duc să mai arunc un ochi prin localul ăla de *noodles*. La ora asta nu ştiu nici măcar dacă va mai fi acolo Chan. În funcţie de ce voi găsi, o să stabilim cum să acţionăm în continuare.

— Da, dar…

— Auzi – am nevoie oricum de maşina ta ca să-l mutăm pe Wong. Aşa că du-te şi adu-o, iar între timp verific restaurantul.

— Să nu faci nimic fără mine!

— Am făcut-o, oare, vreodată?

Dox a chicotit.

— În seara asta Wong mi-a scăpat din ochi vreo zece secunde. După ce am cotit după colţ, l-am găsit deja mort. Aşa că da, ai dreptate, n-ai făcut niciodată nimic fără mine.

— Cuțitul, i-am reamintit.

L-a învelit într-un șervețel și l-a împins peste masă.

— Perfect, am zis. Haide s-o facem.

Capitolul 9

Dox s-a dus să-și ia mașina, iar eu am luat un taxi până la marginea de nord a lui Chinatown. Străzile erau tăcute. Am mers până la Columbus Park și am privit în localul de *noodles*. Am văzut un caz clasic de vești bune/vești rele. Vestea bună era că era prezent Chan. Vestea rea era că se afla în toiul unui joc de cărți cu alți doi chinezi cu fețe dure. Probabil, membri de rang mediu ai bandei lor.

Am privit și am așteptat, tremurând în frig. Cu puțin înainte de ora 4, bărbații s-au ridicat. Perfect.

Telefonul mi-a bâzâit. L-am scos din buzunar.

— Da.

— Am luat mașina și sunt în cartier. Care-i situația la tine?

— Privesc și aștept.

— Chan e acolo?

— Da, cu alți doi inși. Cred însă că se pregătesc să plece.

— Auzi, ce-ar fi să vin și eu? Am pușca aici, chiar lângă mine. Din parc îi pot rade pe toți trei.

— Ți-am zis – fără arme de foc.

— Omule, ai de-a face cu trei tipi, da? Ai nevoie și de un plan B. Partenere, sari în gol fără parașută de rezervă.

Bărbații au pornit spre ușă.

— Haide că ies, i-am spus. Așa că-i, oricum, prea târziu s-aranjăm ceva din parc. O să-l urmăresc pe Chan. Rămâi în mașină, dar gata să intervii oricând.

— Totuși…

Am închis telefonul și am scos cuțitul. Cei trei chinezi porniseră spre ușă.

Toate formele de ucidere din apropiere, față în față, au o intimitate oribilă. Cu arme de foc, cu arme de impact, cu mâinile goale… toate astea

implică un cost. Dar cu o armă albă este cel mai rău. Pe de o parte, este vorba despre sânge și miros, despre sunetele produse de omul care moare în urma unei răni făcute de cuțit. Pe de altă parte, este actul aproape sexual al penetrării. Cunosc soldați care au retezat beregate de inamici în război și care, drept urmare, nu-și mai pot face schimbul de ulei la mașină. Este senzația pe care ei continuă s-o simtă pe mâini.

Aș fi procedat în alt mod dacă ar fi existat un alt mod. Simplul gând la posibilitatea ca Dox să-i elimine pe toți de la o sută de metri distanță era, practic, seducător. Totuși, dacă m-aș fi putut apropia singur de Chan…

Chinezii au ieșit pe ușa localului. Chan s-a întors și a încuiat-o, apoi a tras în jos un oblon din tablă ondulată acoperit cu graffiti și l-a încuiat și pe acela. Au pornit toți spre nord, spre Mulberry. Am urmat o rută paralelă cu ei prin interiorul parcului.

La colțul lui Bayard, ceilalți doi au continuat către nord. Chan a cotit la dreapta.

Am inspirat adânc, pe urmă am expirat. *Perfect*.

Am ieșit din parc și am început să mă apropii de el. Am privit spre stânga. Cei doi chinezi se îndepărtau, cu spatele la mine. Am traversat Mulberry. Șase metri. Trei.

Modul cel mai rapid, cel mai sigur și, întrucât aș fi venit dinapoia lui, cel mai „curat” ar fi fost să-i retez gâtlejul. Nu doream totuși să pară o crimă profesionistă, ci acțiunea pe care un membru înfierbântat al bandei o făcuse într-un moment de furie și resentimente.

Un metru și jumătate. Am înaintat silențios pe trotuar, călcând pe vârfuri și pe călcâie.

Chan s-a oprit și a dat să vâre mâna într-un buzunar al hainei. Știam că nu mă auzise, așa că mă îndoiam că va scoate o armă. Probabil că-și căuta o țigară. Deși în momentul acela era deja lipsit de importanță.

Mi-am pus palma stângă peste gura lui și l-am tras spre spate, pe călcâie. Mâna dreaptă avansa deja, ținând cuțitul Balisong ca pe un ciocan. I-am înfipt lama în flancul drept, am scos-o și l-am lovit iarăși, atingându-i ficatul de cinci ori în două secunde. Am avut grijă să rămân dedesubtul coastelor și în același timp deasupra pelvisului său. Un Balisong este în cazul cel mai bun o armă pentru spintecat, nu pentru împuns, iar dacă atingeam osul, s-ar fi putut ca palma să-mi lunece înainte, peste tăiș. După aceea am trecut pe sub procesul lui xifoid și am înjunghiat în sus și spre stânga, pentru a-i sfârteca ventriculul drept.

L-am rotit apoi și i-am crestat fața. A ridicat brațele, dar nu mi-a păsat; încercam să procedez astfel doar pentru ca atacul să pară personal. După aceea l-am împins brusc și s-a prăbușit jos. Atacul a fost atât de neașteptat și durerea, probabil, atât de șocantă, încât nu a scos niciun sunet. După rănile pe care i le-am făcut, știam că în mai puțin de douăzeci de secunde va fi inconștient, din cauza pierderii de sânge, iar peste alte douăzeci de secunde avea să fie mort. N-ar mai putut să fie salvat nici chiar dacă o echipă de paramedici s-ar fi aflat la câțiva pași depărtare.

L-am ocolit și m-am îndreptat spre Bowery. Am pliat cuțitul și l-am pus în buzunarul hainei. Era pătat cu sânge, la fel ca mine. Deloc surprinzător, însă deocamdată nu puteam face nimic în privința asta.

Am intrat pe o alee, la vest de Bowery, am scos telefonul și l-am sunat pe Dox. Îmi tremurau mâinile.

A răspuns imediat.

— Care-i treaba?

— Ia-mă de la intersecția dintre Bayard și Bowery. De pe colțul de nord-vest.

— Ajung acolo în mai puțin de un minut.

— Sunt destul de murdar.

— La dracu', știam c-o să faci ceva de unul singur. Bine, o să pun un ziar pe scaun.

Mi-am privit hainele și m-am gândit: *Ar trebui să fie o ediție duminicală a ziarului* The Times, *cu suplimente cu tot*.

— Ce mașină ai? am întrebat.

— Dodge Ram Quad Cab. Neagră.

— Încetinește când ajungi la colț. N-o să mă vezi la început.

— Am înțeles. Acum cotesc spre sud pe Bowery de pe Canal. Ar trebui să mă vezi peste o secundă.

Am tras cu ochiul de pe alee. Venea.

— Te-am văzut, i-am zis. Închid.

Am închis telefonul și am pornit spre Bowery. Portiera locului de lângă șofer s-a deschis și am ajuns acolo exact când lunetistul arunca pe scaun o pătură groasă de lână. Împreună, am desfășurat-o ca să acopere atât scaunul, cât și podeaua, apoi am intrat. Dox mi-a aruncat o privire și a pornit imediat.

— Mda, a comentat el după aceea, arăți groaznic. Bine c-am venit pregătit. De-a lungul anilor pătura asta a avut parte de-o mulțime de fluide corporale, ale mele și ale multor doamne norocoase, dar din câte știu până acum n-a cunoscut sângele.

— O să-ți fac rost de una absolut identică. Știu un magazin al Armatei Salvării la nord de Delancey.

Dox a chicotit, degajat ca întotdeauna.

— Încotro?

— La container. Dacă nu-i nimeni, o să scap de Wong.

— Ai lăsat cuțitul lângă corpul lui Chan?

— Nu. Ar fi fost prea evident. În plus, am umblat prea mult cu el. Este contaminat.

— Bănuiesc c-asta înseamnă că nu-l păstrezi.

— Exact asta înseamnă.

— Bine, bine, nu fi nervos, doar am verificat.

Am revenit în Village. Anterior îmi fusese frig, dar în acel moment transpiram. Nu se vedea nici picior de polițist, iar Waverly era pustiu. Dox a oprit în fața containerului. M-am băgat înăuntru și am izbutit să-l ridic pe Wong pe lângă un perete, timp suficient pentru ca Dox să se aplece de sus și să-i prindă o încheietură. L-am tras afară, l-am întins pe bancheta din spate a mașinii și am pornit.

— Ce ai în prezent? l-am întrebat pe Dox.

— Te referi la arme albe?

— Da.

— Haide, partenere, știi c-am mai multe cuțite decât un cartel. Mai am Fred Perrin La Griffe ăla obținut în Bangkok și…

— Voiam să știu care-i arma ta de bază, în chiar momentul ăsta.

— În chiar momentul ăsta este un Emerson CQC-12 Comrade. Un cuțit dat dracului. Dacă-i nevoie, trece și printr-o portieră de mașină. Ia uită-te!

A vârât mâna în buzunar, a scos cuțitul și mi l-a întins. L-am depliat. Da, avea să facă față. Și chiar mai mult de-atât.

Cadavrele se ridică la suprafața apei, deoarece gazele produse de bacteriile de putrefacție pot transforma tractul digestiv și alte zone din corp în adevărate baloane. Dacă vrei ca un corp să nu plutească, trebuie să perforezi baloanele, astfel ca ele să nu se umple. Problema este că nu numai stomacul este o asemenea zonă. Fenomenul poate avea loc și în membre, trunchi, față și alte locuri. Ca atare, prevenirea lui este o sarcină, realmente, scârboasă.

Am găsit o porțiune potrivit de întunecată în lungul cheiurilor râului Hudson, la sud de Holland Tunnel. Dox a ieșit de pe West Side Highway, a stins farurile și a tras înapoia unui teren de joacă pustiu. Râul era chiar lângă noi.

L-am târât pe Wong afară și l-am lăsat să cadă pe pământ. Dox a dat să-l ridice.

— Nu, am spus. Mă ocup eu de asta. Tu pleacă de aici cu mașina și revino la fiecare cinci-zece minute. După ce termin, te aștept.

— Haide, omule, lasă-mă să te-ajut. Va merge mai rapid.

— Nu vreau mașina aici. Va atrage atenția. Și așa te-am expus la destule riscuri. Va fi în regulă. Dă-i drumul!

— Bine. O să mă-ntorc din cinci în cinci minute.

Am încuviințat din cap. Dox a plecat. L-am luat pe Wong în cârcă și l-am dus până la marginea cheiului: răsuflarea mea forma vălătuci de aburi în aerul rece. Corpul mi se părea al naibii de greu și mi-am dat seama că eram obosit.

L-am așezat cât mai aproape de margine, am scos cuțitul lui Dox și am început să fac cele necesare. Fără doar și poate, pe scânduri urma să rămână niște pete după ce aveam să termin. Totuși, corpurile moarte sângerează mai puțin decât cele vii, întrucât inima nu le mai bate. În plus, se părea că asupra orașului avea să se abată altă repriză de ploaie. Asta ar fi curățat locul. Și, oricum, cine ar fi băgat în seamă o pată întunecată de pe cheiul râului Hudson?

Am început treaba. M-am străduit să mă concentrez asupra ei, însă mintea îmi oferea întruna imagini din apartamentul lui Midori. Fiul meu în brațele mele. Expresia lui Midori când mi l-a întins. Am coborât ochii spre ceea ce făceam și contrastul m-a îngrețoșat. Speranța și sentimentul extraordinar al unei eventuale iubiri pe le-am simțit cu numai câteva ore mai devreme se îndepărtau cu fiecare înjunghietură.

Termină odată și gata! *Termină odată*!

Totul nu a durat mai mult de un minut, dar mi s-a părut foarte lung. După ce am terminat, am vârât cuțitul în buzunar și am făcut o pauză, îngenuncheat, ca să-mi trag răsuflarea. Am dat

capul pe spate, am respirat aerul rece și am încercat să nu mă gândesc deloc.

Am auzit un automobil venind spre sud pe drumul de acces care era paralel cu autostrada. Am ridicat ochii și am văzut la optzeci de metri depărtare girofarurile unei mașini de poliție. Un proiector era ațintit asupra apei.

La naiba! Fără să mai gândesc, l-am rostogolit pe Wong în apă și am sărit după el.

M-am ținut cu vârfurile degetelor de marginea cheiului, însă chiar și așa eram afundat până mai sus de brâu în apa rece ca gheața. Frigul mi-a izbit testiculele ca un baros și m-am străduit să nu icnesc.

Am auzit mașina apropiindu-se, apoi apropiindu-se mai mult. Părea să dureze o eternitate. Oare șoferul încetinea? Căuta ceva? Se uita la ceva?

Am coborât ochii. Wong dispăruse deja, afundat sub suprafața apei.

Am ascultat, dar nu auzeam nimic. Oare mașina s-a oprit? Proiectorul a iluminat cheiul și atunci am fost sigur că mașina s-a oprit. Mi-am imaginat doi polițiști venind spre mine cu armele scoase din toc. Nu puteam face absolut nimic, decât doar să atârn acolo și să aștept.

În cele din urmă, lumina a trecut mai departe. Am auzit cauciucurile automobilului fâșâind. Mă simțeam confuz și n-aveam idee cât timp a trecut. Am numărat. Unu, o mie. Doi, o mie. Când am ajuns la treizeci, m-am ridicat înapoi pe ponton. Am izbutit să mă târăsc vreun metru înainte, după care am rămas locului istovit. Nu-mi puteam simți picioarele. Dacă în acel moment ar fi apărut cineva, aș fi fost pierdut.

Polițiștii plecaseră. După un minut m-am ridicat în capul oaselor. Am tras aer adânc în piept și mi-am masat membrele, căutând să repun sângele în mișcare. Tremuram și dinții îmi clănțăneau ca o

mașină de scris electrică. Mi-am dat seama că gemeam.

Am auzit alt vehicul care se apropia. De data asta am recunoscut farurile și radiatorul mașinii lui Dox. M-am ridicat cu greutate și am pornit împleticindu-mă spre ea.

Dox a coborât din Dodge. Următorul lucru pe care l-am perceput a fost brațul lui uriaș care mi-a cuprins spinarea și m-a purtat, practic, pe sus în automobil. M-a aruncat pe scaunul de lângă șofer și după câteva secunde eram înapoi pe autostradă.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? a șuierat el.

— Po-poliția, am răspuns cu dinții clănțănindu-mi convulsiv. A trebuit să sar în apă.

— Iisuse, trebuie să te-ncălzim. Ești mai vinețiu decât răposatul Wong. Îți poți scoate pantalonii?

— Da.

Am bâjbâit la catarama curelei, însă îmi simțeam degetele foarte groase și inutile.

Dox a pornit căldura la maximum și a îndreptat clapetele radiatorului spre mine. A continuat să șofeze și, într-un final, am reușit să mă descotorosesc de toate hainele ude. Le-am făcut ghemotoc și le-am aruncat pe bancheta din spate. Pielea mi se făcuse ca de găină. Curentul de aer cald care mi se revărsa peste coapsele goale era un dar ceresc.

Dox a tras cu ochiul spre mine.

— Fiule, numești chestia aia „penis"? Nu-mi dau seama ce găsesc la tine niște doamne așa remarcabile ca Delilah și Midori, realmente, nu-mi dau seama.

— Știi bine…

— Da, da, știu, de vină e apa rece. Așa zic toți.

Poate că aș fi râs, dar dinții îmi clănțăneau prea tare.

Ca orice ins pragmatic care se pregătește pentru tot ce poate fi mai rău atunci când pleacă într-o călătorie, Dox avea un schimb de haine în mașină și, de asemenea, apă, alimente, un cort și sac de

dormit, trusă medicală și vreo mie de gloanțe. Hainele erau prea mari pentru mine, însă aveau să fie mai puțin bătătoare la ochi decât dacă aș fi revenit în pielea goală la hotel.

Am aruncat tot ce purtasem asupra mea, pătura și cuțitele murdare, în diverse gropi de gunoi și canale din oraș. După ce am terminat, mi-am dat seama că eram mort de foame. Ne-am oprit la un local și am înfulecat un castron cu supă de pui și un sandviș gigantic cu păstramă. Dacă aveai un job de noapte, localurile non-stop din New York erau, bineînțeles, foarte utile.

Până când Dox m-a lăsat lângă Ritz, soarele a răsărit și eram rupt de oboseală. I-am spus că-i voi telefona mai târziu în cursul zilei, după ce dormeam și puteam gândi limpede.

Am făcut duș cu apa cea mai fierbinte pe care o puteam suporta, pentru a-mi scoate ultimele urme de frig din oase și duhoarea de sânge și de Hudson din piele. Am căzut în pat și, pentru o clipă, mă aflam din nou în fața ușii de la apartamentul lui Midori, cuprins de speranță înșelătoare. Încă nu adormisem, dar se simțea deja ca un vis.

Capitolul 10

Am dormit până târziu în dimineața aceea, pe urmă am ieșit, am căutat un telefon public și l-am sunat pe Tatsu în Tokio.

Au fost necesare patru țârâituri ca să răspundă. De obicei, o făcea după primul apel.

— *Hai*, a spus.

Părea obosit. Într-adevăr, acolo era noapte.

— *Ore da*, am spus în japoneză. „Eu sunt".

— Te sun imediat de pe alt număr.

Glasul îi era, realmente, răgușit. Probabil că avea o gripă al naibii de păcătoasă.

— Sigur că da, am zis și am închis.

Telefonul mi-a bâzâit după o clipă.

— Scuze, a spus Tatsu. În ultima vreme schimb telefoanele mai frecvent decât obișnuiam.

— Nu mai folosiți bruioare?

El a râs, apoi a tușit.

— Doar când încercăm să atragem atenția NSA.

Am zâmbit. Un semnal digital bruiat atrage NSA așa cum sângele îi atrage pe rechini. Este la fel de util cu a te apleca spre urechea cuiva pentru a-i șopti ceva: oricine te vede va începe imediat să asculte cu mai multă atenție. Mai bine să îndrepți discuția, pur și simplu, altundeva, acolo unde nu privește nimeni.

— Cum merge treaba? a întrebat el. Ai izbutit s-o întâlnești?

— Da.

— Și fiul tău?

— L-am văzut și pe el.

— Doar… *văzut*?

— Nu, a fost mai mult decât atât. L-am…

Am făcut o pauză, pentru că amintirea a părut să-mi miște ceva în piept.

— L-am ținut în brațe în timp ce dormea.

— Asta-i bine, a zis Tatsu și mi l-am imaginat zâmbind.

— Ești bine? am întrebat. Îmi pari destul de afectat de gripă.

— Sunt bine.

— Am o situație în care aș avea nevoie de ajutorul tău. O să pun informațiile pe site-ul securizat.

— S-ar putea să nu pot accesa site-ul ăla pentru o vreme. Sunt în spital.

M-am încruntat și am apăsat telefonul mai tare pe ureche.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, o să fiu externat în curând. Povestește-mi mai multe despre situația ta. Pare mai presantă decât a mea.

— Ești sigur că telefonul ăsta e protejat?

— Da.

Bun. I-am relatat totul.

După ce am terminat, Tatsu a întrebat:

— Ce crezi?

— Știi bine ce cred. Nu mă pot opri la mijlocul drumului. Unicul fel în care pot termina asta este să continui până la sfârșit.

— Adică…

— Uite care-i treaba, chinezii nu sunt decât mercenari în cazul meu. Ei nu mă cunosc, nu știu de ce sunt capabil, așa că vor crede explicația evidentă pentru cele întâmplate cu oamenii lor – un puști cu trecut violent și-a pierdut cumpătul, și-a omorât șeful și după aceea s-a dat la fund. Însă Yamaoto va înțelege adevărul. Și va încerca să-i convingă pe chinezi că le-am ucis doi oameni ca modalitate de a-i implica personal. Așa că, prin eliminarea celor doi chinezi, nu am reușit decât să mai obțin puțin timp. Dacă nu-l termin și pe Yamaoto, totul a fost degeaba. Chiar mai rău decât degeaba, pentru că dacă, în realitate, chinezii înțeleg ce s-a-ntâmplat, s-ar putea răzbuna pe

Midori și pe fiul meu. Știu unde locuiesc ei, la naiba! I-au supravegheat.

A urmat o pauză. După aceea Tatsu a zis:

— Sunt de acord.

— Bineînțeles că ești de acord. Exact asta voiai. Să nu crezi că nu-mi dau seama.

— Nu aveam nicio intenție să-ți pun fiul în pericol.

— Mi-ai arătat fotografiile alea pentru ca el să devină real pentru mine, să-mi fie imposibil să-l ignor. În caz contrar, te-ai fi putut limita la un mesaj verbal.

— Poate că da, totuși…

— Tatsu, ești un manipulator afurisit. Știi bine că-i adevărat. Dar n-am timp să argumentez cu tine în privința asta. N-am nici măcar timp să te urăsc. Am nevoie de ajutorul tău.

— Vrei să-i mut de-acolo?

Știam că o putea face. El a mutat-o inițial pe Midori la New York, ca s-o protejeze de Yamaoto, care a găsit-o însă oricum.

— Nu vreau să faci nimic, am spus. Dacă ea află ce se-ntâmplă aici, n-o s-o mai văd niciodată. Spune-mi doar cum pot ajunge la Yamaoto.

— Nu poți *să ajungi,* pur și simplu, la el. Știi bine că se teme de tine. Ba chiar este obsedat de tine. Își părăsește casa cu totul ocazional. Are bodyguarzi. Folosește un automobil blindat…

— Pot apela la un lunetist. Trebuie doar să știu *unde* și *când*.

— Astea sunt exact informațiile pe care Yamaoto le păzește cel mai strict acum.

— Ce știi despre cartierul lui general? Despre reședința lui?

— Sunt locurile unde se așteaptă cel mai mult să apară probleme și unde își ia precauțiile cele mai mari.

Amândoi am tăcut o vreme. Mă simțeam atât de frustrat, încât răsuflăm agitat.

— Știi, am zis până la urmă, regret că nu-l arestezi pe individul ăsta. Realmente, regret.

— Am mai discutat despre asta. Pe lângă celelalte activități ale lui, Yamaoto este un politician puternic, bine protejat de rețeaua lui de clienți și tipi pe care-i șantajează. Dacă aș fi încercat să acționez direct împotriva lui, n-aș fi obținut absolut nimic, decât propria mea concediere. Crede-mă, aș fi vrut s-o fac.

— Bun, atunci, spune-mi mie cum s-ajung la el.

— Încerc. Dar dacă Yamaoto va păți ceva imediat după moartea chinezilor, nu va fi deloc bine pentru tine. Poate da naștere la o problemă între tine și Triade, despre care tocmai ai menționat că ai prefera să o eviți.

— Și atunci… cum?

— Trebuie să-i asmuți între ei pe chinezi și pe Yamaoto. Să-i faci să se suspecteze reciproc, în loc să te suspecteze pe tine.

— Ascult.

Altă pauză. A părut ca și cum Tatsu ar fi băut ceva. A tușit, după care a precizat:

— În ultimii zece ani, producerea de metamfetamină a cunoscut un avânt uriaș în China și Taiwan. Triadele chineze cooperează cu *yakuza* la introducerea prin contrabandă a drogurilor în Japonia.

— Ăsta-i quiproquoul oferit de Yamaoto în schimbul supravegherii lui Midori și a lui Koichiro?

— Nu contrabanda în sine, fiindcă ea se derulează de multă vreme. Noutatea, am aflat, este că Yamaoto a schimbat furnizorii. Anterior el cumpăra metamfetamina de la bandele coreene. Acum s-a orientat spre United Bamboo, Triada care își are sediul în Taiwan, punând condiția ca ei s-o țină pe Midori sub observație la New York, unde UB operează pe picior mare. Ăsta-i quiproquoul.

— Și care-i oportunitatea noastră?

— Aranjamentul acesta nou este instabil. Jucătorii nu sunt obișnuiți unii cu ceilalți și de aceea sunt suspicioși. Zâzaniile care au existat dintotdeauna, și care în ultima vreme s-au înrăutățit între China și Japonia, au afectat și relațiile dintre bande. La fel ca țările însele, bandele sunt permanent pregătite să gândească lucrurile cele mai rele despre motivele celorlalți. Este necesar doar un brânci discret și se vor ataca reciproc.

— La ce te-ai gândit?

— Până acum Yamaoto și UB s-au ocupat doar de livrări relativ mici de metamfetamină, pentru că încă n-au încredere unii în ceilalți. Un informator m-a anunțat însă că spre sfârșitul săptămânii curente va sosi un transport cu adevărat mare, mai precis cel mai mare de până acum. Ambele părți sunt agitate din cauza cantității produselor și a cash-ului implicat. Dacă s-ar întâmpla un accident…

Am căzut pe gânduri. Nu puteam fi sigur că, de fapt, chinezii ar accepta explicația pe care o speram pentru cele pățite de Wong și Chan. Și, indiferent de ce ar fi crezut ei, dacă Yamaoto afla despre dispariția lui Wong și moartea lui Chan, ar fi tras propriile lui concluzii. Dacă el suspecta că i-am contactat pe Midori și pe Koichiro, atunci ar fi putut acționa împotriva lor ca mod de a mă face să ies la lumină. Detestam să-i las singuri și lipsiți de apărare, totuși, nu vedeam cum altfel i-aș fi putut proteja, decât eliminându-l pe Yamaoto.

— Ai încredere în informatorul acela? am întrebat.

— A fost mereu serios. Asta l-a făcut să nu intre la închisoare.

— Câți vor fi implicați?

— Doi *yakuza* vor prelua marfa. Nu știu câți chinezi o vor livra. Presupun totuși că vor fi minimum doi.

Ar fi fost vorba, prin urmare, de minimum patru indivizi, poate de mai mulți. Prea mulți că-i rezolv singur. N-avea să fie ușor.

Am oftat.

— Ce-i cu Yamaoto? De ce-i atât de obsedat de mine? La urma urmelor, eu am fost cel silit să părăsească Japonia. De acord, am câștigat vreo două bătălii, dar nu se poate considera pe sine câștigătorul războiului?

— Nu cred. Nu-l deranjează doar faptul că l-ai învins, ci se teme de tine. Știe ce poți să faci.

— Am părăsit naibii țara! Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască.

— Nu uita că el l-a ucis pe prietenul tău, Harry, chiar dacă n-a apăsat cu degetul lui trăgaciul. Este un ins orgolios, care insistă să-și răzbune pierderile de felul acesta și, întrucât presupune că și tu ai proceda la fel, se crede permanent în pericol.

Cuvintele acelea m-au durut. Sigur că da, Tatsu doar a explicat de ce mă urmărea Yamaoto, însă mi-a amintit de o datorie pe care n-o plătisem, știind că vinovăția pe care o simțeam față de Harry mă va îmboldi. Tatsu avea tehnica de a-și impregna frazele cu înțelesuri multiple.

În adâncul sufletului am știut dintotdeauna că până la urmă va trebui să rezolv situația cu Yamaoto. Iar în acel moment nu mai era vorba exclusiv despre trecut. Yamaoto mă împiedica să am ceva, indiferent în ce s-ar fi putut transforma finalmente acel „ceva”, cu Midori și cu fiul meu, acolo, în New York, chiar în clipa aia. Chiar în acea azi. Am fost ridicol, ba chiar laș, să aștept într-atât pentru a confrunta realitatea. Și iată că trebuia să acționez din mers, pornind de la un dezavantaj inerent.

Una peste alta, deocamdată nu puteam face nimic. Decât să-mi spun că asta va fi ultima bătălie, ultimul război.

— Unde ești? am întrebat. În ce spital?

— Jikei.

— Este prea târziu să prind cursele de azi. O să plec mâine și-o să ajung acolo sâmbătă după-amiaza. O să-mi povestești totul atunci.

Capitolul 11

Delilah stătea pe sofaua din apartamentul ei din Paris. Încerca să se concentreze asupra cărții pe care o citea, dar nu-și putea opri gândurile ce i se roteau permanent în minte. Se întorsese din Barcelona de o săptămână – o săptămână! – și încă nu primise niciun semn de la John. Era adevărat, relația lor a fost mereu incertă, însă în prezent… Și mai ales după cele pe care și le-au spus unul altuia, sau au fost pe punctul de a și le spune, în Barcelona, ce înțeles avea faptul că el nu a luat deloc legătura? După cum vedea femeia situația, înțelesul era unul singur: John s-a împăcat cu fosta iubită și nu avea curajul, sau măcar politețea, de a o informa pe Delilah. Ce-ar fi trebuit să facă, să-l sune? Și ce să zică? „Salut, John, ai restabilit legătura cu fosta ta iubită și cu noua ta familie? În viața ta mai există vreun loc pentru mine?” Gata! Deja spusese prea multe.

Nu, nu a fost o săptămână grozavă, fiindcă era și în mijlocul interminabilei evaluări administrative. Colegul ei, Boaz, i-a telefonat ca să afle ce mai făcea, iar la insistențele ei a recunoscut că, din ce știa el, veștile nu erau bune. Se părea că șefii încercau să decidă între o mustrare oficială, care n-ar fi fost decât umilitoare, și retragerea ei definitivă de pe teren, pe care Delilah nu știa dacă ar fi putut-o accepta. Boaz îi era prieten și a încercat să-și edulcoreze onestitatea, spunându-i ce mulți susținători avea, dar ce conta asta? Dacă superiorii decideau s-o execute, atunci avea să fie executată.

Imaginația nu era de partea femeii. Pentru jobul ei, Delilah își închipuia săli de conferințe în care bărbați plesuvi și pântecoși își frecau bărbiile și țâțâiau din limbă. Pentru John își închipuia o reunire fericită cu Midori după-amiaza, explicații

lacrimogene și scuze seara, sex tandru și intim toată noaptea, cu un prunc dormind într-un pătuț în apropiere. În mod logic, știa că nimic din toate astea nu era chiar așa, totuși, era o perioadă grea și femeia nu putea să-și controleze imaginația, ci doar să negocieze cu ea.

I-a dat lui Boaz puținele informații pe care le-a aflat de la John. Boaz a știut că, ținând seama de circumstanțe, solicitarea nu putea fi operațională, dar a ajutat-o oricum. Computerele au generat un singur nume: Midori Kawamura, treizeci și opt de ani, cetățeană japoneză, rezidentă în New York, mama lui Koichiro Kawamura, născut în New York cu cincisprezece luni în urmă. Pianistă de jazz. Delilah a intrat pe site-ul femeii și, în clipa în care i-a văzut fotografia, a știut că era ea. Nu avea nevoie de niciun raport al serviciilor secrete pentru așa ceva.

Trebuia să admită că era frumoasă. Avea părul acela des, strălucitor și cu firul drept al asiaticelor și o piele ca de porțelan, pentru care majoritatea femeilor ar fi dat orice. Și era, în mod evident, talentată. Era însă o civilă. Părea ilogic.

Ei bine, atracția reciprocă putea să fi fost îndeajuns de puternică pentru a supraviețui unor despărțiri îndelungate. Putea chiar supraviețui unor lucruri mult mai rele, așa cum demonstra propria ei relație cu John. O durea s-o recunoască, însă poate că nu era cu nimic mai complicat de atât. John o iubea pe femeia aceea și dorea să fie cu ea – atâta tot.

Sau poate că el a spus adevărul, poate că era vorba despre copil, nu despre Midori. Totuși, nu pianista l-a anunțat, ci el a aflat din niște fotografii de supraveghere ale unor terți. John a zis că a rănit-o cumva, dar ce însemna asta? A rănit-o atât de mult, încât, ulterior, ea a încercat să-i ascundă existența propriului lor copil?

Printre informațiile colaterale procurate de Boaz figura un raport potrivit căruia tatăl lui Midori

murise de infarct cu mai puțin de o lună înainte ca ea să plece în SUA. În sine, o simplă coincidență. Însă Delilah știa că specialitatea lui John erau „cauzele naturale”, ba chiar că a plănuit cauzarea unui infarct țintei lui din Macao, atunci când s-a ciocnit prima dată de ea.

Delilah l-a rugat pe Boaz să mai investigheze în direcția aceea și a aflat că tatăl lui Midori, Yasuhiro Kawamura, a fost birocrat de carieră în Ministerul de Construcții, ceea ce însemna că a fost băgat până la gât în corupția de acolo. Fusese un jucător, nu un civil.

Deplasă toate piesele acelea în minte și începu să se formeze un posibil șablon. John și tatăl lui Midori… era puțin cam greu de crezut, totuși, cumva, ea simțea că avea dreptate. Dar, oare, Midori știa asta?

Dacă bănuielile ei erau corecte, era posibil să fi obținut un instrument important. Însă în același timp un instrument periculos. Trebuia să se gândească în ce mod l-ar fi putut folosi sau chiar dacă îl putea folosi.

Telefonul ei mobil sună. Delilah îl privi. Pe display nu apăru niciun număr de apelant.

Închise cartea, foarte iritată pe sine însăși pentru că spera atât de multe, și răspunse.

— *Allo*, zise ea.

— Hei, spuse Rain. Eu sunt.

Delilah tăcu, inima îi bătu mai repede, apoi întrebă:

— Cum au mers lucrurile?

— S-au… complicat.

— Ce vrei să zici?

— Nu prea pot vorbi despre asta.

— De ce? Eu te ascult.

— Nu pot s-o fac în chiar clipa asta.

— Serios?

Femeia își putea auzi țurțurii din glas.

— Haide, Delilah, nu mai fi așa.

— Și cum anume este „așa”?

Oare ce naiba avea bărbatul de o făcea să se bosumfle și îmbufneze ca o școlăriță? Detesta reacția asta.

Urmă o pauză, apoi John adăugă:

— Îmi pare rău.

Inima ei bătu și mai repede.

— Pentru ce?

Altă pauză. Apoi:

— Trebuie să merg la Tokio pentru câteva zile, ca să pun niște lucruri la punct. O să te caut după aceea, bine?

Delilah fu cât pe-aci să replice: *Așa cum m-ai căutat după episodul din Barcelona*?

Se abținu însă și întrebă:

— Care-i treaba în Tokio?

Altă pauză. John spuse:

— O să te sun în curând. La revedere.

Și închise.

Delilah își privi telefonul o clipă și avu nevoie de toată stăpânirea de care era în stare pentru a nu-l azvârli de perete.

Să-l ia dracu'! Tokio? Ce mai era și asta, se ducea să-și viziteze familia? Poftim? Și ce a fost cu *la revedere* ăla? Și-a luat rămas-bun de la ea?

Tocmai a părăsit-o, nu? Ei doi s-au apropiat tot mai mult, ea s-a deschis tot mai tare, dar el a plecat imediat ce a primit o ofertă mai bună. Ce credea, oare, că se putea distra cu ea oricând îi era convenabil, pentru ca apoi s-o abandoneze după chef?

Iar toate astea după riscurile pe care și le-a asumat ea pentru a-l ajuta în Hong Kong, adică exact cele care i-au cauzat necazurile curente. Să-l ia dracu'! Ducă-se învârtindu-se!

Știa că nu gestiona prea bine situația, dar pe moment nu-i păsa. Nu intenționa să stea de una singură în cealaltă parte a lumii, în timp ce bărbații din organizația ei încercau să decidă cum să se comporte cu ea la job, iar bărbatul din inima ei

încerca să decidă cum să procedeze cu ea în inima lui.

Delilah se întrebă iarăși ce anume a făcut-o pe Midori să încerce să ascundă copilul de John, ce anume a făcut John ca să-i provoace reacția aceea. După care își spuse: *Ia mai dă-le naibii*!

Deschise laptopul și făcu o rezervare pentru a doua zi la cursa Air France de după-amiază spre New York. Dacă John voia să-și bată joc de ea, avea să constate că și ea își putea bate joc de el.

Capitolul 12

În seara aceea Dox și cu mine ne-am întâlnit să cinăm în restaurantul japonez Omen de pe Thompson, în SoHo. Era un local bun, discret, întunecos și privat, iar mâncarea era de mâna întâi. În timp ce mâncam *sashimi* și beam bere, am explicat situația din Japonia, riscurile și posibilele beneficii.

Când am terminat, el a spus:

— Vreau să te-ntreb ceva.

— Da, am încuviințat, crezând că era ceva serios.

— Cu toată nebunia care a fost, n-ai apucat să-mi povestești cum au mers lucrurile azi-noapte, înainte ca totul să scape de sub control.

Trebuia să-mi fi dat seama.

— Au mers bine.

— „Bine”? Ce înseamnă „bine”?

— Adică… știi și tu – bine.

— Mă refer la domnița ta.

— Da, cred că a fost bine.

— La naiba, omule, ce-ai vrea să fac – să-ți dau o proteză auditivă, să te strâng de boașe ca să vorbești?

— A fost bine. Ea nu m-a dat afară. M-a lăsat să-mi văd… fiul.

Fiul. M-am întrebat dacă va deveni vreodată familiar cuvântul acela. Simpla lui rostire mă făcea să mă simt ușor amețit, cumva plăcut, neliniștit și confuz în același timp.

— Și cum a fost?

— A fost… bine.

Dox a dat ochii peste cap.

— John Rain, maestru în arta elocvenței. Cel puțin, ai… știi tu.

— Ce anume?

— Știi tu… ai căpătat vreo bucățică?

— Pentru Dumnezeu…

— Deci ai căpătat.

Am scuturat din cap exasperat și n-am spus nimic.

El a rânjit larg.

— Și abia ce ai fost în Barcelona cu frumușica domnișoară Delilah. Ce mai scârbă ești!

— Tocmai am vorbit cu Delilah la telefon.

— Cum ți s-a părut?

— Nu știu. I-am spus că situația s-a complicat și că am nevoie de timp să descâlcesc totul. S-a îmbufnat destul de serios. Mai face așa câteodată. Dar cu tâmpeniile care m-așteaptă, pur și simplu, nu mă pot ocupa și de ea acum. Pur și simplu, nu pot.

— Oricum, mi se pare un privilegiu să poți îmbufna o femeie ca Delilah.

— Auzi, aș prefera să vorbim despre Japonia, da? Te interesează?

— Sigur că da. Ai intrat într-o situație dificilă și n-o să te las fără ajutor.

Am aprobat din cap. Urma să-i datorez mai mult decât aș fi putut vreodată să mă achit. Cel puțin de data asta se părea că s-ar fi putut alege cu un câștig frumos.

— Potrivit informatorului, am spus, transportul este neobișnuit de mare. Așa că ar trebui să vorbim și despre o cantitate mai puțin obișnuită de cash. Repet – nu există garanții.

— Recunosc că nu m-am imaginat niciodată înfruntând mafiile din China și Japonia, dar bănuiesc că pe acolo se-nvârt bani grei. În plus, este genul de omoruri și hoții după care un bărbat se poate simți mulțumit. Adică, înțelegi, nu-i ca și cum am viola și jefui niște puștoaice amărâte.

— Nu, poți să fii sigur că nu vom avea parte de niște puștoaice amărâte.

Am vrut să adaug *Nu fi prea înfumurat*, dar în clipa aceea nu mă găseam într-o poziție din care să ofer sfaturi.

Dox a tras un gât de bere, s-a lăsat pe spate în scaun și a râgâit.

— Bun, avantajul potențial este tentant. Pentru asta, te poți baza pe mine. Dar n-o faci pentru bani, este?

— N-o să-i donez fondurilor caritabile după aceea, dacă asta vrei să zici.

— Vreau să zic că o faci ca să-ncerci să pui ordine în mizeria pe care-ai făcut-o azi-noapte lângă blocul lui Midori.

— Exact.

— Ca să poți să fii cu ea și cu băiatul tău.

— Da.

— Ca să poți duce o viață normală.

Am încuviințat din cap, stânjenit, neștiind unde voia să ajungă.

— Aș vrea să-ți zic un banc, a urmat Dox. Cred că s-ar putea să-ți placă.

I-am cercetat chipul.

— Bine.

— Un vânător mergea cu pușca prin pădure și la un moment dat vede un urs mare și urât. Îl ochește, trage, însă ratează. Ursul vine la el și-i zice: „Domnule, nu-mi place să se tragă în mine. De aceea voi fi nevoit să-ți dau o lecție”. Îl apleacă pe vânător peste un buștean, îi trage pantalonii jos și-l sodomizează de-i sar capacele.

— Bine…, am repetat eu.

— Ceva mai târziu, vânătorul nostru, care nu a ieșit din pădure, îl vede iarăși pe urs. Îl ochește, trage, dar ratează din nou. Ursul vine la el și-i zice: „Of, fiule, da’ văd că pricepi cam greu. Asta e, cred că va trebui să repetăm lecția”. Și i-o mai trage și a doua oară.

M-am întrebat unde voia să ajungă cu povestea aceea.

— Bineînțeles, a adăugat Dox, după vreo oră vânătorul nostru îl vede iarăși pe urs. Și-ncearcă să-l împuște din nou și ratează iar. De data asta însă ursul vine la el cu o expresie serioasă, ba chiar

gravă, pe chip. Și-i zice: „Auzi, domnule, aș vrea să fii cinstit cu mine. Nu vrei, de fapt, să mă vânezi, așa-i?”

Apoi Dox a început să hohotească nestăvilit. M-am uitat la el și m-am minunat în gând de umorul lui.

După câteva secunde, s-a oprit din râs.

— Te-ai prins? m-a întrebat.

— Da, dar…

— Vânătorul ești tu, partenere. Tu-ți spui întruna că-ncerci doar să faci ceea ce se cuvine, sau ca să fii cu familia, sau ca să ieși din viața asta, sau mai știu eu ce. Însă întotdeauna se ajunge la ucidere în cazul tău. Întotdeauna.

Pentru un tip căruia îi place să joace rolul țărănoiului, Dox are o istețime care poate să taie ca bisturiul.

— Ești ca America, a continuat el. Vreau să zic, uită-te la noi, care ne spunem întruna cât de iubitori de pace suntem. „Poporul nostru iubește pacea, noi toți iubim pacea”. Cred că de-aia cheltuim cu armata mai mult decât restul țărilor din lume laolaltă, de ce avem peste șapte sute de baze militare în o sută treizeci de țări și de ce purtăm războaie aproape permanent încă de pe când nu eram decât un grup de colonii. Dacă un marțian ar vizita Pământul și ar încerca să identifice cultura cea mai iubitoare de pace, crezi c-ar alege Statele Unite ale Americii? Acum nu mă-nțelege greșit, nu zic c-ar fi ceva rău în asta. Suntem un popor războinic, asta-i evident, ne pricepem la războaie și ne plac. Nu-nțeleg, atunci, de ce nu suntem în stare s-o recunoaștem deschis. Sunt sigur că vânzările de antidepresive s-ar reduce dacă am putea s-o facem.

— Poate că da, am rostit absent.

— Ai înțeles însă esența, da? Ești ceea ce ești, așa cum era și vânătorul ăla. Restul nu sunt decât scuze pentru ceea ce vrei să faci oricum.

— Sper că asta nu înseamnă că te crezi ursul.

Dox a chicotit.

— Ce vreau să spun este că, la un moment dat, trebuie să admiți ceea ce ești. Cred că ai fi mult mai împăcat cu tine însuți dacă ai face-o. Ce dracu', uită-te la mine. De ce crezi că mă plac așa mult doamnele? Sigur că da, pe lângă natura generoasă a înzestrărilor mele înnăscute, ele mă plac fiindcă mă simt în largul meu cu ceea ce sunt și mă comport ca atare. Doamnelor le place aspectul ăsta.

Am închis ochii.

— Dacă vezi altă cale de ieșire din situația asta, spune-mi și o accept.

— În clipa asta nu știu dacă există altă cale. Dar nu asta-i ideea și o știi prea bine.

Am încuviințat din cap.

— Uite care-i treaba, trebuie să plec. Dis-de-dimineață zburăm spre Tokio, n-am făcut încă rezervările și sunt cu puterile la pământ.

— La naiba, omule, nu mai fi așa mohorât! Azi-noapte a fost o întâmplare urâtă, dar i-ai făcut față. Câți oameni crezi c-ar fi putut rezolva situația aia? Ești excepțional de bun în ceea ce faci. Iar acum ai un plan bun și ai un partener bun care să te-ajute. Așa că ieși din jalea asta, altfel jur că-ți trag un șut în cur chiar aici, în restaurant.

— Bine, am aprobat și am surâs jalnic. O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

Dox a râs iarăși.

— Vrei să zici c-o să-ncerci să găsești motive ca să respingi totul. Și s-ar putea să găsești câteva. Dar nu vor rezista. Fiindcă îți spun adevărul.

Capitolul 13

Dimineață am decolat spre Tokio de pe JFK. Aș fi preferat o rută indirectă, însă nu dispuneam de prea mult timp. Dox venea separat și urma să ne întâlnim aeroportul Narita.

Înainte de a trece prin punctul de control, am intrat într-un grup sanitar din extremitatea terminalului „Plecări". Era mai departe de cozile de la oficiile de check-in și controalele de securitate decât toate celelalte pe lângă care trecusem și de aceea, speram, să fie frecventat de mai puțini călători. Cu ajutorul unei bucăți de bandă adezivă, mi-am prins cuțitul Strider sub un vas de WC. M-am gândit că exista o șansă de minimum cincizeci la sută de a fi găsit de oamenii de serviciu, dar, dacă eram norocos, avea să mă aștepte când reveneam acolo după ce terminam treaba cu Yamaoto și m-ar fi scutit de bătaia de cap de a-mi procura altul.

Am aterizat pe aeroportul Narita la sfârșitul după-amiezii zilei următoare. După ce am verificat absența oricărui comitet de primire local, l-am căutat pe Dox și ne-am îmbarcat într-un tren Narita Express spre gara Tokio. Dox părea în largul lui în mediul asiatic și mi-am reamintit că a petrecut destul timp în regiune. Pe de altă parte, sentimentele mele erau, ca întotdeauna, amestecate când reveneam acolo. Multă vreme Tokio a fost locul cel mai apropiat de ceva ce puteam numi „cămin". De fapt însă, nu i-am aparținut niciodată și nici n-aveam să-i aparțin vreodată.

Pe când Dox se plimba prin gara ca un labirint, am intrat într-un magazin de telefoane mobile, pentru ca domnul Yamada să cumpere alte două telefoane cu cartelă preplătită. Aș fi preferat să nu pun stresul acela suplimentar pe identitatea Yamada, dar mini bazarele pentru telefoanele de pe

piața neagră care funcționau în Shin-Okubo și Ueno pe vremea când am locuit în Tokio au fost desființate și nu aveam timp să caut locurile în care, poate, au reapărut. Oricum, conexiunea între furnizori din SUA și Japonia părea suficient de îndepărtată. I-aș fi putut cere lui Dox să cumpere telefoanele, dar am decis să fac tot posibilul pentru a-i camufla implicarea.

După ce am terminat, am sunat-o pe Midori. Nu mi-a răspuns și i-am lăsat un mesaj în căsuța vocală, în care i-am trimis noul număr de telefon. Chiar dacă nu avea nevoie, sau nu voia, să mă contacteze, voiam să-i arăt că puteam fi la dispoziția ei și a lui Koichiro, fie numai și prin intermediul telefonului. Nu voiam să creadă că am dispărut, pur și simplu, ca o fantomă, așa cum am făcut după plecarea ei din Tokio.

Am ieșit apoi cu Dox din gară. Voiam să-l văd imediat pe Tatsu, așa că Dox, care se putea descurca și singur, deoarece a petrecut destul timp în Tokio, s-a dus să-și ia armele albe personalizate, iar eu am plecat la spitalul Jikei. Am luat un tren pe Linia Yamanote până la stația Shinbashi și de acolo am mers pe jos o distanță mică. Era o seară rece, dar senină, și mă simțeam bine în aer liber după zborul lung de la New York.

Am ocolit spitalul, verificând punctele fierbinți, și am intrat printr-o ușă laterală. Pe cont propriu, mă simțeam în siguranță, însă era binecunoscută legătura mea cu Tatsu, care avea la rândul lui destui dușmani, și era posibil să cad într-o ambuscadă. Nimic nu mi-a declanșat alarmele. M-am dus la biroul de informații din recepția aglomerată și am spus că voiam să-l văd pe pacientul Ishikura Tatsuhiko. Funcționara și-a consultat computerul și mi-a zis că Ishikura-san se afla în clinica de Oncologie a spitalului.

Zgomotele din jur au dispărut. Un val rece mi-a cuprins fața și gâtul și mi s-a răspândit prin măruntaie. Femeia îmi dădea indicații despre cum

să ajung acolo, dar mă holbam, pur și simplu la ea, fără să aud nimic. Am rugat-o să repete, însă apoi, după ce m-am îndepărtat, mi-am dat seama că tot nu-mi puteam aminti cele mai multe cuvinte ale ei. Am urmat indicatoare, simțindu-mă pierdut pe coridoarele sinuoase, scăldate în lumină fluorescentă.

Am găsit clinica, dar nu mi-am amintit numărul rezervei pe care mi l-a precizat recepționera. Am întrebat o asistentă medicală, care m-a condus pe coridor. În fața unei uși stătea un japonez cu aspect sportiv, tuns periuță, în costum gri. Sub haină i se vedea o umflătură, iar într-una din urechile mari și turtite ca niște conopide avea o cască. M-a privit când mă apropiam și am avut grijă să-mi țin mâinile la vedere.

Ne-am oprit în fața ușii. În timp ce bărbatul m-a percheziționat, asistenta a strecurat capul pe ușă și a rostit în japoneză:

— Mă scuzați, Ishikura-san, aveți un musafir…

— *Ii yo*, s-a auzit dinăuntru un glas slab. „Bine”.

Asistenta a făcut semn spre cameră. Bodyguardul m-a însoțit, rămânând imediat înapoia mea.

Tatsu stătea în capul oaselor în pat, înconjurat de obișnuita aparatură deprimantă din spitale, cu tubul unei perfuzii șerpuindu-i într-un braț și cu alt tub într-o nară. Îl văzusem în urmă cu numai o lună, dar în acel moment era cu zece kilograme mai slab și arăta cu tot atâția ani mai bătrân. Indiferent care i-ar fi fost boala, îl consuma de viu și am înțeles imediat că toate aparatele și perfuziile din lume nu erau decât o glumă proastă.

O tânără drăguță stătea pe marginea din dreapta a patului, ținând în brațe un prunc adormit. Mi-am dat seama că era fiica lui Tatsu. La ultima noastră întâlnire, el îmi spusese că tocmai i se născuse primul nepot.

Am șovăit, simțind că deranjez, însă Tatsu mi-a făcut semn să intru.

— *Hisashiburi*, a rostit el fără putere. „A trecut ceva vreme”.

A făcut semn din cap către bodyguard, care a ieșit.

Câteva minciuni mi-au venit pe buze, dar niciuna dintre ele n-a fost rostită.

— La naiba, Tatsu, am zis clătinând din cap și privindu-l. La naiba!

A încuviințat încetișor, ca și cum ar fi spus *Da*, *știu*, apoi a arătat cu mâna spre femeia de lângă el.

— Fiica mea, Kaoru. Și nepotul, Arihiro.

Ochii îi erau adânciți în orbite, însă s-au luminat când a surâs.

M-am înclinat spre femeie.

— Mă bucur de cunoștință, am rostit oficial.

Din cauza pruncului, ea nu s-a ridicat, dar a aplecat scurt din cap.

— Am auzit multe despre tine, a spus ea. Îl ajuți pe tata în munca lui.

M-am uitat la Tatsu.

— Încerc s-o fac.

— Să nu-i spui ce zic, de fapt, a adăugat Tatsu.

Kaoru a zâmbit.

— Numai lucruri bune.

Am aprobat din cap.

— Atunci, probabil că minte.

Tatsu a chicotit. Femeia s-a ridicat, cu pruncul pe un braț, și a pus mâna liberă pe umărul tatălui ei.

— Trebuie să duc copilul acasă. Să-l alăptez și să-l pun în pătuț.

— Da, a zis el. Du-te. Prietenul meu nu-i prea vorbăreț, însă este o companie bună.

S-a întors spre ea, cu o grimasă pe chip, și Kaoru a coborât pruncul către el. Tatsu a șoptit ceva la urechea copilașului, după care, cu o altă grimasă, s-a mai apropiat puțin și l-a sărutat ușor pe obraz. A revenit apoi pe perne și a oftat prelung.

— Ne vedem mâine, a spus fiica și l-a atins din nou pe umăr.

Tatsu a încuviințat din cap.

— Da. Să-l aduci pe micuț.

Ea a zâmbit și a confirmat:

— Bineînțeles.

A pornit spre ușă, pe urmă s-a întors spre mine.

— Mulțumesc, mi-a zis.

N-am fost sigur pentru ce anume îmi mulțumise. Am făcut o plecăciune și ea a ieșit.

Tatsu m-a privit și a indicat un scaun.

— Să stăm de vorbă, prietene. N-ai adus niciun whisky bun, este?

M-am așezat lângă el pe pat.

— Am crezut c-ai terminat cu-așa ceva. Ordinele soției.

S-a uitat la mine cu expresia aceea caracteristică de amuzament pe care o rezerva momentelor de stupiditate prea monumentală pentru a merita comentarii și o clipă a părut din nou el însuși.

— Acum nu cred că mai contează prea mult, a rostit după aceea.

— E rău?

Expresia de amuzament a lăsat loc unui surâs, de parcă era conversația cea mai distractivă pe care o purtase de foarte mult timp.

— Ce crezi?

Câteva clipe am tăcut amândoi. Am întrebat:

— Cât…?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Câteva săptămâni, poate.

Hristoase!

— Totuși…

— Cancer gastric. Stadiul patru. A prins deja ganglionii limfatici, esofagul… de aceea am slăbit atât de mult. Nu pot reține nimic.

— Atunci, aș fi irosit whisky-ul cu tine.

A chicotit.

— L-aș fi putut măcar mirosi.

Am tăcut iarăși amândoi.

— Presupun că ești în continuare interesat să-l termini pe Yamaoto, a spus Tatsu.

N-am știut ce să replic. El mai avea atât de puțin de trăit, încât nu părea cinstit să-l silesc să-l consume vorbind despre asta. Apoi însă mi-am dat seama: *Asta-i ceea ce vrea*, *poate chiar ceea ce are nevoie*.

— Da, am încuviințat.

— Perfect. Livrarea se va efectua în portul Wajima.

— Wajima…

— Pe peninsula Noto, prefectura Ishikawa. Marea Japoniei. Bandele evită porturile mari, întrucât acelea au o securitate mai bună. Preferă locuri discrete ca Fushiki din Toyama, Minamata în Kumamoto, Hososhima în Miyazaki.

— Iar acum Wajima.

— Da. Oamenii lui Yamaoto au făcut rezervări la o pensiune de acolo – Notonosho. Zona este cunoscută pentru izvorul termal Nebuta și se pare că indivizilor ălora le plac apele termale. Ei se numesc Kito și Sanada, dar s-ar putea să călătorească sub alte identități.

— Ce știm despre data livrării?

— Ei vor sosi poimâine. Livrarea va fi în noaptea următoare. Informatorul meu încă nu știe câți chinezi vor fi implicați. Eu nu cred totuși că vor fi mai mult de trei. Altfel, cei doi *yakuza* s-ar simți în pericol.

Și eu gândeam la fel, însă m-am mulțumit să aprob din cap.

— Rain-san, iartă-mă că ți-o spun, dar nu mai ești la fel de tânăr pe cât ai fost cândva. Poți să…

— Ia uite cine vorbește!

Tatsu a chicotit.

— Nu-ți face griji, i-am zis. Am ajutor.

A arcuit sprâncenele.

— Cineva cunoscut?

Am clătinat din cap.

— Dar tu? l-am întrebat. Știu că ești obsedat de muncă, totuși, cum poți să…?

— În timpul zilei am un flux continuu de vizitatori. Medicilor nu le place deloc, însă când se plâng, le zic: „Ei și? N-o să mă omoare nițică muncă”.

Am râs amândoi, după care am tăcut iarăși. În ochii lui se citea o fervoare ciudată.

— Va trebui să pară, a adăugat Tatsu, ca și cum oamenii lui Yamaoto i-au omorât pe chinezi și au furat drogurile. Asta va pune presiune pe Yamaoto. Presiune mare.

Mai toți oamenii care zac pe presupusul pat de moarte ar fi concentrați asupra altor probleme. Nu și Tatsu. Lupta împotriva corupției era munca vieții lui și avea să-i dedice ultima suflare.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— O să am grijă de asta.

A părut să se destindă în pat.

— Perfect, a spus și m-a bătut ușor pe mână.

Fără să mă gândesc, am întors mâna și i-am cuprins palma în a mea.

A scrâșnit o clipă din dinți și a gemut, după care durerea i-a trecut, probabil.

— Trebuie să te grăbești, Rain-san, a zis el. În scurt timp nu voi mai fi în stare să te ajut.

Am încuviințat în tăcere.

El a surâs.

— De ce ești atât de trist?

Am clătinat din cap.

— Ești un idiot.

Am crezut că va râde la acea replică, dar n-a făcut-o. Mi-a strâns mâna o clipă, după care a precizat:

— Să știi că m-am gândit mult la ce mi-ai spus. Că sunt un nemernic de manipulator. Când sunt singur nu pot face prea multe, decât să zac și să mă gândesc.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Că ai dreptate. Că am știut exact ce anume făceam când ți-am arătat fotografiile alea. Că

situația a evoluat exact așa cum sperasem. Cu o excepție.

— Că am uitat whisky-ul?

Mi-a strâns iarăși mâna. De data asta nu i-a mai dat drumul.

— Că ți-aș putea pune familia în pericol. Dacă s-ar întâmpla ceva fiului tău…

Tatsu și-a pierdut unicul fiu într-un accident, când băiatul era micuț. Mi-a povestit despre asta doar de două ori: prima dată, când l-am întrebat chiar eu, cu ani în urmă; apoi, din nou, în seara în care m-a anunțat că și eu am devenit tată. Fiul lui murise de mai bine de trei decenii, însă durerea continua să se vadă în ochii săi. Se văzuse dintotdeauna, iar în acel moment știam că un singur lucru îl putea scăpa de ea. Iar lucrul acela sosea mult prea curând.

— Nu va păți nimic, l-am asigurat. Ne vom ocupa noi de asta.

A închis ochii și a murmurat ceva. Mi-au trebuit două secunde să înțeleg ce era. *Onegai shimasu*. „Te rog”.

Am stat așa amândoi alte câteva minute. Ochii i-au rămas închiși și mi-am dat seama că adormise.

M-am ridicat și m-am dus la ușă. Am încuviințat din cap spre bodyguard, apoi am examinat coridorul. Nicio mișcare.

Am folosit scara și o ieșire din spate, după care am ales un traseu de verificare antifilaj. Era bine să am ceva operațional asupra căruia să mă concentrez. Mă ajuta să nu gândesc.

Când am fost convins că eram singur, l-am sunat pe Dox. Se cazase deja în hotelul Shinagawa Prince, mare și anonim. Am convenit să ne întâlnim într-o cafenea Starbucks în stația Shinagawa peste două ore, după ce mă cazam în Shinjuku Hilton, un hotel la fel de banal.

Am închis telefonul și am pornit spre Yamanote. Cuvintele lui Tatsu îmi reverberau în minte: *În scurt timp nu voi mai fi în stare să te ajut.*

Capitolul 14

Vând am ajuns în Shinagawa, am fost inițial surprins. Zona, cândva o fundătură sordidă care duhnea a carne procesată, fusese renovată. În sudul stației, totul era nou-nouț: blocuri-turn din sticlă, esplanade sclipitoare, restaurante luxoase și scumpe. Hristoase, la intrarea în stație exista până și un Dean & Deluca!

Am găsit cafeneaua Starbucks pe care o descrisese Dox, pe o terasă în interiorul stației, cu vedere spre o pasarelă pietonală. Dox era deja acolo sus, lângă balustradă, privind mulțimile de dedesubt, încântat, fără îndoială, că ocupa poziția cea mai înaltă de unde avea câmp de foc deschis. M-a zărit și a încuviințat scurt din cap, pentru a mă anunța că era sigur să mă apropii.

M-am dus la tejghea și am comandat un ceai de plante. Eram obosit după zbor și schimbarea de fus orar, dar în același timp voiam să-mi maximizez șansele unui somn decent peste noapte.

Am luat ceaiul și m-am alăturat lui Dox la masă.

— Mă gândisem c-o să vii mai devreme, a zis el. Așa că, pentru a câștiga timp, am venit și eu mai devreme.

În ultimul an îmi învățase, desigur, rutinele și aceasta era o ocazie de a mă tachina. Mă obișnuiam cu stilul lui.

— Bine gândit, i-am spus.

— Sunt un tip care gândește. Și că veni vorba, ți-am adus și un cadou. Cu riscul de a te dezamăgi, o să-ți spun că nu-i nici chimonou, nici lenjerie fină de mătase.

A așezat pe masă o pungă de hârtie. Înăuntru se afla un cuțit pliabil negru. L-am scos și l-am desfăcut pe sub masă.

— Este un Benchmade Presidio Five-Twenty S, mi-a explicat Dox. Are lama lungă de nouă

centimetri și două tipuri de tăișuri. M-am gândit c-o să-ți placă.

— Îmi place mult, am încuviințat, după care l-am pliat și l-am strecurat în buzunar. Mulțumesc.

— Ce ai aflat de la prietenul tău?

L-am informat ce aflasem de la Tatsu. După ce am terminat, a zis:

— Dacă livrarea are loc poimâine-noapte, va trebui să ne grăbim. Amicul tău ne poate asigura echipamentele necesare?

— Nu. Pentru a face asta bine, vom avea nevoie de niște chestiuni mai puțin obișnuite.

Dox a rânjit.

— Bănuiesc că știm unde să ne ducem pentru chestiunile de specialitate.

Am încuviințat. Se referea, desigur, la Tomohisa Kanezaki, un ofițer CIA japonezo-american, angajat al ambasadei din Tokio. De-a lungul anilor, atât eu, cât și Dox am lucrat cu el. Unele dintre acțiunile pentru care ne-a utilizat au fost oficiale, dar altele au fost întreprinse în urma unor inițiative mai degrabă personale. În momentul acela el era mai degrabă un prieten decât un inamic, cu toate că, desigur, nu vrei niciodată să fii excesiv de distras de asemenea clasificări. Într-un final, afacerile rămân afaceri.

— O să-i telefonez, am spus. Dar n-o să amintesc de implicarea ta. Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine.

— De acord în privința asta.

— Să fim pregătiți să ne punem în mișcare poimâine-dimineață la ora 6. La pensiunea la care sunt cazați oamenii lui Yamaoto, ziua hotelieră începe la ora 14 și vreau să fim acolo înaintea lor.

— Noi vom sta tot acolo?

— Doar eu voi sta. Am făcut deja rezervare. Tu însă va trebui să rămâi în culise. Pe acolo nu sunt prea mulți albi și nu vrem să facem nimic care să fie observat. Sau ținut minte de cineva.

— Adică o să stau în cort? Nu mă deranjează, dar vreau doar să știu ce să-mi aduc.

— O să închiriez o dubă. Vom avea nevoie de ea în operațiune, însă o vom întrebuința și ca rulotă, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg. Perfect. Mâine, o să fac o mică expediție de shopping pentru echipamente. Se pare că mă voi bucura de ultimele două nopți de lux aici, în Prince, după care voi trece la condiții mai spartane.

Am aprobat din cap.

— Haide să vedem ce ne trebuie și apoi o să-l sun pe Kanezaki.

Am parcurs totul cu atenție, începând cu ceea ce voiam să obținem și revenind la punctul inițial. După ce am terminat, Dox s-a întors în Prince, iar eu am găsit un telefon public în fața stației.

Kanezaki a răspuns după primul țârâit, un obicei despre care știam că-l deprinsese de la Tatsu.

— *Hai*, a spus el scurt, imitându-l, de asemenea, pe polițist.

— Bună, i-am răspuns.

A urmat o pauză, după care Kanezaki a întrebat:

— Ce faci, locuiești în Tokio acum?

Am zâmbit. Identitatea apelantului era exact motivul pentru care folosisem un telefon public. Voiam să păstrez telefonul mobil neatins cât mai mult timp.

— Am niște treburi pe-aici, i-am spus. Nimic care să nu-ți placă, dacă ai ști despre ce-i vorba. M-aș putea folosi de ajutorul tău.

— Bine.

— Vorbești de pe o linie telefonică sigură?

— Da.

— O pușcă tranchilizantă cu lunetă cu echipament de ochire în infraroșu și minimum zece săgeți. Două pistoale cu amortizoare, ambele cu laser cu infraroșu și echipament de ochire pe timp de noapte, încărcătoare de rezervă, o sută de gloanțe expandabile și tocuri de coapsă pentru

dreptaci, două perechi de ochelari cu vedere nocturnă și un sistem GPS pentru urmărirea vehiculelor, cu fixare magnetică.

— Doar atât?

Am simțit sarcasmul.

— Mda.

— Astea-s pentru cadouri de Crăciun? Nu știu dacă le pot înghesui pe toate într-un singur ciorăpel…

— Am nevoie de ele mâine-seară.

— Fii serios, John!

Lui Kanezaki îi făcea plăcere să exagereze dificultatea obținerii oricărei favoruri i-ai fi cerut, ca mod de dobândire a unor concesii mai mari la schimb. Poate că despre asta era vorba chiar în acel moment. Sau poate că solicitarea mea punea, cu adevărat, probleme. Nu conta. N-aveam timp s-o iau pe ocolite.

— Poți face asta? am întrebat. Dacă nu poți, o să mă gândesc la altceva.

— Nu zic că n-o pot face…

— Atunci, care-i răspunsul?

— Ascultă, nu mă lua la rost. Obținerea de asemenea echipamente nu-i ca și cum ai împrumuta câțiva yeni ca bani de buzunar.

— Bănuiesc că nu.

— Dacă o s-o pot face, o să-mi fii dator.

— Cu ce?

— Cu o favoare. Cu un job.

Cu sufletul tău, am auzit. Speranțele mele pentru Midori și Koichiro au părut să dispară în depărtare, ca lumina care se stinge pe un ecran de televizor.

Ei bine, n-ar fi trebuit să fiu surprins. Aș fi putut argumenta cu el, dar pentru moment erau în joc lucruri mai importante decât sufletul meu.

— Dacă așa vrei să procedăm, am zis.

Glasul îmi suna foarte îndepărtat.

— Să înțeleg că ești de acord?

Am vrut brusc și din toată inima să-l înjur spurcat. S-o fac direct, în modul meu special.

În loc de așa ceva, am răspuns simplu:

— Da.

— Bine. Cât timp vei avea nevoie de echipamente?

— Maximum șaptezeci și două de ore.

O pauză.

— Este posibil ca din chestiunea asta să se întoarcă ceva și să mă muște de fund ulterior?

— Nu, dacă va ieși bine.

Kanezaki a râs.

— Dumnezeule, păi, zi așa – acum mă simt mult mai liniștit.

— Da, și eu.

— Lasă-mă să văd ce pot face. Sună-mă mâine după-amiază.

— O să postez și pe site-ul securizat. Ca să mă asigur că ai reținut totul.

— Foarte bine.

Am închis și, din reflex, am șters receptorul de amprente.

M-am oprit la o sală internet café și i-am postat lista de shopping. După aceea n-am mai avut nimic de făcut decât să încerc să dorm.

Am revenit la hotel și am făcut o baie fierbinte. Mi-a alungat încordarea din mușchi și apoi, pe când zăceam în pat, mi-am simțit corpul ca din cauciuc în urma relaxării. Totuși, mintea refuza să mi se oprească. Îmi imaginam întruna fețișoara lui Koichiro și-mi aminteam cum s-a apropiat de mine cu năsucul când l-am ținut în brațe. Am privit mult timp tavanul, iar la un moment dat mi-am dat seama că, la fel ca Tatsu, șopteam mereu și mereu *onegai shimasu*. „Te rog. Te rog”.

Capitolul 15

Delilah se trezi din moțăială în camera ei din hotelul Mercer din SoHo. Era vineri seara. Nu a închis deloc ochii în timpul zborului, dar a adormit instantaneu la hotel, după ce s-a înregistrat la recepție și și-a despachetat lucrurile. În Paris era în acel moment dimineață, iar corpul se simțea gata să intre în acțiune.

Trase draperiile și privi afară, spre ceea ce hotelul numea „panorama curții interioare". De fapt, priveliștea nu era chiar rea. Exista, într-adevăr, o curte interioară, drăguță sub razele lunii pline, și femeia prefera în clipa aceea o curte tăcută unei străzi gălăgioase.

Îi plăcea hotelul. Era puțin cam hipster – portari cu bluze negre pe gât care aspirau să ajungă actori, prezervative asigurate alături de bețișoarele pentru urechi din baie, genul acesta de detalii –, însă, la urma urmelor, era în SoHo și nu se simțea deloc exagerat.

Își făcu duș, își uscă părul cu foehnul și se machie discret: rimel, fard de obraji, puțin creion dermatograf pentru dramatism, doar atât. Apoi câteva picături din parfumul ei favorit, pe care și-l crease singură la Guerlain și care se întâmpla să fie cel pe care îl purta pentru John. Știa că lui îi plăcea și acest gând o făcea să se simtă bine.

Intră în dormitor, întinse pe pat hainele la care s-a gândit și le examină: blugi negri mulați, categoric. Cizmele ei favorite, în nuanțe de mahon, cu tocuri înalte, categoric. Apoi partea de sus. Hmm, avea o jachetă din mătase Chanel, de epocă, pe care a cumpărat-o din Le 3 Marches de Catherine B, de pe Rue Guisarde, care era, într-adevăr, superbă. Dar… nu, poate că ornamentele din mărgele de sticlă ar fi fost nițel cam *prea* extravagante pentru un bar de jazz. Așa că… da,

mai bine boleroul Santa Eulalia. De culoare maroniu ciocolatiu bogat, se potrivea la fix cu părul ei și avea să se asorteze și la blugi. John tocmai i-l cumpărase din Paseo de Gràcia din Barcelona… fapt care va lăsa o impresie bună în seara aceea. Iar dedesubt… da, cămășuța Sabbia Rosa de un cafeniu-închis, sutienul și chiloțeii tanga asortați erau sexy, pur și simplu, văzându-i pe cuvertură. Perfect!

Era mai degrabă obișnuită să se îmbrace pentru bărbați decât pentru femei, dar când își puse toate hainele și se examină apoi în oglindă, simți că găsise nota corectă. Aspectul general era sexy, totuși discret, ca și cum ar fi fost ceva ce făcuse mai ales pentru propria ei plăcere, nu din grijă pentru altcineva.

Luă haina de blană Jekel pe care și-o adusese și coborî cu liftul la recepție. Unii dintre hipsterii care pălăvrăgeau acolo o priviră când trecu, întrebându-se, probabil, dacă era vreuna dintre celebritățile pentru care era cunoscut hotelul. Delilah era obișnuită cu genul acela de reacție și, de obicei, abia dacă îl băga în seamă, însă în acel moment o făcu să se simtă bine. Își văzu de drum, fără să răspundă la niciuna dintre privirile ce-i erau aruncate.

Potrivit site-ului lui Midori, în seara aceea avea să fie ultimul dintre cele patru showuri consecutive ale ei, într-un bar din apropiere numit Zinc. Așadar, dispunea de mai mult de o oră înainte de al doilea spectacol. Suficient ca să mănânce ceva. Delilah găsi un local numit The Cupping Room, pe colțul dintre Broadway și Broome, care avea exact genul de atmosferă discretă și intimă pe care o dorea. Comandă o salată, cotlete marinate de miel și un pahar cu vinul roșu al casei. În timp ce mâncă, se gândi concentrată, dar nu ajunse la nicio concluzie.

După ce termină, merse pe jos cele câteva străzi până la Zinc. Aruncă o privire înăuntru, însă al

doilea spectacol încă nu începuse, iar Midori se afla, probabil, undeva în culise. Delilah aproape că se așteptase să-l vadă și pe John. Nu știa când pleca el spre Tokio. Ei bine, dacă apărea, la dracu'!, n-avea decât să rezolve și singur situația. Și ea avea la fel de multe drepturi ca el să fie acolo.

Localul era aproape plin, dar în partea frontală a sălii, lângă scenă, era o masă goală și Delilah se așeză acolo. Inima îi bătea destul de repede și-și dădu seama că era agitată. Aproape că-i veni să râdă. Ea rezolvase misiuni în care dacă ar fi comis cea mai infimă greșeală sau ar fi fost detectată, ar fi fost ucisă fără discuție. Și iată că în acel moment, cu o miză neînsemnată prin comparație, tremura ca o amatoare. Era ridicol. Comandă un alt pahar cu vin roșu.

Se simțea privită de bărbații de la câteva mese și știa că unii dintre ei vor încerca să-și mobilizeze curajul ca s-o abordeze. Așa se întâmpla oriunde ar fi mers neînsoțită. În mod invariabil, un bărbat se apropia de ea. Dacă îl plăcea, ceea ce se întâmpla rar, se alegea cu un companion. Dacă nu-l plăcea, îl respingea fără ezitare, după care celorlalți le era teamă să mai încerce.

Cu coada ochiului văzu cum cineva se ridică de la două mese mai departe. *Cel cu păr negru*, *scurt*, *și ușor neras*, *într-o jachetă ponosită din piele*, prezise Delilah. L-a observat când a intrat și a cercetat interiorul pentru eventuale probleme.

A avut dreptate. Bărbatul se opri la o distanță respectabilă, totuși nu prea departe, de masa ei și spuse:

— Scuză-mă.

Delilah îl privi și arcui sprâncenele.

— Probabil că aștepți pe cineva, continuă el cu un surâs, dar, în caz contrar, prietenilor mei și mie ne-ar făcea plăcere să ni te alături la masă. Ești o admiratoare a lui Midori?

De fapt, era destul de agreabil. Lui Delilah îi plăcu jacheta și surâsul atractiv de „băiat rău”. Dar nu în seara aceea.

— Abia încep s-o cunosc pe Midori, răspunse ea. Și aștept pe cineva. Însă a fost drăguț din partea voastră. Mulțumesc.

El încuviință din cap.

— Dacă din cine știe ce motiv cel pe care-l aștepți își pierde mințile și nu apare, suntem la două mese mai departe.

— Mulțumesc, zise Delilah.

De data aceea, cuvântul a fost o concediere. Bărbatul îi zâmbi din nou și se îndepărtă.

Peste câteva clipe, Midori și doi bărbați tineri apărură din culise. Toți erau îmbrăcați în negru, dar pe Midori hainele acelea păreau nepretențioase, spre deosebire de unii fandosiți din Mercer. Dumnezeule, „nepretențios” era de-a dreptul un eufemism, deoarece arătau fantastic cu părul negru și pielea albă. Cuvintele *ea are un copil cu el* îi fulgerară prin minte și Delilah fu surprinsă de intensitatea geloziei care le însoțea.

Midori se așeză la pian, iar bărbații la contrabas și tobe. Luminile se stinseră și ei începură să cânte. Delilah nu se pricepea la jazz la fel de bine ca John, totuși, recunoscu melodia – *Detour Ahead* a lui Bill Evans.

Sigur că da, reflectă ea. *Dar pentru cine*?

Un chelner îi aduse vinul pe care-l comandase. Până bău cam jumătate din el, starea de nervozitate i se mai atenuă. Își dădu seama de ce era agitată: nu pretindea că era altcineva. În misiuni, lucra întotdeauna sub acoperire. „Acoperire” era un cuvânt, cu adevărat, potrivit: ceva sub care te puteai ascunde, ceva care avea să te protejeze. Ceva fără de care te-ai fi simțit expus.

Ea a venit acolo doar cu o noțiune vagă despre ce voia să facă. S-o avertizeze pe Midori, s-o sperie, să spună ori să facă ceva care să învenineze orice ar fi existat între ea și John. Însă acela nu era

decât un reflex grosolan. Egoul ei îl voia atât de mult, încât o orbea față de alte posibilități.

Informații, asta era! Existau multe lucruri pe care voia să le afle. Dar nu avea să le obțină dacă s-ar fi comportat ca o femeie rănită, furioasă și ranchiunoasă așa cum se simțea. Nu! Le va obține dacă lăsa totul deoparte în seara aceea și se transforma în altcineva. O persoană față de care Midori s-ar fi simțit confortabil, ba chiar atrasă, o persoană cu care ar fi stat de vorbă și cu care ar fi fost deschisă.

După mai bine de o oră, când concertul s-a terminat și aplauzele s-au stins, nervozitatea a părăsit-o de mult pe Delilah. Știa cine era ea în seara aceea, știa ce voia și cum va obține ce voia.

Unii spectatori se așezară la coadă pentru a schimba câteva cuvinte cu Midori sau cu membrii formației. Câțiva cumpăraseră CD-uri de la intrare și așteptau să primească autografe. Delilah îi privi. Pianista era prietenoasă și amabilă cu fanii ei, totuși, își putea da seama că atitudinea aceea era o simplă fațadă profesională pe care o etala în timp ce pălăvrăgea cu ei. Nu era tocmai o mască – negreșit, căldura se simțea destul de reală –, însă nu era nici femeia adevărată. Delilah surâse scurt. Văzând ce afișa în public, avea să-i fie mult mai ușor să știe cum să scotocească destul de adânc pentru a-i găsi personalitatea reală de dedesubt.

Bărbatul în haină din piele se apropie din nou și zise:

— Se pare că cel pe care l-ai așteptat și-a pierdut, într-adevăr, mințile. Nu vrei să bei ceva?

Delilah surâse. Știa că a privit-o și că a observat că ea a continuat să fie singură. Îi plăcea că a revenit ca s-o invite. Cineva cu mai puțină încredere în sine s-ar fi mulțumit să-i trimită, poate, un pahar la un moment dat. Ea primea mereu asemenea dedicații și le detesta. I se păreau de-a dreptul jalnice, o modalitate de a încerca să impună cuiva o obligație de la o distanță sigură.

— Mulțumesc pentru ofertă, rosti ea, dar mă voi duce chiar acum să mă întâlnesc cu el. Mai întâi însă vreau să vorbesc cu Midori.

— Bine…, spuse bărbatul și surâsul lui plăcut dăinui, sperând la mai mult.

Delilah îi zâmbi, de asemenea, pentru a-l anunța că era măgulită – bărbatul merita asta. Dar în același timp înclină puțin din cap, pentru a-i transmite că răspunsul era final. El îi ură politicos „noapte bună” și terminară astfel convorbirea.

După ce coada fanilor se subție, Delilah se ridică și porni într-acolo. Știa că Midori a observat-o în timpul spectacolului, însă și după aceea, iar în acel moment pianista îi surâse, pe de o parte, ca scuză pentru că a lăsat-o să aștepte, pe de altă parte, ca o curiozitate față de identitatea unei femei singure și atrăgătoare.

Delilah îi zâmbi la rândul ei și mărturisi:

— Trebuie să-ți spun – cânți minunat. Sunt foarte bucuroasă că am sosit în New York în aceeași noapte în care ai avut showul acesta.

Midori lăsă pixul din mână.

— Mulțumesc. De unde ești?

— Din Paris.

— Ai auzit de mine în Franța? Sunt măgulită.

Exact, *asta era și ideea*.

— Am prieteni prin toată lumea care-mi recomandă muzică. O amică din Tokio mi-a zis că-mi va plăcea, cu siguranță, ceea ce cânți, așa că ți-am cumpărat online CD-ul *Another Time*. Mi-a plăcut. Vin de câteva ori pe an în Manhattan, dar acum este prima dată când noi ne-am suprapus.

Așa – alte câteva tușe care să completeze tabloul. Prieteni în toată lumea: cosmopolită. Pasionată de muzică: sofisticată. Călătorii frecvente peste hotare: bogăție, statut, poate un job important? Cu acel „noi” final, care implica în mod subtil că misterioasa existență internațională a lui Delilah o putea îngloba, de asemenea, pe Midori.

Și, desigur, ca întotdeauna Delilah s-a documentat în toate aceste privințe: numele albumului lui Midori, disponibilitatea online etc. Era chiar pregătită să discute despre prietena din Tokio, însă Midori nu alese direcția aceea, ci întrebă:

— Și ce anume te aduce din Paris în Manhattan?

— Sunt căutătoare de talente în vestimentație pentru buticuri pariziene. Călătoresc și fotografiez stiluri locale vestimentare, artistice… orice îi poate inspira pe designerii parizieni. Întâlnirile de afaceri sunt, de obicei, în New York, Milano…

Și asta era adevărat. Delilah avea, într-adevăr, relații cu unii designeri parizieni, care-i foloseau, realmente, fotografiile. O acoperire nu valora cine știe ce dacă n-o trăiai cu adevărat.

— Uau! exclamă Midori. Pare a fi un job fabulos.

— Nu mă pot plânge. Totuși, mi se pare plictisitor prin comparație cu ceea ce faci tu.

Midori izbucni în râs.

— Nu știu ce să zic în privința asta.

— Vorbesc serios. Aș fi în stare de orice pentru un talent ca al tău.

— Ei bine, bănuiesc că nici eu nu mă pot plânge.

— Unde ai învățat să cânți la pian? Și de ce ai ales tocmai jazzul? Când erai mică ai știut că… Scuză-mă, cred că auzi întrebările astea tot timpul.

Așa. Femei superbe, sofisticate, fascinante, care erau de zece ori mai interesate să vorbească despre Midori decât despre ele însele? Delilah se îndoia de asta.

Midori râse din nou.

— Nu tocmai, nu.

— Păi, mi-ar plăcea să aud mai multe. Uite ce-i, știu că-i târziu și că, probabil, ai parte de asta tot timpul din partea fanilor, dar… nu există vreun loc pe-aici unde am putea bea ceva? Mi-ar făcea, realmente, plăcere. Apropo, mă numesc Laure.

Midori făcu o pauză, apoi zise:

— Sigur, de ce nu? Stai numai s-o sun pe bonă mai întâi, să mă asigur dacă pot întârzia nițel.

Delilah arcui sprâncenele inocentă.

— Ah, ai copii?

Midori aprobă din cap.

— Un băiețel. Stai puțin.

Scoase un telefon mobil și se îndepărtă câțiva pași. După câteva secunde reveni.

— Bun, am aranjat. Ce părere ai de L'Angolo – este chiar alături? Genul de local mai de cartier, dacă nu te deranjează.

— Grozav!

— Lasă-mă doar câteva minute, atunci.

Delilah aprobă din cap. Midori dispăru în spate și reveni în scurt timp, purtând o jachetă neagră din piele, până la mijloc. Amândouă se îndreptară spre ușă. Câțiva clienți îi mulțumiră lui Midori când trecu pe lângă ei. Ea se îmbrățișă cu basistul și bateristul. Barmanul o salută ridicând brațul, iar bodyguardul de la ușă o sărută pe ambii obraji. În mod evident, era îndrăgită acolo și se simțea destinsă. Era lumea ei.

O luară spre barul propus de Midori. Pe când mergeau, Delilah privi discret în jur. Observă că pianista era indiferentă la împrejurimi.

Barul era plăcut – un local de cartier, așa cum spusese Midori. Era vechi și întunecos, cu sofale și alte piese de mobilier capitonate, aranjate în grupuri pe pardoseala din gresie albă. Sunetele conversațiilor și muzicii erau plăcut echilibrate, astfel încât clienții puteau vorbi fără să ridice glasurile.

Aleseră o masă dintr-un colț. Delilah se așeză pe un capăt al sofalei, cu spatele la perete; Midori, pe un fotoliu adiacent uriaș, cu spatele la fereastră. Delilah tăcu câteva clipe și ascultă cu atenție, după care rosti:

— Frumoasă melodie Øystein Sevåg. Am aflat despre el de la o prietenă din Oslo.

— Deci nu ești pasionată exclusiv de jazz?

Delilah surâse.

— Ah, nu, îmi plac toate genurile, răspunse și luă meniul. Deci…? Ce ai avea chef?

— Nu știu. Probabil, doar un pahar cu vin.

— Să vedem dacă au vreun Beaujolais? *Nouveaux* tocmai au ieșit, iar anul ăsta sunt câteva interesante.

— Pare excelent.

Delilah privi meniul și fu încântată să vadă că aveau Domaine Dupeuble, pe care îl considera dintre cele mai bune din recolta recentă. Când veni chelnerița, comandă o sticlă. Poate că era mai mult decât avea Midori în minte, totuși, nu obiectă.

— Cum îți place New Yorkul? întrebă Delilah. Pe site-ul tău scrie că te-ai născut în Tokio.

— Îl iubesc. Este a doua oară când locuiesc aici și mi se pare ca un alt cămin.

— Ce anume te-a adus înapoi?

— În principal, oportunitatea unui job.

Răspunsul a fost destul de prompt, totuși, Delilah avu impresia că trăsăturile lui Midori s-au posomorât o fracțiune de secundă când și-a reamintit circumstanțele mutării acelea. Interesant…

Chelnerița aduse vinul și se îndepărtă. Delilah ridică paharul.

— Noroc, toastă ea. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Și eu, zise Midori.

Ciocniră paharele și băură. Delilah știa că trebuia să înceapă lent. Secretul seducerii nu este, de fapt, atracția simțită de țintă pentru seducător, cât mai degrabă felul cum seducătorul face ținta să țină la el. Sau, în cazul acesta, la ea. Da, aspectul exterior este important, însă doar ca o bază de plecare. După aceea trebuie să urmeze sentimentul de plăcere și flatare provocat de ideea că o ființă atât de atrăgătoare poate fi fascinată în mod autentic de *mine*. Să faci pe cineva să se simtă

important, valoros, centrul Universului la care în mod obișnuit s-ar teme să aspire… aceea însemna seducția.

De aceea, după primul și apoi al doilea pahar cu vin, Delilah se interesă mai mult despre felul cum a ajuns Midori la jazz. La urma urmelor, era o admiratoare, nu?, și întrebările erau firești. Unde ai învățat să cânți la pian? Care-i legătura cu New York-ul? Ce te-a atras spre jazz? Care sunt influențele tale? Ce anume simți când compui un cântec?

Spre deosebire de majoritatea bărbaților, Midori nu era orbită de atenția lui Delilah. Punea ea însăși o mulțime de întrebări. Însă Delilah reușea mereu să revină la conversația despre pianistă.

După ce scurseră ultimele picături din sticlă, Delilah privi mâna lui Midori, de parcă ar fi observat pentru prima dată că nu purta verighetă.

— Nu ești măritată? întrebă ea.

Midori clătină din cap.

— Nu.

— Scuză-mă. Ai amintit de un copil, așa că…

— N-ai de ce să te scuzi. Tatăl copilului trăiește în Japonia.

Delilah avu senzația că era un răspuns pregătit din timp, suficient de vag în mod deliberat pentru a respinge alte întrebări, fără să cauzeze disconfort.

— Trebuie să fie destul de greu, comentă ea.

— Nu este. De fapt, e mai bine așa.

Midori nu mai adăugă nimic și Delilah înțelese că, deși amețită de vin și încântată de interesul ei evident, pianista nu era dispusă să vorbească despre asta.

Schimbă direcția. Încearcă o revelație, o confidență împărtășită.

— Mama m-a crescut singură, rosti ea improvizând. Cât am fost puștoaică, nici n-a vrut să vorbească despre tata.

Midori se aplecă puțin înainte.

— De ce?

— Am aflat totul mult mai târziu. După ce a lăsat-o însărcinată cu mine, tata a părăsit-o pentru altă femeie.

— Ai mai… acum ai vreo legătură cu el?

Hmm. Midori tocmai a sărit peste două trepte din conversația la care s-a așteptat Delilah. În mod vădit, relatarea ei a declanșat ceva în mintea pianistei.

— L-am văzut, da, răspunse Delilah, apoi se opri, așteptând să vadă dacă povestea ei i-a stârnit suficientă curiozitate lui Midori pentru a continua cu întrebările.

Așa se și întâmplă. Midori întrebă:

— Și cum a fost? Scuză-mă, nu trebuie să-mi răspunzi dacă sunt indiscretă.

Da, era evident că subiectul o preocupa. Interesant… Delilah clătină din cap și răspunse:

— A fost în regulă. I-ar plăcea să avem o relație, însă nu știu. Am crescut fără el și nu mi-a lipsit niciodată. În momentul ăsta nu știu dacă am nevoie de el în viața mea.

Midori încuviință.

— Așadar, nu ți-a lipsit în copilărie? Nu ți-ai dorit… știi tu, ca el și mama ta să se împace – ceva de felul ăsta?

— Nu. Cred că a fost mai bine că n-au făcut-o. Unele lucruri n-ar trebui date uitării.

— Nici de dragul copiilor?

— Ba da, pentru ei sigur că da. Dar întrebarea potrivită ar fi: Ce este cel mai bine pentru copii?

Midori sorbi din vin.

— Ai dreptate. Asta-i întrebarea.

Urmă o pauză lungă. Delilah spuse:

— Pare că este ceva la care te-ai gândit mult timp.

Cealaltă încuviință încetișor din cap.

— Recent, tatăl copilului ne-a făcut o vizită neașteptată.

Delilah simți cum i se iuțesc bătăile inimii, însă fața ei nu trădă nimic.

— Serios? Și cum a fost?

Midori suspină.

— Derutant. Am crezut că am luat o decizie, dar acum… nu mai știu.

Mai sorbi din vin.

Delilah întrezări un moment prielnic.

— Bun, și dacă el este tatăl, de ce nu face parte din viața ta?

— Este o poveste lungă și nu mă simt în largul meu să vorbesc despre ea.

Nu a fost deci abordarea potrivită. Trebuia să găsească altă cale.

— Scuză-mă.

— Nu, nu-i nimic. Atât doar că… știi, când el a văzut copilul… acela a fost momentul care m-a dat, realmente, peste cap. A început să plângă. Până atunci nu-l văzusem niciodată plângând. Nu-i genul de bărbat care plânge. Iar după alte două minute, ne sărutam de nu-mi venea să cred. Nu știu cum am izbutit să-i cer să plece. Dacă ar mai fi insistat puțin… nu știu. Pur și simplu, nu știu.

Delilah simți că îi iau foc obrajii de gelozie și furie, și speră că nu se înroșise. A presupus dintotdeauna că John avea și alte femei, atunci când nu era cu ea. Delilah însăși a avut partea ei de bărbați. Ei doi nu apucau să se vadă frecvent și ea nu se aștepta ca vreunul din ei să rămână abstinent în cursul absenței celuilalt. Totuși, un sărut pasional cu un fost iubit, care părea că ar fi fost începutul a ceva mult mai profund, era complet diferit. La urma urmelor, John a spus că s-a dus la New York ca să-și vadă fiul, nu ca să se culce cu fosta lui prietenă. Și ar fi făcut-o, asta era clar – el a încercat să facă exact asta, însă Midori l-a respins.

Expiră prelung și sorbi din vin.

— S-ar părea că între voi există totuși o legătură intensă.

— Nu știu ce există. O afecțiune aparte, asta-i clar. Iar noi am trecut împreună, o dată, prin…

experiența asta foarte intensă. Dar acum, pentru mine, este vorba în primul rând de copil. Îmi fac griji că va crește fără tatăl lui. Îmi fac griji despre ce-i voi spune.

Delilah ridică din umeri.

— Nu-i spune nimic. Maică-mea așa a procedat cu mine.

— Asta intenționasem și eu, mai mult sau mai puțin. Acum nu mai știu.

Inima lui Delilah bătu mai repede și întrebă:

— Bun, și când l-ai văzut, ce i-ai zis?

— Nici nu mai știu cu exactitate. Trăiește într-o lume diferită de a mea. I-am spus că poate să mă mai caute doar dacă va părăsi vreodată lumea aceea. Nu cred totuși c-o poate face. A trăit în ea dintotdeauna și, de fapt, cred că el… oh, nu știu…

— Ce anume?

Midori sorbi din vin.

— Cred că-i place lumea aceea. Spunea că voia s-o părăsească, dar dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut s-o facă, nu? Și a avut motive întemeiate. Copilul fiind cel mai recent dintre ele.

Fiecare informație pe care Delilah a smuls-o până în acel moment a fost dezamăgitor, ba chiar dureros de auzit. Cu toate acestea, mai exista ceva, lucrul despre care s-a întrebat în Paris și care le-ar fi putut copleși pe toate celelalte. Ea a încercat să-l abordeze, subtil, cu câteva clipe în urmă, dar Midori i-a blocat tentativa aceea. Ei bine, subtilitatea nu era decât un instrument. Mai existau și alte instrumente. Delilah simți un flux de adrenalină, când se pregăti să înlăture personalitatea pe care o purtase și să iasă de sub ea.

— Poate că este reticent fiindcă știe că nu se poate retrage complet, rosti ea privind-o cu atenție pe Midori. Și dacă încearcă să trăiască precum un civil cu o civilă, el va fi mereu un pericol pentru persoana respectivă. Iar ea va fi mereu un pericol pentru el.

Midori scuturǎ uşor din cap, parcă încercând să-şi limpezească gândurile.

— Poftim?

— Ştii şi tu că un bărbat ca John are mulţi duşmani.

Midori o privi fix. Trecu un moment de tăcere, prelung.

— Şi chiar dacă el ar putea părăsi lumea aceea, continuă Delilah, duşmanii lui nu-l vor lăsa.

— Scuză-mă. Tu… tu îl cunoşti?

Delilah încuviinţă din cap.

— Îl cunosc bine.

— Tu… oh, Doamne!

— Ascultă-mă! Dacă ţii cu adevărat la el, dacă ţii la tine şi la fiul tău, atunci o să înţelegi că trebuie să stai cât mai departe de John.

Ochii lui Midori se îngustară şi culoarea i se scurse din obraji.

— Ascultă-mă, nenorocito. Nu ştiu cine eşti. Dar dacă-mi mai ameninţi vreodată copilul, o să te urmăresc şi o să te omor cu mâinile mele.

Delilah ridică braţele, înţelegând că s-a exprimat într-un mod periculos.

— Nu ameninţ pe nimeni, zise ea. Vreau ca tu şi fiul tău să fiţi în siguranţă. Vreau doar să spun că John poate fi un pericol pentru cei din jurul său. N-ai observat asta?

Urmă o pauză lungă. După aceea Midori zise:

— Aşadar, şi tu faci parte din lumea lui, aşa-i?

— Da.

— Şi… eşti implicată, în vreun fel?

Delilah ridică din umeri.

— Prin urmare… Jun trebuie să-ţi fi spus despre copil, să-ţi fi zis că vine să ne vadă. Şi ai venit aici, m-ai aburit cu povestea asta nenorocită, pentru că erai geloasă. Aşa este?

— Am venit aici în seara asta fiindcă nu vreau să văd pe nimeni rănit. Reunirea ta cu John este sortită, inevitabil, unui dezastru. Te-am observat în timp ce am venit aici şi, iartă-mă că ţi-o spun, dar

n-ai habar ce se-ntâmplă. Nu te-ai uitat niciodată-n jur, nu ai privit mașinile din preajma noastră – nimic! Ți-am spus că nu reprezint o amenințare, însă dacă aș fi fost? Ce ai fi făcut? Așa ai de gând să trăiești cu John? Iar dacă el va începe să trăiască așa, cât timp crezi că va rezista?

Midori nu spuse nimic. Delilah știa că, în clipa aceea, gândurile femeii i se învolburau în minte aidoma unui viscol. Acesta era momentul.

— În plus, adăugă ea, ce fel de viitor poți avea alături de el, după ceea ce i-a făcut tatălui tău?

Midori tresări, de parcă ar fi fost pălmuită. O fixă pe Delilah cu privirea o secundă, iar șocul și rănirea îi fură palpabile în ochi. După aceea expresia feței i se înăspri și ea se ridică în picioare.

— Sunt sigură că nu mai avem nimic ce să ne spunem, zise pianista.

Se întoarse și părăsi localul.

Delilah o privi ieșind. În mod neașteptat, simțea ca și cum și-ar fi pierdut echilibrul. Poate că de vină a fost modul brusc în care a plecat cealaltă femeie. Demnitatea ei.

Dar acela a fost adevărul. John l-a asasinat pe tatăl lui Midori, iar femeia știa asta. Privirea din ochii ei când a auzit-o pe Delilah a confirmat la fel de limpede ca o declarație scrisă.

Iar Delilah a venit acolo exact pentru a afla asta. Sugera că atașamentul lui John față de Midori avea o legătură cu vinovăția, ceea ce putea fi rezolvat. Și mai sugera că indiferent ce altceva i-ar fi putut atrage pe cei doi unul față de celălalt, exista un amănunt fundamental care avea să-i țină mereu despărțiți.

Iar toate astea erau vești bune. Delilah își termină vinul și ceru nota de plată.

Vești bune, își repetă ea.

Atunci, de ce se simțea atât de oribil?

•••

Midori se plimba înainte și înapoi prin living. Digne plecase. Koichiro dormea liniștit.

Se simțea ca violată. Cum era posibil ca femeia aceea să știe despre tatăl ei? A fost, oare, implicată în uciderea lui? Nu, era improbabil – o blondă ca ea ar fi sărit în ochi în Tokio și, în plus, Midori avea senzația că relația dintre femeie și John era de dată mai recentă. Atunci, cum? Singura explicație la care se putea gândi era că a aflat de la John. Dumnezeule, asta era ideea lui despre împărtășirea de intimități? Asta discutau ei în pat după ce făceau dragoste?

Se așeză și respiră profund, inspirând și expirând, străduindu-se să-și domolească un sentiment tot mai accentuat de greață. Brusc, se simți rușinată de gândul că ea a căutat, pe jumătate conștientă, o cale de a-l ierta pe bărbat. Iar în acel timp el discuta tocmai despre sursa rușinii ei cu o nouă iubită. Cum putuse s-o facă? Cum putuse?

Încercă să se concentreze asupra respirației, însă nu se putea calma. De ce, oare, a venit femeia acolo? Ca s-o avertizeze să se îndepărteze de Jun, asta era clar. Să-i spună că el va fi mereu un pericol pentru Midori și Koichiro. Să-i spună… la dracu', i-a dovedit-o. Cât a trecut… patruzeci și opt de ore de când Jun a apărut în viața lui Midori? Și deja lumea lui îl urma îndeaproape ca un siaj urât mirositor.

Și de ce i-ar fi zis că știa despre tatăl ei? *Pentru a mă face să reacționez exact așa*.

Totuși, înțelegerea aceea nu schimba faptul fundamental că Jun a discutat secretul cel mai intim pe care și-l imagina Midori, de parcă n-ar fi fost decât o problemă banală pe care a avut-o cu o femeie din trecutul lui.

Se aplecă înainte, cu ochii strâns închiși, ținând în pumni smocuri de păr. Ea chiar a sperat. Așa era. Înțelegea asta în acel moment.

Poate că a sărit direct la concluzii. Poate că Jun nu i-a spus femeii. Poate că ea a aflat în alt mod.

Dar asta nu conta. Nu conta nici măcar ce dorea femeia. Conta faptul că ea a mărturisit adevărul.

Rain era un pericol. Și avea să fie așa mereu.

Midori îl dorea afară din viața ei. Din viața ei și a lui Koichiro. Pentru totdeauna.

Capitolul 16

În dimineața următoare am folosit identitatea Yamada pentru a închiria o dubă din Shinjuku. După aceea am cumpărat câteva obiecte suplimentare: haine groase, închise la culoare, cizme impermeabile și aparate de emisie-recepție, pentru eventualitatea în care rețeaua de telefonie mobilă nu avea acoperire în Marea Japoniei. Am petrecut restul zilei dormind. Nu era un mod ideal de a mă adapta la fusul orar local, însă aveam nevoie de odihnă, iar Dox și cu mine urma, oricum, să acționăm în timpul nopții. M-am trezit exact când apunea soarele și, după ce am urmat procedurile adecvate pentru a mă asigura că nu eram filat, m-am dus la un telefon public și l-am sunat pe Kanezaki.

— *Hai*, a spus el după ce telefonul a sunat, ca de obicei, o singură dată.

— Ai făcut rost de ce te-am rugat?

— Am totul aici. Pușcă Oplus-XT Gauged CO_2, cu AN/PVS-17 Mini pentru ochire pe timp de noapte, două SOCOM HK Mark 23, fiecare cu dispozitive de ochire pe timp de noapte Trijicon, modul de țintire laser infraroșu AN/PEQ-6, amortizoare Knight's Armament, încărcătoare de rezervă, o sută de cartușe de Federal Hydra-Shok și tocuri de coapsă Wilcox, două perechi de ochelari cu vedere nocturnă AN/PVS-7, transmițător GPS conceput de CIA cu suport magnetic pentru amplasare clandestină și monitor cu software cartografic. Singura comandă pe care n-am putut-o satisface au fost cele zece săgeți. Nu aveam în stoc decât cinci.

— La naiba! am exclamat și am început să reexaminez planul, ca să văd cum îl puteam adapta.

— Ai avut noroc că am avut până și pușca asta cu cinci săgeți. Genul ăsta de echipamente este utilizat, în principal, pentru eliminarea tipilor răi din Europa și Orientul Mijlociu. Noi le mai avem doar pentru că cineva din ambasadă trebuie să-și fi dat seama că în buget au mai rămas niște fonduri antitero și a vrut să le consume.

— Ce-i în săgeți?

— Un sortiment de opioid sintetic. O încărcătură explozivă micuță injectează drogul la impact, așa că extragerea săgeții este inutilă. Acționează foarte rapid, în funcție de locul nimerit. Cel mai bine este în gât.

— Masa corporală joacă vreun rol?

— Nu. Săgețile astea pot fi utilizate și la animale mari, ca rinocerii.

— Bine, va trebui să mă descurc cu cinci.

— Să știi că sunt niște echipamente foarte scumpe. O să intru în încurcături serioase dacă va lipsi ceva.

— Îți pot spune de acum că n-o să mai capeți săgețile.

— Nu mă referem la săgeți. Nici la muniție.

— De unde le ridic?

— De unde vrei, a răspuns Kanezaki, știind că mă voi simți mai confortabil dacă voi alege eu locul.

Am căzut pe gânduri. Știam că eram „curat” pe moment și nu aveam nevoie să aleg o rută antifilaj. Și nu voiam să-i acord lui Kanezaki timpul necesar pentru a organiza ceva. Desigur, el n-ar fi făcut-o – mai ales dacă aprecia că îi datoram o „favoare” dar întotdeauna este mai bine să fii precaut.

— Peronul stației JR Harajuku, am spus. Peste treizeci de minute.

— Bine.

După douăzeci de minute, am coborât din Yamanote pe peronul de la Harajuku. Nimic nu mi-a declanșat radarul de alarme. Mulțimile erau moderate și împărțite mai mult sau mai puțin egal

între adolescenți care se îndreptau spre apropiata Takeshita-dori, fâșia comercială grunge/retro/hip-hop, și adulți îmbrăcați elegant care mergeau spre bistrourile și buticurile din adiacenta Omotesando-dori. Faptul că două grupuri și locuri atât de disparate existau unul lângă altul în dimensiuni paralele nu înceta niciodată să mă încânte. Făcea parte din atracția orașului Tokio.

Kanezaki a sosit la ora fixată. A coborât dintr-un tren care se îndrepta spre Shinjuku, având pe umăr o geantă de voiaj albastră, de mărime mijlocie. Purta costum negru și, cu excepția unui aer occidental detectabil în postură și mers, putea să fi fost alt tânăr samurai corporatist japonez.

M-a zărit și a pornit spre mine. I-am scrutat pe ceilalți pasageri care au coborât din tren. N-am detectat nicio problemă.

A lăsat geanta jos și ne-am strâns mâinile. Detectorul de microfoane pe care mi-l construise răposatul meu prieten Harry a rămas inert în buzunar. Kanezaki era „curat”.

— Cum ești? m-a întrebat.

— Fără probleme, am răspuns privindu-l atent. Tu?

— „Curat”.

— Cum merge Războiul Global Împotriva Terorismului?

A surâs.

— În prezent, îi spunem Lupta Globală Împotriva Extremismului Violent.

Mi-a plăcut că n-a intrat în defensivă. Nu cu mult timp în urmă, mi-ar fi luat în nume personal ironia. M-am întrebat dacă ai lui știau cât de capabil devenea. Probabil că nu.

— Da, am comentat, RGIT nu era deloc un acronim de succes. Sunt sigur că treaba va merge mai bine acum, după ce l-ați redenumit.

Kanezaki a chicotit.

— Vrei să-mi spui pentru ce sunt toate sculele astea? Și cu cine lucrezi? Două din astea, două din

alea… nu seamănă deloc cu stilul tău.

L-am privit. Da, era capabil. Dar poate că, în același timp, era și nițel cam plin de sine.

— De data asta mă taxezi cu o „favoare”, am rostit cu glas rece, iar acum vrei și informații gratis?

O clipă a părut surprins.

— Am vrut doar…

— Spune care-i treaba – procedăm ca un schimb de cooperări și bunăvoințe sau ca într-o tranzacție comercială?

— Am sperat c-ar putea fi ambele.

— Nu se poate. Alege una. Și resemnează-te doar cu ea.

Kanezaki a tăcut un moment. După aceea a zis:

— Lasă-mă să mă gândesc nițel.

Am ridicat din umeri. Amândoi am tăcut iarăși.

— Ai mai ținut legătura cu Tatsu? l-am întrebat.

— Un timp, totuși, nu recent. El este ocupat, eu sunt ocupat…

— E în spital.

Kanezaki m-a privit și îngrijorarea pe care am zărit-o era autentică.

— Nu se poate! Sper că nimic serios…

— Cancer gastric. Dacă vrei să-l vezi, este internat în Jikei. Ar fi însă bine să te grăbești.

— Oh, la naiba!

— Du-te să-l vezi. Te consideră un fel de protejat, un ins care-i poate continua activitatea. Însă este prea mândru ca s-o spună.

A încuviințat din cap.

— Mulțumesc că mi-ai zis.

Am pus geanta pe umăr.

— Ținem legătura.

Kanezaki a întins mâna și, după un moment, i-am strâns-o.

— Ai grijă, a zis el.

— Da, am replicat, n-aș vrea să te lipsesc de favoarea pe care ți-o datorez.

Capitolul 17

Drumul până la Wajima în dimineața următoare a durat vreo cinci ore. Autostrăzile japoneze, deși împovărate de puncte de taxare frecvente și în număr prea mare, tind, de asemenea, să fie binecuvântate de un trafic rarefiat. Am folosit cash în punctele de taxare, deoarece am refuzat oferta companiei care mi-a închiriat duba de a-mi oferi cel mai recent gadget din tehnologia de taxare electronică. Plățile electronice sunt, pur și simplu, prea ușor de urmărit.

Pe drum, ne-am oprit într-un șantier abandonat, pentru a ne verifica echipamentele. Dox nu mai utilizase până atunci o armă cu CO_2 și motivul pentru care am vrut mai multe săgeți a fost de a se antrena cu ea. Având însă arsenalul limitat la numai cinci săgeți, simțeam că ne puteam dispensa doar de una pentru antrenament.

— Arată-ți îndemânarea, i-am spus.

El s-a întins pe burtă la optzeci de metri depărtare de o cutie din aluminiu pe care o pusesem pe vârful unui gard.

S-a auzit pocnetul slab al aerului comprimat care fusese eliberat în mod brusc, iar peste o clipă un ping metalic i-a răspuns de la optzeci de metri distanță. Am privit prin binoclu și cutia dispăruse. Am dat să-l anunț pe Dox, dar el știa deja. M-a privit și a rânjit.

— Optzeci de metri, mare scofală, a zis. Atât de aproape, pot nimeri și c-o piatră.

Înainte de a urca în dubă, am folosit o periuță de dinți ca să-mi transfer în păr vopsea lichidă de pantofi. Vopseaua conferea un efect bun de grizonant, mult mai pronunțat decât ceea ce îmi apăruse în mod natural pe tâmple și deasupra urechilor și ar fi adăugat zece ani unei descrieri făcute de martori. Efectul general era completat de

o pereche de ochelari cu lentile fără dioptrii, cu ramă groasă și aspect jalnic de neelegant, pe care-i cumpărasem înainte de a pleca din Tokio.

Am ajuns la Wajima după-amiază și am telefonat la pensiune ca să aflu dacă mă puteam caza. Așa cum mă așteptasem, m-au întrebat dacă puteam veni la ora 14. Era OK. Asta sugera că nici oamenii lui Yamaoto nu veniseră deocamdată.

Dox și cu mine am petrecut următoarea oră și jumătate plimbându-ne cu mașina prin jur, familiarizându-ne cu Wajima. Mi s-a părut că regiunea continua să fie drăguță pe alocuri, dar, ca mare parte din Japonia, era supusă asediului dezvoltării. Peste tot, copacii foioși nativi, cu frunze portocalii și roșii în anotimpul rece, erau tăiați și înlocuiți cu cedri de monocultură, din cauza intereselor forestiere locale. Ceea ce rămânea avea aspectul unei țesături peticite de piele originală pe jumătate acoperită cu bandaje verzi, care nu făceau nimic pentru a vindeca rănile de dedesubt. Totul era asfaltat – albiile râurilor, versanții dealurilor, până și coasta. Părea că doar marea a scăpat de asaltul metastazelor dezvoltării, dar, pe măsură ce am înaintat în lungul coastei, am văzut că mă înșelasem până și în privința aceea: vreun consiliu local, sau grup de interese, sau birocrați începuse să încercuiască parțial portul Wajima cu un zid gigantic din beton. M-am gândit la spusele lui Dox despre americanii care se laudă că iubesc pacea, dar poartă întruna războaie. Japonezii păstrează un respect tradițional pentru natură, însă acolo îi îngropau toate urmele într-un sarcofag din beton. În ce punct cultura aceasta avea să fie nevoită să se uite în oglindă și să mărturisească adevărul că tradițională ei iubire pentru natură devenise o minciună?

După ce am văzut din dubă tot ce ne era util, am oprit, ca să deslușesc alte detalii mergând pe jos. Dox a vrut să coboare și el, dar a acceptat că, în somnorosul Wajima, pielea lui albă și statura ieșită

din comun i-ar fi eclipsat până și excelentele abilități de camuflare. A rămas cuminte în urmă, iar eu am pornit pe sub cerul rece care se întuneca de nori de ploaie.

Orașul mi se părea obosit. Am văzut mulți oameni cu părul sur și niciun copil, deși mi-am imaginat că, de fapt, aceștia din urmă trebuiau să existe undeva. Economia locală părea să subziste pe o dietă de agricultură, pescuit și exploatarea pădurilor, suplimentată de câțiva turiști care făceau cure de apă termală și reveneau acasă cu cadouri de obiecte decorative lăcuite realizate pe plan local.

Am mers pe jos până în port, cu umerii gârboviți din cauza brizei tăioase. Drumul de acces era mărginit pe ambele părți cu resturi provenite din industria pescuitului: năvoade rupte, balast spart, capcane ruginite pentru crabi. Multe dintre ele erau acoperite cu prelate albastre, care înveleau formele de dedesubt ca niște lințolii tremurătoare. Peste tot se vedeau pescăruși care țipau și croncăneau. Dincolo de mormanele de resturi, zeci de bărcuțe de pescuit se ridicau și coborau pe apă, scârțâind din parâmele cu care erau amarate; greementele lor încâlcite se conturau scheletic pe orizontul vântos. Un pahar din plastic pentru cafea mi-a zburat pe lângă picioare, purtat de vânt, iar o ceață rece a început să se extindă dinspre cer și dinspre apă.

Poate că ei au plănuit să se întâlnească în acel loc, dar mă îndoiam. În primul rând, configurația era prea confuză, iar în al doilea rând, era posibil ca în jur să existe și alți oameni. Am pornit spre est în lungul coastei. Tetrapozi gigantici din beton se înșiruiau la marginea apei, aidoma unor proiectile neexplodate dintr-un război uitat de mult. Ceața se îndesea, iar norii se întunecau tot mai mult și am simțit că ne aștepta o furtună.

După ce am trecut de tetrapozi, am ajuns la un fel de parc, care era utilizat ca loc de organizare pentru alte lucrări de construcții. Ici-colo erau

parcate camioane, înconjurate de mormane de ciment, grinzi și materiale similare. După un câmp de iarbă urma o zonă de pământ arid, apoi marea. *Aici*, mi-am spus, *aici o vor face*. *Este perfect*. Și, de asemenea, era un teren optim pentru lunetiști. Am folosit aparatul foto cumpărat din New York pentru a face poze din diverse unghiuri și pe urmă am revenit la dubă ca să-i prezint lui Dox terenul.

Am terminat examinarea fotografiilor cu puțin înainte de ora 14 și am plecat spre pensiune. Era o clădire micuță, cu trei niveluri, despărțită de mare printr-un drum costier îngust și un rambleu scurt de iarbă. Am oprit duba în spatele ei.

— O să te descurci? l-am întrebat pe Dox. Nu știu când vor sosi oamenii lui Yamaoto. S-ar putea să mai dureze.

— Partenere, odată am așteptat trei zile în noroi până când ținta mi-a apărut în cătare. Am ras-o după aceea, de la peste șapte sute de metri depărtare. Prin comparație, interiorul dubei ăsteia este un paradis. Am sac de dormit, saltea spongioasă, mâncare, apă, un recipient din plastic pentru numărul unu și o găleată și saci din plastic pentru numărul doi. Plus materiale de lectură, printre care niște pornografie japoneză de înaltă calitate. Viața n-ar putea fi mai grozavă.

— În cazul ăsta o să am grijă să ciocănesc înainte să intru.

Dox a chicotit.

— S-ar putea să-i vezi înaintea mea, am continuat. Mă aștept să-și parcheze mașina aici în spate, la fel ca noi.

— Da, o să trag cu ochiul de câte ori o s-aud o mașină oprindu-se. Dacă văd ceva promițător, te sun pe telefonul mobil.

Am coborât din dubă. În parcare mai erau trei automobile, aparținând, probabil, personalului sau altor oaspeți ai pensiunii, care s-au cazat cu o zi în urmă ori mai devreme. Toate erau Toyota mici, modele mai vechi, și niciunul nu avea plăcuțe de

înmatriculare de Tokio. Aveam senzația că oamenii lui Yamaoto încă nu sosiseră. M-am uitat totuși cu atenție la mașini, ca să le compar mai târziu.

Am ocolit clădirea, spre intrarea din față. Am pătruns pe ușă și am fost învăluit imediat de aroma caldă de bețișoare parfumate și rogojini *tatami*. O femeie de vârstă mijlocie în chimono albastru m-a întâmpinat cu o plecăciune. M-am descălțat și am urmat-o. M-a invitat să iau loc la o măsuță joasă din recepție, pentru ca domnul Yamada să completeze niște formulare de cazare.

Procedura avea un aer de ritual și mi-am dat seama că și oamenii lui Yamaoto aveau s-o urmeze. M-am uitat în jur, căutând o poziție bună din care să privesc, și am fost încântat să văd la primul etaj o zonă pentru socializare care era deschisă spre recepție. Oferea panorame superbe ale mării și, mai important din punctul meu de vedere, a ușii prin care am intrat în pensiune.

Femeia a revenit cu o ceașcă de ceai de orz.

— Călătorești singur, Yamada-san? a întrebat ea, sperând, fără îndoială, la un răspuns la întrebarea ei implicită „de ce?”

— Da, am răspuns. Soția mea a decedat recent și pentru că ne-am petrecut luna de miere în regiunea aceasta, am vrut să revin aici.

— Pierderea pe care ai suferit-o mă întristează, a zis ea și a plecat capul.

Așa cum mă așteptasem, auzind povestea dureroasă a lui Yamada, n-a mai insistat cu alte întrebări și nici eu n-a trebuit să-i mai spun alte minciuni. Am fost însă sigur că vestea va circula printre membrii personalului pensiunii și că, de aceea, nimănui nu avea să i se pară ciudat că tristul Yamada-san stătea singur și gânditor ore în șir pe balconul de la etaj.

Mi-am lăsat geanta în camera mea de la etajul al doilea, un pătrat cu latura de patru metri, cu o nișă și o panoramă impresionantă a mării, în ciuda mănunchiului de cabluri de înaltă tensiune ce

trecea prin fața sa. După aceea am coborât în restaurant, m-am așezat astfel încât să văd intrarea și m-am ospătat pe îndelete cu stridii din Golful Anamizu, creveți dulci din apele adânci ale Mării Japoniei și stavrizi serviți cu feliuțe de ridichi și piper roșu. În timp ce prânzeam, s-au mai cazat câteva cupluri de vârstnici, dar, firește, nu erau cei pe care-i așteptam Dox și cu mine.

După aceea m-am retras pe balconul de la primul etaj, unde am așteptat de parcă eram absorbit în amintiri. Afară începuse să se întunece, când mi-a bâzâit telefonul. Am privit display-ul – era Dox.

Am răspuns apelului.

— Da?

— Se pare că au sosit în cele din urmă.

— Ești sigur?

— Haide să zicem doar că am o bănuială accentuată. Ei intră chiar acum.

— Cum arată?

— Nu-ți face griji, n-ai cum să-i ratezi.

— Ce vrei să zici?

— Uită-te și ai să vezi.

Am coborât ochii spre recepție. Am auzit ușa din față deschizându-se, apoi închizându-se. Femeia în chimono albastru care m-a întâmpinat a strigat *Irasshaimase* – „Bine ați venit!” – și s-a grăbit să iasă dinapoia tejghelei. După un moment, dedesubtul meu au apărut doi bărbați gigantici, în mod evident luptători sumo. M-am retras mult, pentru a mă ascunde în umbră; din unghiul în care mă aflam, nu puteam fi sigur, dar am estimat că fiecare din ei avea peste o sută cincizeci de kilograme. Era ca și cum priveam țestele și cefele unor bizoni.

— Să fiu al naibii! am murmurat.

— Cred că i-ai văzut, a zis Dox.

— Hristoase, și mai avem doar patru săgeți.

— Da. Așa cum mi se pare c-a zis Roy Scheider în *Fălci*: „O s-avem nevoie de-o barcă mai mare”.

Cei doi i-au spus ceva femeii, însă nu le-am deslușit cuvintele. Ea i-a condus înăuntru.

Nu doar dimensiunile lor le sugerau ocupația. Aveau mersul acela lent și legănat al luptătorilor sumo, aerul de regalitate – aproape de divinitate – pe care-l confereau mărimea și celebritatea. Erau obișnuiți să fie priviți, să fie obiectul atenției și uimirii, și se mișcau ca și cum considerau adorația de la sine înțeleasă, fără nicio obligație de a o răsplăti cu altceva decât cu acceptare impasibilă.

M-am retras și mai mult, pentru a dispărea complet din raza lor vizuală.

— Ce mașină au? l-am întrebat pe Dox.

— Un Cadillac mare, de culoare roșu de Burgundia, cu volanul pe stânga.

Părea un automobil *yakuza*. Ei trebuiau să fie.

— Ai văzut plăcuța de înmatriculare?

Mi-a citit un număr și l-am notat.

— Fii pe fază, i-am zis. Revin.

— Am înțeles.

L-am sunat pe Tatsu. Telefonul a țârâit de câteva ori, după care acesta a răspuns cu un glas slab:

— *Hai*.

— Cum te ții?

— Sunt încă aici.

Am conștientizat mâhnit că într-o bună zi, în curând, aveam să-l sun și n-o să-mi mai răspundă nimeni, că el nu va mai fi deloc „aici”.

Am alungat gândul acela și am spus:

— Cred că oamenii noștri au sosit, dar trebuie să fiu sigur. Kito și Sanada sunt cumva… luptători sumo?

— Nu știu, însă pot afla.

— Bine. Ăsta-i numărul mașinii lor. Plăcuțele de înmatriculare sunt din Tokio.

I-am citit numărul. Mi-a zis că mă va suna ulterior.

Am tras din nou cu ochiul în recepție. Bărbații terminaseră formalitățile de înregistrare și femeia

în albastru îi conducea la lift, probabil pentru a le arăta camerele.

Tatsu a revenit după cincisprezece minute.

— Ei sunt. Amândoi au fost luptători sumo și au abandonat cariera din cauza unor accidentări. Mașina este înregistrată pe numele lui Kito.

— În regulă. Mă întorc la treabă. O să-ți telefonez în curând.

— Bine.

Am închis și l-am sunat pe Dox.

— Ai avut dreptate, i-am spus. Ei sunt cei pe care-i așteptam. Foști luptători sumo.

— „Foști”? Mi s-au părut funcționali.

— Știu ce vrei să zici.

— Au fost buni?

— De unde naiba să știu?

— Mă-ntrebam, pur și simplu, dacă i-am putea aborda, dacă ar fi cumva cazul.

— Să-i „abordăm”? Au laolaltă trei-patru sute de kilograme. O să-i abordăm cu arme de foc de la depărtare – așa o să procedăm. Și asta numai din cauză că nu putem cere niște rachete aer-sol.

— În regulă, încercam doar să prevăd și un plan de rezervă, nimic mai mult.

— Dacă va fi să avem de-a face cu tipii ăștia din imediata apropiere, nu pot recomanda decât niște rugăciuni.

— Vezi-ți de rugăciuni. Dacă se va ajunge la așa ceva, prefer să mă bazez pe ceva ascuțit.

— Sper că te gândești la un harpon. Mă îndoiesc că altceva ar putea ajunge la un organ vital.

— Păi, ce-ai zice dacă…

— Ascultă-mă, l-am întrerupt, mi-ar face multă plăcere să discutăm despre moduri de ucidere a unor luptători sumo, dar dacă în momentul ăsta nu-i nimeni în parcare, poate că te-ai putea strecura afară și să plasezi transmițătorul sub mașina lor. Stau aici și te avertizez dacă iese cineva.

— Am înțeles.

Dox a închis.

M-a sunat după două minute.

— S-a făcut. Oriunde s-ar duce, îi putem urmări din depărtare și vom ști unde s-au oprit. Iar dacă o să meargă pe jos, putem merge, pur și simplu, pe urma seismelor declanșate de pașii lor.

— Așa este.

M-am gândit la cele patru săgeți pe care le aveam. Kanezaki spusese că puteau fi utilizate și la animale mari, ca rinocerii. Speram că vorbise literal. În caz contrar, urma să avem necazuri mari.

Capitolul 18

În următoarele treizeci de ore m-am axat, în principal, pe observare și așteptare. *Kaiseki* – bucătăria *haute cuisine* japoneză – a pensiunii era excelentă, iar băile izvoarelor termale *onsen* erau minunate. Am apelat la ambele, ca nu cumva să bată la ochi reticența, și m-am simțit cumva vinovat să mă răsfăț în luxurile acelea, în timp ce Dox stătea în dubă. În a doua zi petrecută la pensiune, am plecat de două ori cu duba în zone mai izolate, pentru a-i oferi posibilitatea să-și dezmorțească membrele și să se bucure de aer curat. A fost de fiecare dată vesel și glumeț, și m-am gândit că niște zei îndepărtați ai pușcașilor marini erau, probabil, mândri.

Norii din ziua anterioară s-au contopit într-o furtună care s-a declanșat imediat după miezul nopții. Am stat în nișa din camera mea, cu lumina stinsă, cu privirea alternând între monitorul GPS, care arăta că mașina *yakuza* nu se mișcase, și marea întunecată de afară. Puțin după ora 2, telefonul mobil mi-a bâzâit. Era Dox.

— Amicii noștri urcă în mașină, a spus el. Mă-ntreb cu cine s-ar putea întâlni la ora asta și pe o vreme atât de oribilă.

— O să aflăm.

M-am ridicat, am îmbrăcat pantalonii și jacheta impermeabilă pe care le cumpărasem exact pentru ocazia aceea și am pornit spre ușă. Recepția pensiunii era pustie. Eram pregătit, bineînțeles, cu o poveste despre o plimbare prin ploaie, totuși, era destul de trasă de păr și am fost mulțumit că n-a trebuit să recurg la ea.

Am urmărit Cadillacul de la o distanță de o jumătate de kilometru. Într-o jachetă din nailon negru, Dox monitoriza transmițătorul de pe scaunul de lângă șofer. Cadillacul apărea ca o

luminiță roșie care clipea pe software-ul cartografic și nu ne erau greu să ne ținem după el. Deocamdată, totul mergea bine.

N-am trecut pe lângă nicio mașină pe drumul costier. După câteva minute, luminița roșie a început să se deplaseze mai ciudat: descria opturi și se deplasa în zigzag.

— Se uită dacă n-au vreo coadă, a comentat Dox.

Am aprobat din cap.

— De asta și stăm cât mai departe.

După alte câteva minute, luminița roșie a virat la dreapta, în parcul pe care-l vizitasem cu o zi în urmă, apoi s-a oprit.

— Ce ți-am zis? am întrebat zâmbind spre Dox.

El a chicotit.

— Se știe doar, mințile ticăloase gândesc la fel.

Am stins farurile și am șofat pe restul distanței utilizând ochelarii în infraroșu. Totul se distingea foarte clar. După ce am trecut cu o sută de metri de parc, am tras pe dreapta și am oprit. Ploaia răpăia pe capota din oțel a dubei, în timp ce noi ne-am echipat înăuntru.

— Ține minte – gâtul, am spus pe când înfășuram bandă adezivă în jurul crăcilor pantalonilor, ca să mă asigur că materialul cracului drept nu va produce zgomote prin frecarea de cracul stâng. Cu cât lovești mai departe de gât, cu atât drogului îi va trebui mai mult timp să acționeze. Și nu vreau să dansez pe-ntuneric cu doi luptători sumo pe jumătate drogați și furioși rău de tot.

— Ești sigur? Aș fi dispus să dau bani frumoși ca să văd așa ceva.

În strălucirea verzuie a dispozitivului în infraroșu, l-am văzut rânjind înapoia propriilor lui ochelari.

— Începe cu câte o săgeată pentru fiecare, l-am sfătuit. Vezi dacă are succes. Nu trebuie să-i scoatem din luptă decât un minut, dar la mărimea

lor… nu știu ce să zic. Dacă prima săgeată nu are succes imediat, mai trage una. Nu ne asumăm riscuri. Dacă vom sfârși prin a fi nevoiți să-i împușcăm, n-o să mai pară că i-ar fi tras pe sfoară pe chinezi. Și asta-i toată șmecheria.

— Am înțeles.

Am mai verificat încă o dată pistolul HK, pentru a mă asigura că avea glonț pe țeavă.

— Ești gata?

— Gata ca-ntotdeauna, fiule.

— Haidem, atunci.

Avusesem deja grijă să sting lumina plafonierei, astfel că duba a rămas întunecată când am ieșit. Am închis portierele cât mai silențios, însă ploaia cădea în acel moment, realmente, ca un potop și mă îndoiam că cineva ar fi putut auzi.

Ne-am furișat încetișor spre Cadillac pe pământul îmbibat cu apă, mișcând permanent ochii și armele la stânga și la dreapta. Totul se vedea clar prin ochelari. Cadillacul era gol. Ne-am oprit lângă el și am privit în jos, la panta care cobora lin spre mare.

Erau acolo, la zece metri depărtare, stând pe linia țărmului, ca doi bolovani îndreptați spre apă. Purtau trenciuri și aveau umbrele care păreau niște ciupercuțe plutitoare deasupra corpurilor lor masive.

— Omule, a șoptit Dox, dacă le-ai băga câte-un bec în gură, te-ai alege cu două faruri de coastă.

Unul din luptătorii sumo ținea un telefon la ureche, dar nu puteam auzi nimic, din cauza ploii dezlănțuite. Celălalt privea un monitor LCD mic și am înțeles că își foloseau propriul echipament GPS pentru a se conecta cu ambarcațiunea care aducea marfa. Pe sol, între ei, se afla o geantă de voiaj neagră, probabil, banii pentru droguri.

Mi-am scos ochelarii o clipă, lăsându-mi ochii să se adapteze. Voiam să-mi fac o idee despre cât de bine te puteai descurca neajutat în beznă. Am fost mulțumit să constat că nu te puteai descurca

deloc bine. Felinarele stradale îndepărtate și razele Lunii aflate înapoia norilor de ploaie ofereau un oarecare nivel de lumină ambientală, suficient pentru efectuarea schimbului, m-am gândit, totuși, nu suficient ca să fie deslușite fețele celor implicați. Atât timp cât aveam grijă să nu ni se zărească siluetele conturate pe fundalul luminii reflectate dinspre oraș, n-am fi fost văzuți decât când ar fi fost prea târziu.

Mi-am pus ochelarii la loc. După câteva clipe, dinspre apă s-a văzut o străfulgerare. Cel cu telefonul a scos o lanternă și a răspuns în același fel. I-am făcut semn lui Dox, care a încuviințat din cap și s-a dus să se instaleze în poziție de tragere.

Dinspre mare au urmat alte semnale luminoase, de data aceasta mai apropiate, la care luptătorii sumo le răspundeau prompt. După câteva minute prin răpăitul constant al ploii s-a auzit duduitul unui motor, apoi a apărut un catamaran gonflabil, despicând valurile.

Inima a început să-mi bubuie. *Începe*, mi-am spus.

Am scos telefonul mobil și l-am sunat pe Dox. Ecranele ambelor noastre telefoane fuseseră acoperite cu bandă, pentru a nu ne deconspira prin lumină.

— Te-ai instalat? am șoptit.

— Afirmativ. Sunt la cincizeci de metri înapoia ta, întins, pe teren înalt. Poziție optimă și câmp deschis pentru foc.

— Vezi barca?

— Da. La bord par a fi doi chinezi, ba nu… stai, sunt trei.

— Bun. Așteaptă până coboară din barcă și se întâlnesc, pe urmă doboară-i pe sumo. După aia m-ocup eu.

— Am înțeles.

Am închis telefonul și l-am pus deoparte.

Ambarcațiunea se apropia. Când a ajuns la linia țărmului, le-am distins fețele. Niciunul nu avea

ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Nu credeau, probabil, că ar fi fost necesari.

Unul dintre chinezi a oprit motorul și l-a ridicat din apă. Altul a sărit în valuri și a început să tragă barca de o frânghie pe uscat. Abia după aceea au coborât și ceilalți doi chinezi. Fiecare din ei avea o geantă de voiaj mare, impermeabilă. S-au dus și s-au întors la barcă de încă două ori. După ce au terminat, pe țărm erau aliniate șase genți.

Chinezul care a sărit primul le-a făcut semn luptătorilor sumo. Ceilalți doi chinezi au rămas într-o parte, privindu-i cu precauție. Unul din luptători a ridicat geanta cu bani și s-a apropiat, urmat de camaradul lui care avea, fără îndoială, să-l acopere dacă se întâmpla ceva în neregulă. Așa cum avea, de altfel, să se petreacă în curând.

Am ieșit dinapoia Cadillacului și am înaintat silențios spre apă.

Chinezul a tras fermoarul unei genți, pentru a-i arăta interiorul.

Am ajuns pe țărm la vreo zece metri de ei și am intrat în mare până la genunchi. Apa era rece, însă abia dacă o simțeam. Am început să mă apropii de ei, venind din flanc, ghemuit, ținând arma cu două mâini la nivelul bărbiei. Am renunțat la viteză în favoarea camuflării, cu intenția de a ajunge cât mai aproape posibil. Dacă nu reușeam să-i dobor pe toți instantaneu, cel pe care-l ratam putea răspunde cu foc în direcția fulgerării vizibile a amortizorului meu și nu mă entuziasma nici pe departe ideea ca doi membri panicați ai Triadei să împroaște cu gloanțe de la numai o aruncătură de piatră spre mine, care nu aveam nicio acoperire.

De undeva dinapoia noastră s-a auzit un pocnet slab. Luptătorul sumo din spate a strigat și s-a pocnit sonor cu palma pe ceafă.

Toți au încremenit și l-au privit.

M-am furișat și mai aproape. Mai aveam doar patru metri.

Dacă sumo din față nu s-ar fi întors și el, mă așteptam din partea chinezului să-l fi împușcat imediat. Dar el avea ambele mâini la vedere și părea la fel de surprins.

Sumo din spate a înaintat un pas clătinat. Chinezul cel mai avansat a strigat ceva, probabil un avertisment, și s-a retras.

Trei metri.

Sumo din față a dat să se întoarcă spre chinez și a dus mâna spre haină.

S-a auzit alt pocnet slab. În loc să-și termine gestul, luptătorul a strigat și a dus mâna la gât.

Cartușele cu CO_2 nu produceau flacără la gura țevii. Iar în beznă și ploaie era imposibil să fii sigur de unde veniseră împușcăturile sau chiar măcar ce erau ele.

Ambii luptători sumo se clătinau. Toți chinezii se holbau la ei, având întipărite pe fețe expresia internațional aprobată pentru *Ce mama dracului*?

Primul sumo a căzut în genunchi. Celălalt s-a lovit de el și s-a prăbușit. Chinezii s-au împrăștiat și al doilea sumo a aterizat peste partenerul lui ca un copac retezat de un pădurar. Solul a vibrat în urma impactului, iar chinezii au răcnit simultan și au scos pistoale-mitralieră. Le-au îndreptat mai întâi spre maldărul de luptători sumo, după care, probabil după ce nivelurile superioare ale creierelor le intraseră în acțiune, au început să privească în jur disperați, cu ochi căscați în noapte.

Am pus laserul cu infraroșu pe capul celui mai îndepărtat. Am zărit clar punctul în ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Știam că, fără ei, punctul ar fi fost invizibil.

Am inspirat adânc, am expirat și am apăsat trăgaciul.

Pfffttt. Glonțul de calibru .45 l-a nimerit în partea laterală a capului și el s-a prăbușit fără sunet în față, pe pământ.

Pfffttt. Al doilea chinez a căzut absolut la fel.

Al treilea și-a privit camarazii căzuți. Apoi, poate înțelegând ce s-a întâmplat, a început să se întoarcă spre mine.

Prea târziu. L-am împușcat, de asemenea, în cap și s-a prăbușit lângă ceilalți.

Am scrutat plaja. La câțiva metri mai încolo, ambii luptători sumo continuau să zacă unul peste celălalt, tot cu fața în jos. Brusc, mi-am dat seama că era posibil ca sumo cel mai de jos să se sufoce. Avea chipul în noroi și, oricât ar fi fost de voinic, deasupra îl apăsa o masă al naibii de mare. Dacă s-ar fi sufocat, locul n-ar mai fi arătat așa cum voiam noi să arate. I-am făcut semn lui Dox să coboare și am pornit plescăind spre țărm.

M-am apropiat de ei și i-am împuns pe rând cu vârful cizmei ude. Nicio reacție. Perfect, erau anesteziați. Am pus pistolul în toc și i-am pipăit pe sub haine. Cel din față dusese mâna într-acolo la un moment dat, așa că știam că erau înarmați. Într-adevăr, am găsit un pistol în betelia interminabilă a pantalonilor. L-am scos și l-am aruncat în valuri, apoi, în ciuda pliurilor și colacilor de carne, am izbutit să repet operațiunea cu al doilea sumo.

L-am prins după aceea pe cel de deasupra de încheietura mâinii. Am tras cu toată puterea, dar era ca și cum aș fi încercat să dezrădăcinez un copac.

La naiba, cel de dedesubt înghițea, într-adevăr, noroi. Am încercat din nou să-l trag. Din nou, nu l-am clintit deloc.

După câteva clipe Dox a ajuns lângă mine.

— Ai tras bine, a comentat el. Un glonț, un mort. Sau, în cazul ăsta, trei gloanțe, trei morți.

— Ajută-mă la ăsta, am spus continuând să încerc să-l trag pe sumo de încheietură. Cred că-l sufocă pe cel de dedesubt.

— La naiba!

Dox a dat drumul puștii cu tranchilizante și l-a prins pe sumo de braț. Am izbutit să-l tragem parțial de pe partenerul lui, totuși, nu suficient. M-

am lăsat pe vine și am ridicat de pe pământ capul celui de dedesubt. Avea ochii închiși, iar chipul îi era acoperit cu noroi. Nu-mi puteam da seama dacă respira.

— Dacă are nevoie de resuscitare, nu conta pe mine, m-a anunțat Dox.

Am apropiat urechea de gura luptătorului, însă n-am auzit nimic.

— Este tot strivit. Trebuie să-l mișcăm pe cel de sus. Să-l rostogolim sau altceva.

— Ce dracu', omule! Mai degrabă aș încerca să mișc Cadillacul ăla de-acolo.

— Vorbesc serios, ce naiba! Nu putem lăsa ca unul din ei să moară sufocat. N-o să se potrivească scenariului.

Dox mi s-a alăturat și am prins amândoi de spatele trenciului celui de deasupra. Materialul era lunecos de ploaie și noroi și era foarte greu să ai priză. *În cazul cel mai rău*, mi-am spus, *luăm un pistol-mitralieră și-l împușcăm. După aceea se va părea că a murit într-un schimb de focuri cu chinezii, iar partenerul lui a șters-o cu banii și drogurile. Nu-i la fel de bine ca trei morți din Triade și doi dispăruți din yakuza, dar nu-i nicio pierdere totală.*

L-am privit pe Dox.

— Unu, doi… trei!

Am tras împreună. Masa inertă a luptătorului a tras și ea. Masa inertă a învins.

— Vezi, a comentat Dox, asta-nseamnă o haină de calitate. Pentru o secundă, vreo două sute de kilograme au stat atârnate doar într-un trenci.

— Haide din nou. Unu, doi…

Cu un urlet neomenesc, luptătorul s-a rostogolit pe o parte și mi-a prins încheietura mâinii cu mâna lui masivă. Nu știu dacă a făcut pe mortul sau dacă și-a recăpătat brusc cunoștința.

— La naiba! am urlat și am încercat să smucesc, însă eram la fel de neajutorat ca un copil.

Dox a reacționat instantaneu. A făcut un pas mare înapoi și a scos revolverul din toc.

— Nu trage! am răcnit. Nu cu aceeași armă cu care i-a omorât pe chinezi!

Fața luptătorului sclipea de apă și noroi care picura. Privirea îi era sălbatică și dinții dezveliți. A mârâit și a început să mă tragă spre el.

M-am așezat în fund și mi-am lipit ambele tălpi de obrazul lui. Am tras cât am putut spre spate și forța combinată a spinării și cvadricepsului meu i-au învins priza de pe încheietura mea.

M-am rostogolit, îndepărtându-mă, și m-am ridicat în picioare în același moment cu el. A urlat ceva ininteligibil și s-a năpustit spre mine. M-am eschivat și am zbierat spre Dox:

— Tranchilizantul!

Sumo a năvălit din nou. De data asta, abia am reușit să-l evit. Viteza și coordonarea îi erau afectate de drog, dar nu știam cât timp aveau să mai dureze efectele lui.

Luptătorul s-a oprit și m-a privit, cu răsuflarea huruind la ieșirea și intrarea în piept. Îmi dădeam seama că începea să gândească. De data asta avea să încetinească și nu va mai rata.

Dintr-o parte s-a auzit un trosnet slab. Luptătorul s-a prins cu mâinile de abdomen și a icnit. După aceea m-a privit cu ochi care aruncau fulgere.

— Ți-am zis să tragi în gât! am urlat și am scos pistolul.

— Fac ce pot mai bine! a răcnit Dox de undeva din dreapta mea.

— *Ugoku na*! *Samonaito utsuzo*! am țipat în japoneză. „Stai pe loc, că trag!”

Speram că avertismentul îl va face să se oprească. Dacă eram silit să-l împușc cu adevărat, atunci tot scenariul nostru avea să se ducă naibii. Dar dacă n-o făceam, avea să mă rupă ca pe o scobitoare.

Apoi mi-am dat seama: luptătorul ne auzise vorbind în engleză, apoi în japoneză. Asta nu era ceva ce voiam să fie reamintit. Însă poate că exista o soluție.

— *Wau ai ni*! am zbierat la el, utilizând cam toate cuvintele în chineză pe care le cunoșteam. *Wau ai ni*! *Ni ai wau ma*?

Țipetele mele au părut că-l înfurie și mai mult. A lăsat un braț în jos, atingând pământul cu dosul degetelor, în stilul unui fundaș din fotbalul american. Gâfâitul lui aducea cu pufăitul unei locomotive. Pentru o secundă în acea nebunie, m-am întrebat: *Și dacă el vorbește chineza*?

Am făcut o fentă spre stânga, apoi spre dreapta, *Haide*, *haide-odată*, *tranchilizantul ăla ar trebui s-acționeze rapid*…

Luptătorul mă urmărea cu ochi plini de mânie. Pe urmă a scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să-l limpezească. În gând, am adresat mulțumiri proniei cerești.

El a făcut un pas nesigur spre mine, apoi încă unul. M-am deplasat într-un cerc larg spre apă. Cerul de deasupra mării era mai puțin luminat și i-ar fi fost mai greu să-mi deslușească silueta acolo.

A continuat să vină după mine, dar în acel moment era pe pilot automat, cu brațele întinse în față ca și cum ar fi mers prin somn. M-am dus într-o parte și l-am privit. A făcut doi pași. Trei. Încă unul.

La naiba, avea să ajungă la apă!

— *Oi*! *Kochi da*! *Kochi da*! am răcnit. „Hei! Aici! Aici!” Apoi din nou în chineză, ca să-l zăpăcesc: *Wau ai ni*! *Wau ai ni*!

A ajuns chiar la linia apei. Am răcnit iarăși.

A început să se întoarcă spre mine și am suspinat ușurat.

S-a clătinat o secundă, aplecându-se mai întâi spre țărm, pe urmă spre mare.

Dox a venit lângă mine și a dus pușca la umăr. Amândoi am privit tăcuți, fascinați.

Țărm… mare…

Mi-am dat seama că Dox și cu mine ne lăsam pe spate, ca și cum am fi vrut să-l influențăm prin limbajul trupurilor. Dox a șoptit:

— Haide, haide…

Luptătorul s-a aplecat înainte și a căzut în valuri cu o bubuitură care a ridicat un gheizer în jurul lui.

— La naiba! a exclamat Dox pufnind, o luăm de la-nceput.

Ne-am repezit după el în apă. Pentru un tip care cântărea aproape un sfert de tonă, luptătorul plutea destul de binișor. I-am înșfăcat amândoi reverele trendului și, cumva, am izbutit să-l întoarcem pe spate și să-l târâm pe plaja noroioasă, destul de departe pentru ca fața să nu-i mai stea în apă.

Ne-am îndepărtat un metru de el și am rămas locului, gâfâind. După câteva clipe Dox a început să râdă.

— Ei bine, ăsta a fost unul dintre momentele cele mai nebunești prin care am trecut vreodată.

Am râs și eu. Da, fusese la limită.

— Auzi, omule, a rostit el după aceea, da' ce dracu' țipai la el în chineză?

— Nu vreau ca ei să spună cuiva că atacatorii lor vorbeau în engleză și japoneză. Dacă Yamaoto va afla, va semăna prea mult cu mine. Încercam să camuflez realitatea.

— Totuși „*Wau ai ni*"? Asta-nseamnă „Te iubesc". Nu-i de mirare că a încercat să ne-omoare când i-ai spus că-l iubești!

Am râs din nou.

— Sunt singurele cuvintele chinezești pe care le știu, am precizat.

— Din experiența mea, recunosc că-i o frază utilă. Cândva va trebui să-mi povestești cum ai învățat-o.

— Bine, am spus încă încercând să-mi regăsesc suflul. Haide să…

Solul a tremurat sub tălpile noastre. Am ridicat ochii și l-am văzut pe al doilea luptător sumo

gonind spre noi ca un marfar în lungul liniei țărmului.

Dox a luat pușca de pe umăr. Totul părea că se mișca în ralanti.

— Pentru Dumnezeu, am urlat, în gât!

Dox s-a lăsat într-un genunchi și a dus arma la ochi. N-a mai avut însă timp. Luptătorul a intrat în el ca o ghiulea și săgeata a căzut în noroi, fără ca micuța ei încărcătură să se declanșeze. Dox a zburat prin aer și a izbit violent pământul. Luptătorul s-a întors spre el.

Fără să gândesc, am înaintat doi pași, apoi am sărit în spinarea lui. Am utilizat o *hadakajime*, strangularea din spate pe care am folosit-o de mii de ori în deceniile în care am practicat judo la școala Kodokan din Tokio. Aplicată corect, strangularea întrerupe fluxul de sânge spre creier și duce la pierderea cunoștinței în câteva secunde. Însă aplicarea corectă în cazul unui bărbat al cărui gât avea diametrul unui stâlp telefonic nu era deloc o opțiune. Mi-am dat seama că strangularea nu-l afecta deloc pe sumo. Ba dimpotrivă, îl irita și mai mult. A mârâit și a dus brațul înapoi, căutând cu disperare să ajungă la mine, dar m-am ghemuit cât mai jos, ieșind din raza de acțiune a brațelor lui. După aceea a început să se rotească, încercând să mă arunce cât colo. M-am ținut din răsputeri. S-a rotit și mai rapid, apoi mi-a îmbrâncit cu putere brațele în sus. Gâtul și capul îi erau alunecoase din cauza noroiului, așa că am pierdut priza și am zburat de pe el. Am izbit pământul și m-am rostogolit imediat, îndepărtându-mă, îngrozit, în principal, că se va arunca de sus peste mine.

Luptătorul a rămas locului o clipă, uitându-se la stânga și la dreapta, și mi-am dat seama că în beznă, și poate încă amețit de pe urma drogului, mi-a pierdut urma pentru moment. Am privit în jur și am văzut în noroi coada galbenă a săgeții lui Dox. M-am târât încetișor spre ea.

Dox a icnit și luptătorul s-a rotit în direcția sunetului. Am înhățat săgeata și m-am ridicat.

Dox a gemut din nou. Luptătorul a mârâit furios și a pornit spre lunetistul aflat la numai câțiva metri depărtare. M-am repezit spre el, sperând să fie atât de concentrat asupra găsirii lui, încât să nu mă audă.

M-a auzit, dar abia în ultima clipă, și era deja prea târziu. A dat să se răsucească și i-am sărit din nou în spate cu *hadakajime* – deosebirea esențială fiind că de data asta, în loc să mă proptesc cu un braț de ceafa lui, i-am înfipt săgeata cu toată puterea în lateralul gâtului. Încărcătura s-a declanșat cu un pocnet și o luminiță scurtă. Luptătorul a urlat și a încercat să se rotească iarăși pentru a scăpa de mine. De data asta însă, chiar aproape imediat după ce a început, s-a lăsat într-un genunchi, apoi în celălalt. Mi-am dat seama că tranchilizantul funcționa și am slăbit ușor strânsoarea din jurul gâtului.

El a căzut în patru labe. M-am dat jos precaut și m-am îndepărtat.

Apoi luptătorul s-a îndreptat și a dat să vină iarăși spre mine. *Trebuie să fie o glumă*, m-am gândit. *Nu poate fi adevărat.* Am scos pistolul și am țintit.

Luptătorul s-a clătinat, după care a căzut pe o parte și a rămas nemișcat.

Am fugit la Dox. Forța impactului îi zburase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte.

— Ai pățit ceva? l-am întrebat, lăsându-mă pe vine lângă el.

— La dracu', a icnit și s-a rostogolit de pe o parte pe cealaltă. La dracu'.

A continuat după aceea cu câteva înjurături minunat de inventive.

— Bun, am zis, deci te poți mișca. Nu poate fi chiar așa rău.

Dox s-a ridicat în capul oaselor și a gemut.

— Nenorocitul dracului! Mi-a golit complet plămânii. Slavă Domnului că înapoia mea nu era nimic, doar aer, altfel aș fi fost transformat în clătită. U-raaa, ce bine e să fii viu!

L-am ajutat să se ridice în picioare. I-am găsit ochelarii și i-a pus pe ochi. Luptătorul sumo își pierduse cunoștința.

— Să știi că mă bucur tare mult că n-a murit sufocat mai devreme, a zis Dox frecându-și coastele. Așa ceva ar fi fost o tragedie.

— Am crezut că erai lunetist! Pentru Dumnezeu, l-ai împușcat pe unul în stomac și pe celălalt în noroi!

— Auzi băi, vorbărețule, când ai încercat ultima dată să dobori o primată de două sute de kilograme scoasă din minți, pornită într-un sprint pe treizeci de metri cu tine-n cale?

— Exact în urmă cu zece secunde!

— Da, cum să nu, dacă n-ai fi fost atât de ocupat să dansezi, poate c-ai fi observat că abia am avut timp să ridic blestemata aia de pușcă, darămite să mai țintesc!

Ne-am privit ochi în ochi, furioși. Apoi Dox a pufnit. L-am imitat, pe urmă am început să hohotim amândoi atât de tare, încât nici n-am vorbit câteva clipe. Exact așa se-ntâmplă. După ce a trecut pericolul, ilarității îi place să umple golul rămas.

— Spune-mi ceva, a zis Dox ridicând ochelarii pe frunte ca să-și șteargă ochii de lacrimi. N-am fost sigur fără ochelarii ăștia, dar te-am văzut cumva sărind în cârca omului-munte sau cum?

Încă nu mă oprisem din râs.

— Da, așa-i. Am…

Dox se lovi cu palma peste coapsă.

— La dracu', partenere, asta a fost, clar, fără discuții, acrobația cea mai cretină pe care am văzut-o făcută de cineva. Ce naiba, dacă flăcăul ăsta și-ar fi dat seama că nu trebuia să facă nimic

altceva decât să-și dea drumul pe spate, acum te-aș fi desprins cu șpaclul de pe jos.

— Cred că n-ar fi trebuit să încerc să-l strangulez.

— Păi, bineînțeles că n-ar fi trebuit să încerci să-l strangulezi. Ar fi trebuit să te cațeri pe corpul lui și să fi-ncercat să-l răstorni, trăgându-l de cap. Un omuleț mi-a făcut asta odată și am avut baftă că mai sunt aici să-ți povestesc.

Am mai râs nițel. După ce am terminat, Dox a zis:

— Mersi, omule. N-o să uit asta.

— Să uiți? Mă tem c-o să mi-o reamintești întruna.

— În privința asta chiar poți să fii sigur.

— Bine, haide acum, înainte ca ei să se trezească din nou.

— Partenere, dacă vreunul din ei dă cel mai mic semn că s-ar trezi, o să-mi golesc pistolul în amândoi, o să-l încarc și-o să-l mai golesc o dată în ei.

— Știu. Tocmai de-aia, haide să terminăm și s-o ștergem. Poți să duci gențile alea?

— Da, n-am decât vânătăi. Nu cred că mi-am rupt ceva.

Ne-am dus la catamaran. Pe când Dox încărca gențile în dubă, am recuperat transmițătorul de sub Cadillac. După aceea m-am dus la chinezi. Toți zăceau cu fețele în jos. I-am întors pe spate și i-am împușcat pe fiecare în trunchi. Voiam să pară ca și cum luptătorii sumo i-au atras în ambuscadă, apoi i-au lichidat cu câte un glonț în cap, de fapt, cele cu care i-am împușcat eu inițial.

Am revenit la luptători. Am văzut că respirau amândoi. Cu inima cât un purice, le-am pus revolverul pe rând în mâini și am tras câteva gloanțe în apă. Poate că eram mai meticulos decât era necesar, însă voiam să aibă reziduuri de praf de pușcă pe palme. Săgețile le rămăseseră înfipte în

gât și abdomen. Le-am extras și le-am pus în buzunar.

Dox mă aștepta deja în dubă, cu motorul pornit. Am urcat și am plecat.

Pe când șofam, Dox a deschis geanta luptătorilor sumo.

— La dracu', partenere, a mormăit el, n-o să-i număr acum, dar sunt al naibii de mulți bani aici.

— E bine, am încuviințat zâmbind.

Voiam ca el să se aleagă cu o recompensă frumoasă după acțiunea aceea. O merita din plin.

Am găsit o porțiune pustie de coastă, am oprit duba și am intrat în mare. Am început să deșertăm genții chinezilor în apă și în scurt timp stăteam în mijlocul unui mic banc format de sute de mii de pastile. Le-am lovit cu picioarele prin valuri, ca să ne asigurăm că apa sărată le va dizolva.

— O să fie niște pești tare agitați pe-aici, a remarcat Dox după ce am terminat.

Ne-am întors după aceea la pensiune. Nu voiam să mai stau acolo, totuși, plecarea mea în toiul nopții ar fi fost foarte suspicioasă.

Am parcat în același loc pe care-l ocupasem anterior și am oprit motorul. Am ascuns ochelarii pentru vedere pe timp de noapte și arma cu tranchilizante, dar am lăsat pistoalele HK la îndemână.

— Crezi că băieții ăia se vor întoarce aici? a întrebat Dox.

Am căzut pe gânduri.

— S-ar putea opri, doar ca să-și ia lucrușoarele și să-și înceapă noile vieți de fugari. Însă este imposibil să facă vreo legătură cu noi. Nu ne-au zărit fețele în întuneric și, oricum, nu m-au văzut niciodată în interiorul pensiunii.

Am tăcut amândoi o vreme, apoi Dox a spus:

— Motorul este cald încă. Și ticăie nițel, îl auzi?

Am aprobat din cap.

— Ai dreptate. Bun, haide să mai stau nițel până se răcește. Este mai bine să știm dacă ei se întorc și

observă.

Dox și-a atins cu mâna pistolul.

— Și să fim treji și-narmați.

Am rămas tăcuți, pe întuneric, aproape o oră. Eram obosit și știam că și Dox se simțea la fel. După valul de adrenalină al înfruntării, urmează un recul parasimpatic puternic, iar corpul necesită cu atâta disperare odihnă, încât poți să cazi într-un fel de amorțeală. De aceea Napoleon știa că momentul cel mai bun pentru contraatac era imediat după bătălie, când inamicii erau încă amețiți de victorie.

Treptat ticăiturile motorului s-au rărit, apoi au încetat. Firicelele de aburi ce se ridicaseră de pe capotă au dispărut.

— Bun, am zis eu, ar fi bine să intru. Personalul se va trezi în curând și nu vreau să fiu văzut. Regret că va trebui să petreci încă o noapte în dubă.

Dox a bătut cu palma geanta cu bani și a rânjit.

— Aș zice că merită.

Da, până în acel moment meritase. Dar lucrurile nu se terminaseră încă.

Capitolul 19

Delilah sorbea dintr-un cappuccino în Chez Prune de pe Canal Saint Martin, una dintre cafenelele ei favorite din Paris. O oră petrecută acolo în solitudine, privind trecătorii, sau cu o carte, ori mulțumindu-se să se uite la apa curgătoare îi relaxa, de obicei, corpul și-i golea mintea, însă în acea zi efectul acela nu apărea.

Puținele zile pe care le-a petrecut în Manhattan după ce s-a văzut cu Midori au fost cam la fel. A vizitat Neue Galerie și galeriile din Chelsea, a făcut shopping în buticurile din cartierul Meaptacking District și a alergat destui kilometri în Central Park, dar niciuna dintre acestea n-a ajutat-o. A fost bucuroasă să abandoneze totul, într-un final, și să revină, pur și simplu, acasă, iar în acel moment se afla acolo, însă nici așa nu era tocmai grozav.

Problema care o deranja era că trebuia să admită faptul că, probabil, nu a fost nevoie să meargă la New York. Atunci ea a fost frustrată, geloasă și mânioasă, iar sentimentele respective i-au înceţoşat judecata. Dar după ce i s-a confirmat că John l-a omorât pe tatăl lui Midori și că femeia știa adevărul, punctul de vedere i s-a modificat. Oamenii nu treceau peste asemenea fapte, nici chiar de dragul unui copil. Poate că Midori s-a simțit „confuză” la momentul acela și poate că pasiunea neștiută pe care o împărtășise cândva cu John s-a reaprins temporar când fostul ei iubit i-a reapărut în viață, totuși, să trăiești cu ucigașul tatălui tău ar fi însemnat trădarea legăturii de sânge. Ar fi violat orice înțelegea Delilah din natura omenească sau cel puțin din natura omenească așa cum se manifesta continuu în colțișorul violent al lumii din care provenea ea.

Da, probabil că ar fi fost mai bine să-i lase, pur și simplu, pe John și Midori să-și dea seama și singuri că asasinatul comis de bărbat le-a otrăvit pentru totdeauna solul comun. Probabil că, de-a lungul timpului, ei ar fi stabilit un aranjament de dragul copilului, însă asta era de așteptat și în sine nu era ceva rău. Existau mulți oameni care aveau copii din relații anterioare. Ei divorțau și se recăsătoreau, dar, desigur, continuau să fie implicați cu odraslele lor. De ce ar fi fost John diferit? Și de ce să fi vrut ea să-i refuze ocazia aceea?

Așadar, ce a obținut prin vizita făcută lui Midori? Doar câteva informații, și totuși, nimic care să schimbe calea pe care urma, oricum, s-o ia evenimentele. Iar cunoașterea s-a soldat cu un cost potențial mare: dacă Midori îi va povesti lui John despre sosirea lui Delilah, el va fi, cu siguranță, furios. În clipa de față ea nu știa ce se va întâmpla în continuare.

De asemenea, se simțea îngrijorată. Midori a spus că John a plâns când și-a luat fiul în brațe. Era exact genul de reacție de care Delilah s-a temut când John a plecat din Barcelona. Da, s-a temut că asta l-ar putea împinge să fie atras de pianistă, însă în același timp s-a temut că bărbatul n-avea să mai fie el însuși, că emoțiile acestea noi îi vor afecta capacitatea de autoprotecție. Se întrebă ce făcea el în Tokio. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, se îndoia că era ceva inteligent sau gândit cu multă atenție.

Dar dincolo de toate astea exista și altceva care o neliniștea. Când examina totul cu mare atenție, trebuia să admită că nu a făcut altceva decât să efectueze o operațiune care-l viza pe bărbatul la care ținea atât de mult. La primul semn de necazuri, la primele îndoieli și temeri, a recurs la instrumentele și tacticile profesionale, care, în contextul lor corect, împărțeau lumea în operatori și agenți de rang înalt, asasini și ținte. Iar asta era,

cu adevărat, o ironie a sorții, deoarece John a izbutit s-o cucerească tocmai prin ocolirea personalității „operator” și accesarea, cumva, a persoanei reale dinapoia ei.

Dacă nu-și putea separa viața profesională de cea personală, dacă folosea în ambele aceeași mentalitate, Delilah avea să piardă. Ea cunoștea asemenea bărbați în organizația ei, bărbați care se credeau superiori, deoarece își foloseau instruirea pentru a-și consolida bazele de putere, a-și manipula colegii și a-și ascunde amantele de soții. Ea îi considera ratați și patetici. Iar în acel moment era îngrozită să vadă că împărtășea cu ei un soi de indecență comună.

Ei bine, tot ce putea face era să rămână conștientă de problemă, să fie atentă și niciodată, dar absolut niciodată, să nu mai cedeze tentației. Indiferent cât ar fi costat-o asta.

Aproape că-i venea să râdă. Continua să fie foarte furioasă pe John, însă în același timp simțea că l-a nedreptățit, ba chiar că aproape l-a trădat.

Nu știa cum se va revanșa față de el, dar va încerca. Dacă el îi va oferi vreodată ocazia.

Capitolul 20

Yamaoto Toshi dormea în apartamentul lui din Moto Azabu, când îi sună telefonul mobil. Se uită la ceasul deșteptător de pe noptieră, care arăta ora 5:30. Un apel la ora aceea putea însemna doar vești proaste și se gândi imediat la livrarea care, conform programării, a avut loc în Wajima cu numai câteva ore în urmă.

Se ridică în capul oaselor, aprinse o lumină și-și drese glasul. Privi identitatea apelantului afișată pe display-ul telefonului. Era Kuro, intermediarul cu chinezii. Neliniștea lui Yamaoto crescu, intuind că s-a întâmplat ceva rău în Wajima.

Răspunse apelului și duse telefonul la ureche.

— *Hai*.

— Yamaoto-san, iartă-mă că te sun la asemenea oră, zise Kuro. Am avut o problemă cu livrarea din noaptea asta și am considerat că trebuie să afli imediat.

— Ce este?

— Chinezii au trimis trei oameni cu un catamaran ca să livreze marfa și să ia banii. Când ei nu s-au mai întors, a fost trimisă altă barcă pentru a afla ce s-a întâmplat. A doua echipă i-a găsit pe cei trei omorâți, împușcați. Banii și marfa au dispărut. La fel, Kito și Sanada.

Yamaoto își trecu o palmă peste față și se gândi: *Komatta*! „La naiba!”

— Kito și Sanada sunt oameni de încredere, domnule, continuă Kuro după un moment. Sunt sigur…

— Pentru moment nu contează de ce anume suntem siguri. Contează ce cred chinezii. Te-au contactat?

— Da, domnule. În urmă cu cinci minute m-a sunat pilotul ambarcațiunii.

În copilărie, Kuro a petrecut câțiva ani în China, când tatăl lui a fost trimis acolo ca să lucreze într-o fabrică de evantaie; de aceea, Kuro vorbea excelent chineza și era intermediarul desăvârșit cu United Bamboo. Yamaoto a fost încântat să-l aibă la conducerea operațiunii, iar bărbatul s-a descurcat bine, totuși, au existat momente în care bossul a fost nevoit să se implice personal, chiar dacă numai pentru a transmite celeilalte părți impresia că nutreau aceleași interese. Kuro înțelegea asta.

— Ai pus să fie căutați Kito și Sanada? întrebă Yamaoto.

— Da, domnule.

— Căutarea lor să devină o prioritate. Toate resursele tale. Găsește-i și află ce s-a-ntâmplat.

— Da, domnule.

Yamaoto închise. Rămase câteva minute, gândindu-se. Ce dracu' s-a întâmplat? Kito și Sanada erau, într-adevăr, de încredere. Și chiar dacă n-ar fi fost, ei ar fi știut că a fura de la Yamaoto ar fi însemnat în cazul cel mai fericit o viață paranoică de fugari, dar mult mai probabil o moarte rapidă.

Și totuși, ținând seama de cantitatea de droguri și de banii implicați, tentația ar fi fost considerabilă. Iar dacă erau nevinovați, de ce nu au venit la el?

În momentul în care își puse întrebarea aceea, știu și răspunsul. Chinezii ar fi vrut sânge. Indiferent dacă oamenii lui erau sau nu vinovați, Yamaoto avea să fie nevoit să-i sacrifice dacă voia să împiedice un război. Kito și Sanada ar fi înțeles asta. Ei ar fi știut că moartea lor reprezenta modul cel mai rapid și mai sigur de rezolvare a problemei.

Se ridică, merse la baie, apoi îmbrăcă un halat. Se duse în biroul lui și scoase din seiful încastrat în perete un caiet cu coduri. În acesta se afla numărul

de telefon al lui Big Liu, șeful branșei United Bamboo din Taiwan. Tastă numărul și așteptă.

După câteva momente în receptor se auzi un glas grav, baritonal.

— *Weiwei*. „Alo”.

— *Hei*, sunt Yamaoto Toshi, rosti Yamaoto lent.

Big Liu nu vorbea prea grozav engleza, dar era singura limbă comună celor doi.

Urmă o pauză. După aceea Big Liu zise:

— Avem problemă mare. Mare rău.

— Știu. Tocmai mi-a telefonat unul dintre oamenii mei.

— Asta… foarte rău.

— Da. Îi căutăm chiar acum pe oamenii dispăruți. Vom face tot ce putem să-i găsim.

Nu oamenii *mei* dispăruți. *Oamenii* dispăruți. Era mai bine să sugereze o distanțare. Poate că subtilitatea îi scăpa lui Big Liu, însă, oricum, nu putea strica.

— Găsești oameni dispăruți, zise Big Liu, dai la mine. Și plătești bani dispăruți. Și plătești dobândă pentru oameni morți. Apoi eu spun: „Da, fost problemă cu oameni răi. Nu problemă cu Yamaoto. Yamaoto și Big Liu tot prieteni”.

Yamaoto înțelese implicația fără să fie nevoie ca Big Liu s-o explice: *Dacă-ți protejezi oamenii*, *te voi considera responsabil pentru faptele lor*.

Iar asta ar fi însemnat un singur lucru: război.

Yamaoto căzu pe gânduri o clipă. Dacă s-ar fi opus prea tare, lucrurile puteau escalada cu ușurință, scăpând de sub control. Dacă ar fi cedat prea ușor, Big Liu ar fi cerut și mai mult. Șmecheria era să găsești calea de mijloc potrivită, ceva care să-l satisfacă pe Big Liu fără să pară slab, ceva care să păstreze spațiul de manevră al lui Yamaoto în funcție de ce se întâmpla în continuare.

— Îți înțeleg grijile, rosti el lent, așa cum sunt sigur că și tu le înțelegi pe ale mele. Știu că niciunul dintre noi nu-i genul de om care să cedeze

suspiciunilor imediate sau care să sară direct la concluzii. Nu vrem ca lucrurile să scape de sub control.

Făcu o pauză pentru a-l lăsa pe celălalt să-și traducă în minte cuvintele în chineză, apoi continuă:

— Principalul acum este să-i găsim pe cei dispăruți. Vreau să te țin la curent cu toate eforturile depuse în privința asta. Este-n regulă dacă te sun de câteva ori pe zi, pentru a mă asigura că știi ce se-ntâmplă?

Ținând seama de circumstanțe, ar fi fost stupid ca ei doi să nu vorbească frecvent. Yamaoto știa că genul acela de conversație politicoasă era un efort pentru amândoi, însă urma să poarte destule dacă sperau să împiedice agravarea suspiciunilor și furiei. Dar prin formularea ideii sub forma aceea, Yamaoto făcuse să pară că oferea o concesie și în același timp solicita o permisiune. Niciuna din cele două nu reprezenta mare lucru, totuși, era posibil ca lui Big Liu să-i placă gustul îndeajuns de mult ca să muște.

— Pot da numai patruzeci și opt de ore pentru asta, zise Big Liu. Nu pentru că neîncredere Yamaoto. Fiindcă… oameni furioși în grup Big Liu. Oameni cer acum: „Sânge! Răzbunare!” Nu pot controla mult timp oameni furioși.

Era mai mult sau mai puțin ceea ce s-a așteptat Yamaoto, deși a sperat o perioadă mai lungă. Chiar el a utilizat dintotdeauna abordarea de genul „Aș avea încredere în tine, dar nu pot spune asta și despre cei care m-au ales”. Iar în cazul de față probabil că era adevărat. Yamaoto trebuia să-i găsească pe Kito și Sanada înainte ca situația să se înrăutățească.

— Am înțeles, spuse el. O să-ți telefonez mai târziu în cursul zilei cu o actualizare.

— Găsești oameni dispăruți, zise Big Liu, nu omori. Dai vii. Vreau… vorbesc cu ei.

Nici stratagema aceea nu era surprinzătoare. Yamaoto se aștepta ca Big Liu să insiste până întâmpina rezistență. Acela era momentul să opună rezistență.

— Nu pot să promit asta, zise el. Mai întâi, fiindcă se poate întâmpla orice când îi găsesc. Și-n al doilea rând, deoarece voi avea deja probleme din partea oamenilor mei pentru că fac ceea ce trebuie făcut. Dacă Big Liu cere prea mult, oamenii mei vor deveni furioși, deși le voi spune să nu fie.

Urmă o pauză, răstimp în care Big Liu absorbi versiunea „electorală" a apărării lui Yamaoto. La fel ca a lui Liu cu câteva momente înainte, ea prezenta avantajul că, în general, era adevărată. Dacă oferea doi dintre oamenii lui pentru a fi torturați până la moarte de chinezi, Yamaoto s-ar fi confruntat cu rebeliune indiferent care ar fi fost cauza.

— Bine, spuse Big Liu. Ocupă de oameni. Telefonează repede.

— Da, zise Yamaoto și închise telefonul.

Se opri o clipă și se gândi. Era, oare, posibil ca Big Liu să fi regizat totul? În caz afirmativ, el ar fi rămas și cu banii, și cu drogurile…

Respinse totuși posibilitatea aceea aproape imediat ce se gândi la ea. Câștigul n-avea să merite pierderea lui Yamaoto în calitate de cumpărător, iar Big Liu s-a străduit considerabil să câștige afacerea respectivă. În plus, Big Liu a pierdut trei oameni, ceea ce era, de fapt, o cheltuială considerabilă.

Îl sună pe Kuro. Bărbatul răspunse prompt:

— *Hai*.

— Chinezii au oameni în Tokio care i-ar recunoaște pe Kito și Sanada? întrebă Yamaoto.

— Da, domnule, sunt câțiva cu care lucrăm.

— Bun. Vreau ca măcar unul dintre ei să fie imediat disponibil în următoarele patruzeci și opt

de ore. Vom avea nevoie de el, în eventualitatea în care îi vom găsi pe Kito și Sanada.

Yamaoto făcu o pauză; fără doar și poate, Kuro se întreba ce urmări avea să aibă cererea aceea pentru luptătorii sumo.

— Înțeleg, domnule, zise el.

Nu era nevoie să-i spună lui Kuro să nu menționeze acea parte din conversație niciunuia dintre oamenii lui. Yamaoto avea să se ocupe de asta personal. După aceea.

Capitolul 21

În după-amiaza aceea, Dox și cu mine am revenit în Tokio. Pe drum l-am sunat pe Tatsu ca să-l anunț că voi sosi pentru a-l informa. Dox, care a rămas treaz și înarmat restul nopții, pentru eventualitatea în care luptătorii sumo aveau să se întoarcă, a dormit aproape tot drumul. A numărat banii – sau, oricum, o parte din ei, pentru că erau al naibii de mulți – și a estimat suma cam la o jumătate de miliard de yeni. Peste patru sute de milioane de dolari. Deloc rău pentru muncă de o noapte.

Era ciudat să avem așa mult cash, dar și mai ciudat era faptul că la momentul acela părea foarte puțin. Nu cu mult timp în urmă, ar fi fost răspunsul la visurile mele. Independență și libertate în viață. Însă de acum nu mai căutam independența, sau cel puțin nu de forma celei anterioare. Iar libertatea pe care o doream implica libertatea de a-l vedea pe copilul pe care l-am ținut în brațe. Banii nu aveau să fie îndeajuns pentru asta. La naiba, după cum mergeau treburile cu mine, nici nu știam ce anume ar fi fost îndeajuns.

Deocamdată, *du misiunea asta până la capăt*, m-am gândit. *Acum ești vârât în ea*, *trebuie s-o termini*. *Va ultima ta acțiune*, *iar după aceea o să deslușești și restul*.

Am cumpărat mai multe genți mai mici și am împărțit banii. Unele genți le-am expediat la căsuțe poștale din străinătate pe care le foloseam, pe altele le-am pus în dulăpioarele pentru bagaje din stații de tren, iar pe altele le-am ascuns în hotelurile unde eram cazați. Era mult prea riscant să le ținem pe toate în același loc. După ce am terminat cu banii, m-am dus la Tatsu.

M-am apropiat de spital și am intrat în același mod precaut pe care-l folosisem anterior. N-au existat probleme. Bodyguardul pe care-l văzusem data trecută era tot în fața ușii lui Tatsu. Când m-a

zărit, a încuviințat din cap în semn de recunoaștere și m-a lăsat să intru.

De data asta Tatsu era singur și dormea. Am rămas o clipă și l-am privit. În absența dinamismului care continua să-i sclipească în ochi când era treaz, dezastrul abătut de boală asupra corpului său era dureros de evident. Părea topit și slab, apărat doar de un bodyguard împotriva dușmanilor care se acumulaseră de o viață.

A suspinat și și-a dres glasul, apoi a deschis ochii. Dacă a fost surprins să mă vadă acolo, nu s-a trădat în niciun fel.

— Verifici să te asiguri că mai exist? a întrebat el cu un zâmbet confuz.

— Mă-ntrebam ce naiba o fi văzut nevastă-ta la tine.

A chicotit.

— Pentru asta trebuie să te uiți sub cearșaf.

Nu era stilul lui de replică. Am râs și am replicat:

— O să te cred pe cuvânt.

A râs și el.

M-am așezat pe un scaun lângă pat și m-am aplecat mult spre Tatsu, ca să vorbesc în șoaptă.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

— Data viitoare când o să mă duc după doi dintre oamenii lui Yamaoto, dacă știi că sunt luptători sumo de câte o sută cincizeci de kilograme, nu te teme să-mi menționezi asta. Ar putea fi util.

Tatsu a chicotit iarăși.

— Unele lucruri trec chiar și pe lângă mine.

— Ai început să-ți ieși din mână. Oricum, treaba a mers bine.

— Da, am auzit deja.

Ăsta era Tatsu. Poate că fusese doborât, dar nu era nici pe departe terminat. Am arcuit sprâncenele și el a continuat:

— Informatorul meu mi-a spus că cei doi bărbați care au plecat să preia marfa din Wajima ieri-noapte n-au mai apărut.

— I-auzi!

Tatsu m-a pus la curent cu ceea ce, aparent, s-a întâmplat în Wajima. Informațiile lui erau corecte și i-am spus-o.

— Chinezii sunt foarte furioși, a adăugat el. Îl presează puternic pe Yamaoto.

— El cum a răspuns?

— Trage de timp. Le-a spus chinezilor că-i caută peste tot pe cei dispăruți și că va găsi o modalitate să rezolve situația.

— Ei o s-accepte asta?

— Nu pentru mult timp.

Am aprobat din cap.

— Ce crezi că va face Yamaoto?

Tatsu a ridicat din umeri.

— O să-i omoare pe Kito și Sanada. Fie că ei vor veni, încercând să-i explice, fie că Yamaoto îi va găsi. Nu prea are de ales.

— Crezi că va izbuti să-i găsească? Ei vor afla că sunt căutați.

— S-ar putea să vină la el. Poate că sunt idioți și în mod clar sunt disperați. Dar chiar dacă nu vor veni, Yamaoto le știe toate relațiile, toate locurile în care ar putea încerca să se ascundă. Iar din ceea ce mi-ai spus, nu sunt tocmai niște inși care să treacă neobservați.

S-a oprit și mi-am dat seama că vorbitul îl obosea. A ridicat de pe piept o canulă nazală pentru oxigen și și-a aranjat-o sub nas.

— Urăsc porcăria asta, a mormăit el.

L-am ajutat cu oxigenul.

— Deci tot ce încercăm noi să facem aici poate fi stopat de Yamaoto, dacă pune mâna pe luptătorii sumo.

Tatsu m-a privit, dar n-a spus nimic. Știam ce făcea. Voia ca ideea să plece de la mine, astfel încât să simt că nu eram manipulat, că-mi luam

singur deciziile. Ceea ce este, desigur, manipularea cea mai abilă dintre toate.

Însă nimic nu schimba elementele fundamentale.

— Desigur, am spus, dacă *yakuza* ar fi atacați între timp…

Tatsu a încuviințat din cap.

— Atunci Yamaoto ar arăta ca un individ prost și slab. El n-ar avea alternativă decât să contraatace. Iar după aceea ambele tabere și-ar înăspri pozițiile.

— Dar dacă va suspecta că totul a fost o înscenare?

— Probabil că o și suspectează deja. Însă ce poate face? Pe măsură ce lucrurile se vor înrăutăți, în ambele părți vor exista, desigur, și minți mai limpezi. Așa se întâmplă întotdeauna. Dar în același timp mințile limpezi se impun rareori în toiul vărsărilor de sânge. Mai ales când vărsarea de sânge este însoțită de genul de antagonism naționalist care s-a accentuat în ultima vreme în China și în Japonia. Ia gândește-te! Chinezi parveniți, care ucid *yakuza* în voie chiar în țara lor? Așa ceva ar fi intolerabil pentru membrii de rând ai organizației lui Yamaoto. Și după aceea reacția nu va mai necesita un catalizator. Va căpăta propria ei viață. Yamaoto nu va fi în stare s-o stopeze.

— Bun, însă cum mă ajută asta să ajung la el?

— Dacă începi să-i elimini pe locotenenții lui Yamaoto, îl vei sili să-și asume control zilnic mai mare asupra operațiunilor, ceea ce îl va aduce în teren deschis.

— Nu crezi că va numi, pur și simplu, alți locotenenți?

Tatsu mi-a aruncat privirea lui distinctivă de răbdare suferindă față de minți imposibil de lente.

— Rain-san, aici nu-i General Electric. Cei ca Yamaoto nu au planuri de succesiune. Ei se tem că

existența unor astfel de planuri va crește probabilitatea propriei lor înlocuiri.

— Totuși, până la urmă…

— Da, până la urmă Yamaoto va numi alți locotenenți, dar în toiul unui război cu chinezii va trebui să facă el însuși unele lucruri. Iar dacă el ar muri în cursul acelui război, cine poate ști cum a murit? Poate că l-au asasinat chinezii. Sau poate că a fost ucis de elemente nemulțumite ori lacome din propria lui organizație. Ar exista suspiciuni, însă niciuna nu te-ar viza. United Bamboo n-ar avea niciun motiv să asocieze uciderea celor doi chinezi din New York cu moartea lui Yamaoto din Japonia. Și, de altfel, nimeni altcineva. Ăsta ar putea fi ultimul tău job. După aceea ai fi liber.

O clipă am căzut pe gânduri.

— Dacă pare, într-adevăr, că ar începe un război, asta nu l-ar face pe Yamaoto să se ascundă? Dacă îl împingem spre așa ceva, asta ne-ar îngreuna situația, nu ar ușura-o.

— Dacă Yamaoto se va ascunde în fața provocărilor chinezilor, va risca să fie răsturnat din interior. În plus, cineva trebuie să-i administreze operațiunile dacă sunt perturbate. Există prea mulți jucători care ar vrea să le preia.

Tatsu a tușit. A arătat noptiera de lângă pat.

— Dă-mi apa, te rog.

I-am dat-o și a sorbit cu un pai, un minut, apoi mi-a întins-o, încuviințând din cap în semn de mulțumire.

— Principalul, a zis el după aceea, este că în prezent Yamaoto se găsește în siguranță fizică, deoarece în jurul lui nu se mișcă nimic. Dacă vrei să creezi oportunități, trebuie să creezi mișcare. Pentru a consolida alte poziții de pe tabla de joc, el își va slăbi, inevitabil, propria poziție.

Am aprobat, zărind în interiorul corpului sfrijit spiritul animat al manipulării pe care-l disprețuisem și în același timp îl admirasem mereu.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, el a spus:

— Vreau toate astea pentru mine, Rain-san. Nu mă tem că voi muri, ci doar că voi muri cu treburile neterminate. În același timp însă le vreau și pentru tine. Vreau să beneficiezi de o șansă de a trăi cu familia ta.

— După ce se va termina asta.

El a încuviințat.

— După ce se va termina asta.

Capitolul 22

Am ales un traseu ca să mă asigur că nu eram filat, apoi i-am telefonat lui Dox. Ne-am întâlnit într-o cafenea și l-am informat despre discuția cu Tatsu.

După ce am terminat, el a spus:

— Da, mi se pare logic.

Dox era unul dintre puținii oameni pe care-i cunoșteam și care, fără niciun pic de șovăială, poate descrie planul de suprimare a vieții unui om ca fiind „logic” și să nu mai insiste.

— Să știi că de-aici n-o să mai câștigăm niciun bănuț, l-am avertizat. De fapt, nici n-am mai avea nevoie.

— Hei, dacă n-ai fi fost tu, azi n-aș fi fost bogat.

— Dacă petreci prea mult timp alături de mine, s-ar putea să nu mai trăiești ca să te bucuri de banii ăia.

— Sunt dispus să-mi asum riscul ăsta.

Am încuviințat din cap.

— Bine. Dacă am vrea să creăm impresia unui lunetist chinez care acționează în Japonia, ce fel de muniție ar trebui să utilizăm?

— Adică dacă cineva ar examina cartușele goale și ar recupera gloanțele?

— Exact.

— Păi, bănuiesc că am putea folosi gloanțele chinezești Tip 79 sau Tip 85. Ele sunt destul de uzuale în China – practic, sunt cópii ale puștilor rusești Dragunov. Chinezii întrebuințează muniție de calibrul 7,62 mm, care nu-i standard NATO, iar urmele ghinturilor pot diferenția gloanțele trase. În plus, există, probabil, unele deosebiri între muniția chineză și cea NATO în privința formei gloanțelor, a materialelor utilizate pentru cartuș, miezul din plumb, miezul din oțel etc. Asta presupunând că cineva ar recupera un glonț cât de cât intact.

— Nu cred c-o să avem de-a face cu nivelul ăsta de examinare criminalistică. Nu există altceva care să ateste clar o proveniență din China?

— Aaa, te referi la gloanțele pictate cu drapelul roșu chinez cu stele galbene în colț, pe care scrie „Made in China”? Nu, nu mai prea găsești din alea.

Am ignorat sarcasmul.

— Bine, oricum, dacă am încerca să fim prea specifici ar putea părea evident.

— Exact. Și, de fapt, oricine are acces la muniție NATO de calibrul 7,62, inclusiv chinezii. Nu-i nici pe departe vreun mod de identificare al unei țări anume. În plus, prefer HK PSG/1, pe care am folosit-o în mica noastră aventură din Hong Kong. Are muniție NATO 7,62 și un încărcător cu douăzeci de gloanțe. Mai fă-mi rost de-o armă ca aia și pot crea haos de la aproape o mie de metri depărtare. Sau de o M40A3, care-i excelentă. Când apeși trăgaciul, parcă rupi o tijă din sticlă.

— Să vedem ce poate face rost Kanezaki.

— Dacă o să-i ceri o armă pentru lunetiști, o să știe cine o folosește. Anul trecut, după episodul din Hong Kong, ne-a acuzat că am înființat un sindicat, mai ții minte?

La naiba, nu mă gândisem la asta. În operațiunea aceea, Dox și cu mine am făcut pereche pentru a-l elimina pe Belghazi, un dealer franco-arab de arme, iar Kanezaki ne-a asigurat armamentul. Mda, dacă i-aș fi cerut o pușcă prevăzută cu lunetă, ar fi fost ca și cum i-aș fi înmânat cartea de vizită a lui Dox.

Acesta mi-a văzut îngândurarea și a râs.

— Nu obiectez, omule, doar atrag atenția. Jumătate din joburile mele din ultimii trei ani au fost pentru el. Nu-mi pasă dacă știe că sunt implicat în asta. Știe că dacă-mi va face vreodată un rău, își va petrece restul vieții scurte și neliniștite privind în sus, la acoperișurile din jur, și

întrebându-se dacă furnicătura pe care o simte pe ceafă nu-i rânjetul meu dinapoia unei lunete.

Am aprobat din cap.

— Bine. Dar vreau să-l abordez într-un fel anume.

— Partenere, îmi spui planul și te urmez.

Am zâmbit, gândindu-mă: *Bietul Kanezaki*!

Capitolul 23

În ziua aceea, Yamaoto îl sună de două ori pe Big Liu. Nu avea nicio noutate pentru el, însă era important să mențină canalele deschise, să-l anunțe pe chinez că nu stătea cu brațele încrucișate, că era îngrijorat.

Oamenii lui s-au dus la toți asociații cunoscuți ai lui Kito și Sanada. Cineva a mers chiar în Fukuoka, localitatea natală a lui Kito de pe insula Kyushu, pentru a vorbi cu părinții lui. Dar luptătorii sumo se pare că au devenit invizibili. Yamaoto începea să se neliniștească. Poate că ei au furat, într-adevăr, banii și drogurile, după care au folosit o rută de evadare de mult plănuită.

Se afla la birou și se pregătea să-i telefoneze lui Big Liu pentru altă discuție neplăcută din categoria „Deocamdată nu avem vești”, când îi sună telefonul mobil. Era Kuro.

— *Hai*.

— Ei sunt aici, rosti Kuro. Au venit la noi.

Yamaoto se aplecă înainte și se simți cuprins de ușurare.

— Unde?

— La mine, în Shinjuku.

— Sosesc în douăzeci de minute. Nu-i lăsa să plece.

— Am înțeles.

Yamaoto închise telefonul. Își sună șoferul și-i ceru să-i aducă Mercedesul S-Class blindat în care se obișnuise să călătorească după ultima lui întâlnire cu John Rain.

După douăzeci de minute, intră în popularul stabiliment de masaj pentru „sănătate modernă” pe care îl conducea Kuro în Shinjuku. Kuro se pricepea la administrarea unor astfel de locuri. Era un bărbat priceput. Te puteai bizui pe el.

Portarul îl recunoscu pe Yamaoto și-l salută cu o plecăciune adâncă. Yamaoto ignoră femeile

tolănite pe sofale din velur roșu sub luminile discrete și se îndreptă direct spre biroul din spate.

Cei doi erau, într-adevăr, acolo, așezați la colțurile opuse ale unei sofale capitonate cu piele gri, cu capetele plecate și frecându-și palmele în poală, de parcă ar fi fost cei mai neascultători școlari din lume. Era de mirare că piesa aceea de mobilier putea rezista la greutatea amândurora. Kuro se afla într-o parte, înapoia unei mese metalice. Yamaoto știa că avea acolo un pistol, total ilegal în Japonia, și că dacă Sanada și Kito ar fi încercat să plece, Kuro l-ar fi utilizat fără ezitare.

Cei doi luptători ridicară ochii la intrarea lui Yamaoto. Amândoi țâșniră în picioare și se aplecară adânc.

— *Moushiwake gozaimasen*, *kumicho*! strigară ei la unison, „Îți cerem cu umilință iertare, boss!”

Yamaoto rămase tăcut și se uită de la unul la celălalt. În cele din urmă cei doi se îndreptară și-l priviră în ochi.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat în Wajima? întrebă el. Și unde dracu-ați fost?

Luptătorii schimbară priviri, apoi reveniră la Yamaoto. În mod limpede, erau îngroziți.

Kito vorbi primul:

— Nu… nu suntem siguri, *kumicho*.

— Noi am sosit la timp, adăugă Sanada. Chinezii au semnalat din larg și au venit pe țărm. Noi am pornit spre ei să facem schimbul, apoi… s-a-ntâmplat ceva.

— Ce?

— Credem că cineva ne-a împușcat cu tranchilizante, răspunse Kito. Amândoi am simțit o înțepătură în gât. Când ne-am trezit, zăceam în noroi. Era întuneric, dar am văzut doi bărbați. Am încercat să ne luptăm cu ei, însă eram amețiți și ne-au împușcat din nou. Când ne-am trezit a doua oară, chinezii erau morți, iar marfa și banii dispăruseră. *Kumicho*, îți jurăm că ăsta-i adevărul!

Sanada ridică mult bărbia și-și arătă gâtul.

— Uită-te, *kumicho*, poți vedea semnele! Ne-au împușcat cu tranchilizante sau așa ceva.

Yamaoto îi privi gâtul masiv. Pielea era, într-adevăr, decolorată în două locuri, iar în centrul petelor decolorate se vedeau urme roșii, ca niște înțepături de viespe. Totuși, ce însemnau ele? Poate că și le-au făcut singuri.

— Și aici, zise Kito ridicându-și cămașa și expunând un pântec cât un glob pământesc.

Acolo exista un semn identic.

— I-ați văzut pe bărbați? întrebă Yamaoto.

— Nu, *kumicho*, răspunse Kito. Era întuneric.

— Nimic care să ne ajute să-i identificăm? I-ați auzit vorbind?

Bărbații schimbară din nou priviri. Sanada răspunse:

— Cred că i-am auzit. Țin minte c-am auzit strigăte, dar eram buimăcit de drog.

— Vorbeau în chineză? În japoneză?

— Cred că în japoneză, însă au fost și cuvinte pe care nu le-am înțeles. Poate că unele erau în engleză. La un moment dat…

— Ce este?

— La un moment dat mi s-a părut că unul dintre ei a strigat „Te iubesc” în chineză. Dar nu… nu sunt sigur, *kumicho*.

Yamaoto se întrebă dacă luptătorul o luase razna. Sau poate că au fost, într-adevăr, drogați.

— Ați pomenit cuiva despre întâlnirea din Wajima?

— Nu, *kumicho*! strigă Kito. Nimănui!

Yamaoto se uită de la unul la celălalt, de parcă ar fi avut greutăți în a le crede povestea. Și avea, într-adevăr.

— De ce n-ați venit imediat și ați așteptat atât?

Luptătorii se priviră unul pe celălalt, apoi se uitară la el. Sanada răspunse:

— *Kumicho*, ne-a… ne-a fost frică. Știm ce pare să fie. Însă a fost o înscenare. Îți jurăm.

— Ne-am pierdut capetele de frică, adăugă Kito. Dar după aceea am decis că problema trebuie soluționată de *oyabun*-ul nostru. El va face ce-i cu adevărat cel mai bine.

Referirea lui Kito la Yamaoto ca fiind *oyabun*-ul lor era inteligentă. Termenul invoca relația tradițională dintre șeful *yakuza* și subordonații lui și, prin implicație, făcea din Kito și Sanada copiii lui Yamaoto, *kobun* ai săi. Desigur, niciun tată înțelept și iubitor nu le putea face vreun rău propriilor lui copii.

Yamaoto începu să se plimbe prin cameră înainte și înapoi, ca și cum ar fi fost frustrat. Trecu pe lângă masa lui Kuro, admirând ca întotdeauna setul frumos de săbii *daisho* din perioada Muromachi pe care bărbatul îl ținea pe un stand din apropiere. *Daitou*, sau katana lungă, era expusă deasupra, cu tăișul în sus, din oțel pliat, lustruit în finisaj fără cusur, iar dedesubt se afla *wakizashi*, sabia scurtă. Tecile *saya* lăcuite în negru, fiecare împodobită cu două blazoane aurite de familie, se găseau pe standuri separate, lângă arme. Setul era un exponat de muzeu și Kuro susținea că un dealer îi oferise cândva douăzeci de milioane de yeni, o ofertă pe care nici măcar n-o băgase în seamă. El nu îngăduia nimănui să le atingă, decât lui Yamaoto, atât în semn de respect pentru rangul șefului său, cât și ca recunoaștere a trecutului acestuia în artele marțiale, care includea nu numai artele fără arme, ca judo, ci și *battoujutsu*, lupta cu săbii de război.

Yamaoto se opri în fața standului cu săbii, pe urmă se întoarse spre luptătorii sumo.

— V-ați „pierdut capetele”? repetă el și glasul îi crescu în intensitate. Vă plătesc să gândiți! Ziceți că sunt *oyabun*-ul vostru, dar la primul semn de necaz mă insultați cu îndoiala voastră!

Bărbații plecară capetele rușinați, iar Yamaoto continuă, de data asta strigând:

— Aveți cea mai mică idee despre problemele pe care le-ați creat prin incompetența voastră? Ați spus c-a fost o înscenare și poate că ăsta-i adevărul. Însă a cui este responsabilitatea de a preveni asemenea episoade?

Cu capetele tot plecate, cei doi răspunseră la unison:

— A noastră, *kumicho*.

În ciuda furiei pe care o afișa aparent, Yamaoto era foarte calm. El decisese deja cum va rezolva cazul și prin urmare nu mai exista niciun motiv pentru care să fie furios. Dar dacă își arăta calmul acelor oameni, ei ar fi înțeles ce urma să se întâmple. Era mai bine să-l considere furios și astfel să creadă că, deocamdată, nu ajunsese la o decizie. În felul acesta aveau să rămână concentrați, pentru a-i contracara mânia și a-l face să le reducă pedeapsa ca urmare a situației în care-l aduseseră.

Oricum, el trebuia să-i mai umilească puțin. Ei aveau să salute asta, crezând că dacă Yamaoto era dispus să-i pedepsească prin umilire, poate că ar fi fost dispus să dea uitării altceva mai sever. Chiar mai important de atât, îi putea face, de asemenea, să se aplece și mai adânc, poate chiar să recurgă la *chinsha*, plecăciunea cea mai spășită dintre toate, în care vinovatul se lăsa în genunchi, cu palmele pe sol, mult depărtate în față, și atingea pământul cu fruntea.

— Da, responsabilitatea voastră! explodă Yamaoto. A voastră! Dar acum eu rămân cu povara rezolvării problemei și totul din cauza că ați dat greș în sarcina pe care v-am încredințat-o! Apoi v-ați amplificat greșeala prin această rușinoasă lipsă de încredere în *oyabun*-ul vostru!

Ca unul, luptătorii sumo strigară *Moushiwake gozaimasen*! și adoptară postura *chinsha*.

Yamaoto prinse mânerul *daitou*-lui lui Kuro și o luă de pe stand. Într-o clipă ajunse la cei bărbați prosternați și în timp ce se mișcă, degetele i se

strânseră în mod firesc și automat într-o priză cu ambele mâini. Abia încetinind, pivotă spre dreapta, cu șoldurile înainte, urmate de coate și încheieturi aidoma șfichiului unui bici, astfel încât să creeze combinația optimă de tăiere și retezare care-i fusese întipărită în multele ore de antrenamente *battoujutsu*.

Kito dădu să se ridice, poate simțind cumva în urma unui simț înnăscut că ceva nu era în regulă, dar prea târziu. Sabia trecu prin gâtul lui masiv și se înălță ca o ceață din nou spre cer chiar înainte ca țeasta retezată a bărbatului să fi căzut pe podea. Sângele împroșcă fața lui Sanada, însă luptătorul surprins nu avu timp să reacționeze, deoarece sabia își încheie al doilea arc fulgerător și capul lui se îndreptă, de asemenea, spre pământ.

Yamaoto păși în lateral, îndepărtându-se de jerbă. Cu gesturi reflexe, șterse lama pe spinarea lată a unui luptător, inversă priza pe mâner și se pregăti să vâre sabia în teaca despre care își aminti brusc că nu mai era acolo. Înaintă și o întinse cu mânerul înainte lui Kuro, care o luă cu mâini tremurătoare, fără ca măcar să se ridice de pe scaun.

Yamaoto privi o clipă bărbații căzuți. Corpurile lor rămăseseră în *chinsha*, cu țestele pe podea, alături. Sângele țâșnea cu putere din gâturile tăiate. *Chiar că v-ați pierdut capetele*, chibzui el.

Se întoarse spre Kuro.

— Presupun că ai destul detergent pe-aici.

Mai alb ca varul, bărbatul încuviință în tăcere.

— Perfect. Pune pe cineva să se ocupe de mizerie. Și cheamă-l pe taiwanezul care-i poate identifica. Să vină imediat aici.

Capitolul 24

După o jumătate de oră, doi oameni aduseră în biroul lui Kuro un taiwanez cu chip neliniștit. Personalul curățase deja cantitățile impresionante de sânge lăsate de cei doi luptători sumo și așezase corpurile enorme pe folii din plastic. Următorul pas avea să fie ducerea lor la o unitate de procesare alimentară, aflată în relații excelente cu organizația lui Yamaoto, o unitate care deținea echipamente industriale utilizate în circumstanțe uzuale pentru tocarea peștilor și transformarea lor în pastă pentru crochete.

Taiwanezul văzu cadavrele și tresări. Când se uită spre biroul lui Kuro și observă capetele puse acolo, se întoarse și dădu să fugă. Oamenii lui Kuro blocară ușa.

— Îi recunoști pe bărbații aceștia? întrebă Yamaoto în engleză.

Bărbatul se mai zbătu o secundă, în zadar. Se întoarse și-l privi pe Yamaoto, cu ochi holbați, dar nu răspunse.

— Îi recunoști pe bărbații aceștia! răcni Yamaoto, însă taiwanezul rămase mut.

Kuro repetă întrebarea în chineză. După o clipă, taiwanezul se bâlbâi:

— D-da, îi recunosc.

Yamaoto încuviință din cap spre Kuro, care scoase telefonul mobil și tastă numărul lui Big Liu. Întinse apoi telefonul spre taiwanez.

Pentru cineva care șovăise să scoată un cuvânt cu numai câteva momente înainte, bărbatul deveni brusc guraliv. Emise un torent de chineză agitată, cu ochii mișcându-i-se întruna de la capete la cadavre, la Yamaoto și înapoi.

După vreun minut îi întinse telefonul, cu mână tremurătoare, lui Kuro. Bărbatul i-l dădu lui Yamaoto, care-l ridică la ureche și rosti în engleză:

— Aici Yamaoto Toshi.

— Bun, foarte bun, spuse Big Liu. Omorât oameni răi. Big Liu mulțumit. Dar bani tot lipsesc. Și oameni Big Liu tot morți.

— Da, zise Yamaoto. Ar trebui să vorbim despre toate astea.

— Bun, vorbește.

Lui Yamaoto nu-i plăcea să-i fie date comenzi, însă decise că era mai bine să atribuie construcția frazei unei cunoașteri necorespunzătoare a englezei și să ignore restul pentru moment.

— I-am omorât pe oamenii aceștia, spuse el, pentru că nu exista altă cale de a evita un război. Nu cred totuși că ei au fost responsabili pentru cele întâmplate în Wajima. Ei au spus că au fost împușcați cu tranchilizante de doi bărbați. Și dacă, într-adevăr, ei ar fi fost făptașii, n-ar mai fi venit să mi se predea. Ar fi avut planuri să se ascundă și le-ar fi folosit. Asta înseamnă că în una dintre organizațiile noastre, sau în ambele, există o scurgere sau, și mai rău, un trădător. Trebuie să discutăm asta și să încercăm să-l găsim.

— Trad… trad…, zise chinezul și Yamaoto înțelese că Big Liu nu mai pricepuse nimic după cuvântul „tranchilizant”.

Îi întinse telefonul lui Kuro și-i ceru:

— Tradu-i ce am zis.

Kuro se conformă, pe urmă îi restitui telefonul.

— Ai înțeles? reluă Yamaoto. Trebuie, realmente, să vorbim despre asta, față în față. Pot să propun clubul asociatului meu, domnul Kuro, din Minami Aoyama, din Tokio? Poate îți amintești că se numește Whispers. Cred că va oferi cadrul potrivit.

Whispers era localul cel mai profitabil și de lux al lui Kuro, în care lucrau femei superbe din toată lumea. Era tocmai clubul în care se înțeleseseră în privința actualei livrări de droguri și Big Liu fusese atât de copleșit de frumusețea femeilor, încât mai rămăsese două zile în Tokio, revenind în

fiecare seară la hotel însoțit de o altă animatoare blondă. Yamaoto simțea că aluzia la altă vizită în club, cu toate cheltuielile plătite, avea să fie îndeajuns pentru a-l atrage.

— Big Liu tot are lipsă bani, insistă chinezul. Și oameni Big Liu tot morți.

— Și oamenii mei sunt morți, zise Yamaoto, deși bănuiesc că au fost la fel de nevinovați că ai tăi. Sângele a fost plătit cu sânge. Cât despre bani, sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere. La urma urmelor, suntem oameni rezonabili. Nu vrei să fii oaspetele meu în Tokio pentru câteva zile?

Asta era – respingerea încercărilor lui Big Liu de a-l stoarce pe Yamaoto de banii care lipseau, dar fără un refuz vădit. În plus, un zăhărel despre care Big Liu își putea da seama că era o concesie: confirmarea că toate cheltuielile ocazionate de călătoria lui aveau să-i fie achitate, inclusiv, neîndoios, altă cazare într-un apartament din hotelul de clasă mondială Grand Hyatt din Roppongi Hills, excelent pentru relaxare după afaceri în compania unor diverse animatoare blonde din Whispers.

— Când? întrebă Big Liu.

Yamaoto surâse.

— Când este convenabil pentru tine. Însă în opinia mea, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Sâmbătă, spuse Big Liu după o pauză scurtă. Până atunci, ocupat.

Yamaoto ridică din umeri. Poate că Big Liu era, într-adevăr, ocupat în următoarele trei zile. Poate că încerca, pur și simplu, să nu pară prea doritor, să păstreze aparența controlului. De fapt, lui nu-i păsa prea mult. Principalul era că Big Liu avea să vină. Dacă stăteau la aceeași masă și discutau, Yamaoto era sigur că puteau să înțeleagă ce s-a întâmplat, după care să soluționeze totul în mod rezonabil.

— Pe sâmbătă, atunci, zise el. O să-ți rezerv un apartament în Grand Hyatt.

— Bun, răspunse Big Liu și Yamaoto îi simți nerăbdarea. Mulțumesc. Yamaoto, om bun. Prieten bun.

Yamaoto detesta genul acela de false afirmări de prietenie între parteneri de afaceri care ar fi fost dispuși să se omoare reciproc dacă ar fi avut ceva de câștigat din asta, totuși, uneori erau necesare.

— Da, zise el, și la fel este Big Liu. Domnul Kuro va pune detaliile la punct. Abia aștept să ne întâlnim sâmbătă.

Închise apoi și întinse telefonul lui Kuro. Și brusc, pentru prima dată de când luptătorii sumo i-au spus povestea lor, în minte îi fulgeră o posibilă explicație: *John Rain*.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi alungă ideea. Cum ar fi aflat Rain amănuntele întâlnirii din Wajima? Bărbatul era, într-adevăr, formidabil, și totuși, nu supranatural. Explicația cea mai probabilă era și cea mai simplă: un trădător, fie în organizația lui, fie în a lui Big Liu, care lucra cu alții din exterior fără a fi motivat de nimic mai complicat decât lăcomia.

În plus, Rain continua să se ascundă. Nu se ivise deloc în New York, acolo unde oamenii lui Big Liu o supravegheau pe Midori și pe copilul ei, și unde Yamaoto se aștepta ca Rain să apară la suprafață, dacă avea s-o facă vreodată.

Gândindu-se la asta, își dădu seama că Waiyee Chan din New York a întârziat cu apelul lui. De obicei, îi telefona cel puțin săptămânal pentru a-l informa asupra operațiunii de filaj din New York, dar Yamaoto nu l-a mai auzit de… cât au trecut… de opt zile? De nouă?

Chan a mai întârziat o dată, însă Yamaoto i s-a plâns lui Big Liu și după aceea nu au mai existat asemenea probleme. Bănuia că lui Chan nu-i plăcea să-i raporteze unui japonez, dar pentru asta era plătit și Yamaoto se simți iritat că individul se dovedea din nou leneș și nerespectuos.

Dacă Big Liu ar mai fi fost la telefon, i-ar fi menționat situația, însă în clipa aceea în mintea lui erau chestiuni mai presante. La urma urmelor, nu era ceva material, ci doar o iritare. Dacă Waiyee Chan ar fi avut ceva de raportat, probabil că ar fi făcut-o. Yamaoto avea să-i amintească despre asta lui Big Liu când se vor întâlni sâmbătă. Atunci aveau să rezolve toate problemele.

Îl auzi pe Kuro spunând *Kumicho* și-și dădu seama că încercase să-i atragă atenția.

— Da, rosti Yamaoto privindu-l.

— N-ar trebui… n-ar trebui să-i iau?

Kito și Sanada. Mare păcat că a trebuit să-i omoare. Mai mult ca probabil s-au făcut vinovați doar de incompetență, nu de trădare. Au venit la el sperând să fie milos și… uite ce a fost nevoit să facă.

— Da, îngrijește-te de ei, rosti și flutură nepăsător din mână.

Merse la ușa clubului și-i făcu semn bodyguardului său, care aștepta înăuntru. Bărbatul ieși și verifică strada, apoi se întoarse și-l însoți la Mercedes, care aștepta cu portiera deschisă chiar în fața intrării.

Pe drumul spre casă Yamaoto se gândi la ce urma să facă în continuare. Un lucru știa cu certitudine. Cel care a plănuit operațiunea din Wajima n-avea să moară rapid, precum Kito și Sanada. Nu. Va suferi din plin înaintea morții.

Capitolul 25

Ne-am întâlnit cu Kanezaki în seara aceea într-o cafenea din Roppongi. Am privit din dubă pentru a ne asigura că era neînsoțit, după aceea l-am urmat înăuntru. Dox avea geanta de voiaj cu echipamentele care ne fuseseră împrumutate.

Kanezaki stătea cu spatele la perete și ne-a zărit când am intrat. Dacă a fost să surprins să ne vadă împreună, nu s-a trădat. O bilă albă pentru el.

Ne-am așezat. Kanezaki a zâmbit și a spus:

— Da, am avut un presentiment.

Dox a rânjit.

— Cum o mai duci, Tom?

— Nu prea rău. Tu?

— Ah, știi și tu… Îmi găsesc ocupații. Mențin lumea sigură în numele democrației, chestiuni dintr-astea.

— Mi-e și frică să-ntreb ce implică asta.

— La naiba, le cunoști în cea mai mare parte.

— Iar ceea ce nu cunosc nu-mi va face niciun rău, nu-i așa?

— Uite care-i treaba, am intervenit eu, am venit doar să-ți înapoiem jucăriile. Mulțumim pentru împrumut.

A ridicat sprâncenele.

— Asta-i tot?

L-am privit pe Dox, după care am revenit spre Kanezaki.

— Da, asta-i tot.

Dox a împins geanta spre scaunul lui.

Toți am rămas tăcuți pentru moment. Știam că Tomohisa Kanezaki spera să obțină niște informații, care îi erau vitale la fel ca sângele pentru susținerea vieții și că avea să se simtă frustrat că nu le căpăta. I-am așteptat mișcarea următoare.

— Cum îți place Japonia? a întrebat Kanezaki, indicând din bărbie spre Dox.

— Nu-i rău. Îmi plac mult doamnele. L-am tot rugat pe amicul meu aici de față să mă ducă la niște gheișe, dar nu vrea s-o facă. Știi pe unde aș putea găsi ceva?

M-am gândit că Dox cam exagera cu întruparea țărănoiului, însă se pare că a avut efectul dorit. Disperat, probabil, că nu va obține nimic altceva dacă o lua pe ocolite, Kanezaki a răspuns:

— Am auzit că au gheișe prin provincie. În zona Mării Japoniei.

— Marea Japoniei? a repetat Dox. Mi se pare cam departe pentru doar nițică distracție.

Kanezaki s-a uitat la el, apoi la mine.

— Bun. O să-mi spuneți ce naiba ați făcut în Wajima?

L-am privit pe Dox.

— Știm noi ceva despre Wajima?

Lunetistul s-a încruntat.

— Wajima, Wajima… mi se pare ceva cunoscut, acum dacă ai menționat cuvântul ăsta. Da, da, s-ar putea să știu ceva. Poate…

Kanezaki începuse să pară în mod clar nefericit. Acesta era momentul pe care-l așteptam.

— Da, am rostit, am putea să-ți spunem ceva, dar asta ar însemna o favoare, nu?

A urmat o tăcere lungă. Într-un sfârșit, Kanezaki a cedat.

— Bine. În schimbul favorii pe care v-am făcut-o, procurându-vă echipamentul. Apoi suntem chit, a zis el și a zâmbit scurt. Oricum, până data viitoare.

Data viitoare, am reflectat, *va sosi mai repede decât te aștepți*.

— De unde ai știut? am întrebat.

Eram destul de sigur că aveam răspunsul, însă voiam confirmarea.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Transmițătorul GPS. Cunoșteam codul, așa că l-am urmărit, pur și simplu, pe software-ul cartografic ca să văd unde vă duceți. Se pare că ați petrecut noaptea în Wajima. Aceeași noapte în care trei tipi din Triada United Bamboo au fost împușcați și uciși pe plaja de acolo.

Mda, asta mă așteptasem să spună. Era și adevărat, probabil.

Dox a rânjit.

— Ca să vezi ce coincidență!

Kanezaki a încuviințat din cap.

— Exact, și au fost gloanțe de calibru .45. Cu adevărat, o coincidență bizară. Pentru că HK-urile pe care vi le-am dat au exact genul ăsta de gloanțe.

Rânjetul lui Dox s-a lărgit.

— Aș zice c-a fost vreo afacere cu droguri care s-a terminat prost.

— De ce? a întrebat Kanezaki. A fost, pur și simplu, un jaf și nimic mai mult? Cu asta vă ocupați acum?

Dox a pufnit.

— Fiule, cu banii pe care-i plătiți voi e de mirare că nu mă-ndrept spre o viață de infracțiuni.

— Nu, am rostit eu, n-a fost doar un jaf.

— Atunci, ce? a întrebat Kanezaki. Încercați să stârniți un război între *yakuza* și Triade?

— Ai obiecta dacă cineva ar încerca asta?

— Nu. De fapt, mi-ar plăcea să-i văd lichidându-se reciproc. Dar aș vrea să știu despre ce-i vorba.

O clipă am căzut pe gânduri. Kanezaki ne localizase deja în Wajima. Dacă ar fi vrut să ne vândă Triadelor și grupării *yakuza*, bănuiesc că ar fi putut s-o facă. Am recunoscut problema aceea potențială din clipa în care m-am gândit prima dată să mă adresez lui pentru echipamentele de care aveam nevoie. Era neplăcut, dar inevitabil, ținând seama de circumstanțe. Nu poți primi ceva fără să dai ceva. Poate că asta nu-i valabil peste tot, însă în domeniul meu de activitate e obligatoriu.

— Cred că-n momentul ăsta puteți avea încredere în mine, a adăugat Kanezaki constatând că tot nu răspunsesem.

M-am uitat la Dox, care a aprobat din cap, apoi am revenit spre Kanezaki.

— Bine, am zis. Și tu poți avea, de asemenea, încredere în noi. Ca să te tragem la răspundere dacă ceva o să meargă prost, înainte sau după. La urma urmelor, nimeni altul n-ar fi putut ști. Ești sigur că vrei să-ți asumi responsabilitatea asta?

El a încuviințat din cap.

— Da, sunt sigur.

— Atunci, uite cum vom proceda. Avem nevoie de o pușcă pentru lunetiști. Ne faci rost de ea. Ți-o restituim, după ce terminăm. Și tot atunci o să-ți povestim pe larg ce se-ntâmplă, de fapt.

— Și până atunci păstrăm echipamentele pentru vedere pe timp de noapte. Și HK-urile alea, a adăugat Dox și apoi s-a uitat la mine. Ar putea fi utile.

A urmat o tăcere prelungă. Kanezaki a spus:

— Nu.

La naiba, am crezut că, în febra momentului, cererea „spontană” a lui Dox va fi înghițită pe nemestecate. Se pare că m-am înșelat.

Niciunul dintre noi n-a mai scos vreun cuvânt mult timp. Am așteptat, gândindu-mă că, până la urmă, Kanezaki va ceda.

N-a cedat. Pe de o parte, am fost impresionat. În doar câțiva ani s-a maturizat cu adevărat. Pe de altă parte, m-am întrebat dacă a fost influența lui Tatsu.

În cele din urmă, am rostit:

— Cum adică „nu”?

Chiar pe când am pus întrebarea aceea, am știut că, vorbind primul, i-am cedat avantajul.

— Vreau să spun că, dacă vreți să păstrați echipamentul deja existent și să vă mai procur ceva pe deasupra, îmi veți datora ceva mai mult decât doar simple informații.

L-am privit, dar n-a clipit. Știa că în clipa de față aveam mai multă nevoie de el decât avea el nevoie de mine. Nu era un sentiment plăcut, însă nu puteam face nimic în privința aceea.

Am închis ochii și am încuviințat din cap.

— Batem palma, am spus.

Capitolul 26

Așa cum a promis, Kanezaki a venit cu arma a doua zi dimineață și ne-a înmânat-o într-o geantă de golf, într-un tren aflat în mișcare pe linia Yamanote. De data asta i-am dat numărul meu de telefon local. El avea deja o idee destul de bună despre ce intenționam să facem și, dacă afla ceva util, voiam să ne contacteze.

Dox și cu mine am dus geanta de golf în dubă. Eu am șofat, în timp ce el a stat în spate și a examinat cele primite.

— Ura! a exclamat. Crăciunul a sosit mai devreme anul ăsta.

— Ce-ai acolo?

— M40A3 pe care am cerut-o, plus o lunetă AN/PVS 10 Day/Night, amortizor Ops Inc. și o sută de cartușe de M118LR calibrul 7,62 mm. Distracție pentru mine și jale pentru tipii răi.

— Bun. Tatsu ne întocmește o listă de ținte. Ar trebui să fie gata în curând.

•••

Tatsu mi-a telefonat în după-amiaza aceea și m-am dus la spital. Bodyguardul m-a lăsat să intru. Polițistul era singur.

— Ai lista? l-am întrebat.

— Da, însă cred că vei vrea să aștepți până sâmbătă.

Dumnezeule, vocea lui era foarte slăbită. Aproape că eram gata să-l întreb cum se simte, dar asta l-ar fi iritat. În plus, știam deja răspunsul.

— Ce se-ntâmplă? am zis.

— Luptătorii sumo s-au întors la Yamaoto și el i-a omorât.

— La naiba!

— Nu, a continuat Tatsu cu glas încet și răgușit, ba chiar este bine. Sâmbătă va veni în Tokio șeful United Bamboo, Big Liu, ca să încerce să rezolve

restul neînțelegerii. Va sta la Grand Hyatt în Roppongi Hills. Întâlnirea va fi în clubul Whispers din Nishi-Azabu, condus de un ins pe nume Kuro, care poate fi considerat mâna dreaptă a lui Yamaoto, în măsura în care el permite așa ceva.

— Ai aflat toate astea de la informator?

Tatsu a încuviințat din cap.

— Dacă ai un om atât de bun în interior, de ce nu l-ai folosit până acum să-l înfunzi pe Yamaoto?

— În primul rând, nu te-am avut pe tine căruia să mă adresez, în al doilea rând, informatorul se teme mai mult de Yamaoto decât de mine. În privința asta există întotdeauna o balanță delicată. Dacă împing prea tare, l-aș putea pierde. Iar în clipa de față împing foarte tare.

— Bun. Prin urmare, spui că dacă i-am ataca pe *yakuza* înainte de întâlnire…

— Asta ar putea cauza anularea întâlnirii. Am putea pierde o oportunitate neașteptată de a-l înlătura direct pe Yamaoto.

Am rămas pe gânduri aproape un minut.

— Ce știi despre clubul acela? L-aș putea ataca pe Yamaoto acolo?

— N-am idee. Nu-i cunosc configurația, iar informatorul meu este dificil. El suspectează că i-am utilizat informațiile despre livrarea din Wajima pentru atacul asupra chinezilor și luptătorilor sumo. Yamaoto crede că a fost o „scurgere” din interior și vrea să-l descopere pe responsabil. Informatorul se teme. Nu știu ce voi mai putea obține de la el despre întâlnire.

Am reflectat asupra situației. Poate că l-am fi putut poziționa pe Dox pe un acoperiș sau în dubă. Poate că l-am fi putut doborî pe Yamaoto cu arma M40A3, când ieșea din mașină ca să intre în club, sau când părăsea stabilimentul.

Dar toate astea nu reprezentau nimic sigur pe care să te bazezi. Dacă Yamaoto era pe atât de paranoic pe cât afirma Tatsu, mă așteptam ca mașina lui să se oprească imediat lângă intrarea în

club, astfel încât să fie expus prea puțin timp, sau chiar deloc, pentru ca Dox să ochească decisiv. Sigur că da, puteam pregăti ambuscada aceea, însă dacă eșua, urma să avem nevoie de o modalitate de intrare.

— Îmi poți face rost de un plan al clubului? l-am întrebat. Bănuiesc că trebuie să existe la Urbanism, la Pompieri… așa ceva.

— Bineînțeles.

— Dar cu electricitatea? Ai avea oameni care să întrerupă curentul electric în tot cartierul la momentul cuvenit?

— Da.

Era un început bun. Știam totuși că ne trebuia și altceva în afară de planurile clubului. Ele nu ne puteau indica unde stăteau țintele, dacă existau bodyguarzi în apropiere și multe alte lucruri pe care trebuia să le știm de la bun început. Pentru toate astea, aveam nevoie de un om în interior.

— Spune-mi ce știi despre club, i-am cerut. Presupun că-i unul de înaltă clasă.

— Exact. Așa cum știi, cele mai multe cluburi cu adevărat de elită se găsesc în Ginza și Akasaka, unde animatoarele sunt japoneze care nu sunt disponibile contra cost.

— Corect.

— Există apoi cluburile mai modeste, foarte frecvente în Ikebukuro și Shinjuku, unde personalul este format din chinezoaice, filipineze și alte națiii, ale căror servicii pot fi închiriate pe noapte sau chiar cu ora.

— Da, am auzit.

Tatsu a zâmbit.

— Clubul lui Kuro este, într-un fel spus, cel mai bun din cele două clasificări menționate. Animatoarele lui provin din toată lumea: Japonia, alte țări din Asia, Orientul Mijlociu, Africa, Europa, cele două Americi. Toate sunt frumoase și toate sunt disponibile.

— Dar cum poate Kuro să…

— El a făcut sistemul atât de profitabil, încât toți vor să participe. Regulile sunt simple. Când sosește un client, fetele îi semnalează discret lui mama-san care-i prețul lor pentru o noapte cu insul respectiv. Dacă este tânăr și atrăgător, prețul poate fi mic – să zicem, cinci sute de mii de yeni. Însă dacă este decrepit și respingător, prețul poate fi două milioane de yeni sau mai mult.

Dacă echivalentul în yeni a mai bine de patru mii de dolari era „mic", iar unii clienți cheltuiau de patru-cinci ori mai mult pentru plăcerile unei singure nopți, atunci Kuro trebuie să fi găsit un mod de a atrage o clientelă foarte bogată.

— Dacă un client vede o fată care-i place, a continuat Tatsu, poate întreba cât costă să plece cu ea din club. Dacă este dispus să plătească prețul respectiv, este a lui pentru restul nopții. Dacă nu, se poate interesa de altă fată.

— Și care-i partea fetelor?

— Atât cât au cerut.

— Păi, dacă ele păstrează cât au cerut, de unde provine profitul lui Kuro?

— Taxa de înscriere în club este de cincizeci de milioane de yeni, iar cotizația anuală este de cinci milioane de yeni.

— Cincizeci de *milioane*? am repetat.

Însemna mult peste patru sute de mii de dolari.

— Da.

— Mda, asta ar trebui să-i țină departe pe *hoi polloi*[5].

El a dat din umeri.

— Produsele de mare lux au intrat pe piață. Superbogații trebuie să găsească moduri prin care să iasă în evidență. Am citit recent despre lansarea unui automobil sport Bugatti Veyron. Costă peste un milion de dolari.

— Mda. Am comandat și eu două.

Tatsu a râs, dar râsetul s-a transformat în tuse. Și-a potrivit tubul de oxigen sub nas și a respirat câteva clipe, după care a zis:

— Să știi că în Tokio există deja câțiva proprietari ai acestui model de automobil, iar mulți alții sunt pe lista de așteptare. Cei care-și permit o asemenea mașină nu vor fi alungați de taxele scandaloase ale clubului. Dimpotrivă, le vor saluta ca pe un simbol al statutului lor.

A sorbit puțină apă.

— Însă dincolo de profitul direct există un beneficiu colateral important: afacerile încheiate cu politicieni, businessmeni și șefi ai crimei organizate, care sunt invitați acolo. De exemplu, United Bamboo. Yamaoto și Big Liu au bătut palma pentru afacerea cu metamfetamină în clubul acela.

— De aceea se întâlnesc tot acolo? Nu pare să le fi purtat noroc.

— Se pare că i-a plăcut foarte mult lui Big Liu. El are o predilecție pentru blonde.

Blonde… Ideea mea despre persoana la care să apelez pentru informații din interior s-a conturat mai precis. Era totuși imposibil ca Delilah să accepte așa ceva. Și nici nu vedeam cum i-aș fi cerut.

— Dacă prețul fetei nu se potrivește cu al clientului, am rostit cu glas tare, ea nu-i obligată să plece cu el. Dar ce se-ntâmplă când trebuie să satisfacă un mahăr ca Big Liu? O să-l refuze?

— Pentru o persoană foarte importantă ca Big Liu, se așteaptă din partea fetelor să asigure servicii suplimentare. Nu contează cine este sau cum arată. Este a lui pentru noaptea respectivă și ar fi recomandabil ca el să se trezească surâzător în dimineața următoare. În caz contrar, fata este concediată.

— Și va pierde, dintr-odată, accesul la câștigurile incredibile cu care se obișnuise.

— Exact.

Nu a fost tocmai ceea ce am sperat să aud. Poate că aș fi putut trece peste partea *Dacă mă ajuți*, *s-ar*

putea să fii nevoită să te culci cu un gangster repulsiv și degenerat ca parte din contractul tău.

— Deci? a spus Tatsu după alte câteva secunde. Te-au ajutat cu ceva toate astea?

— Poate. S-ar putea să existe o persoană pe care s-o strecor înăuntru. O să te anunț. Ai vreo fotografie a lui Big Liu? Vreau să știu cum arată.

Tatsu a apăsat butonul soneriei de lângă pat. Bodyguardul a intrat imediat.

— Dă-mi dosarul, te rog.

Bărbatul i-a înmânat fără niciun cuvânt un plic mare, apoi a părăsit camera.

Am arcuit o sprânceană.

— Prin urmare, așa rezolvi problemele când ești țintuit la pat?

A zâmbit și mi-a înmânat plicul. L-am desfăcut și am scos un dosar. Înăuntru se aflau câteva fotografii de filaj făcute de poliție unui chinez gras, dar cu aspect încă periculos, cu păr grizonant și piele ciupită de vărsat.

— E voinic pentru un chinez, am comentat eu.

— De aceea a fost poreclit „Big”, a replicat Tatsu pe bine-cunoscutul lui ton de răbdare infinită.

— Văd că l-ai pus și pe Yamaoto aici. Și cine-i ăsta?

— El este Kuro. M-am gândit că-ți poate fi util un dosar cu actorii principali.

— Mulțumesc. Așa este.

A aprobat din cap.

— Nu dispui de prea mult timp.

L-am privit, scofâlcit și fragil pe patul de spital, cu tuburi în brațe și în nas, și mi-am dat seama că nu se referea la întâlnirea lui Yamaoto.

— Ești… pot să-ți aduc ceva? l-am întrebat.

M-a privit cu ochi pătrunzători și plini de viață de pe fața albă precum cearșaful.

— Pe Yamaoto, mi-a răspuns.

Capitolul 27

Delilah revenea de la o ședință matinală de fitness în cartierul ei din Marais, când îi sună telefonul mobil. Se opri din mers și-l căută în poșetă.

Pietoni purtând baghete proaspete, buchete de flori și pungi cu fructe din piața în aer liber de pe Rue de Bretagne o ocoliră pe trotuarul îngust. Ea îi ignoră și se încruntă spre display-ul telefonului. Era un număr ascuns.

Se simțise minunat de relaxată după două ore de yoga și Pilates, însă în acel moment, pe neașteptate, inima porni să-i bată mai tare. Apăsă butonul de preluare a apelului și zise:

— *Allo*.

— Bună. Sunt eu, John.

De data asta, a *zis* „*bună*”, se gândi ea. *De obicei zice* „*hei*”. Nu era sigură ce însemna asta.

— Hei, spuse ea.

— Ce mai faci?

— Bine. Nu m-am așteptat să-mi telefonezi.

Femeii îi plăcu replica lui, rostită cu o voce calmă, câtuși de puțin acuzatoare. O simplă declarație de fapte.

— De ce nu te-ai așteptat?

— Ultima dată când am vorbit, păreai destul de ocupat când ai venit la New York. Apoi ai plecat la Tokio și m-am gândit că… s-a cam terminat între noi.

Excelent, *asta a fost*, *într-adevăr*, *excelent*. *Fii nepăsătoare*, *totuși*, *prezintă totul clar*. *Oferă-i ocazia și imboldul de a explica*, *fără să pară că le ceri în mod explicit*.

— Sunt în Tokio acum, zise el. Și sunt ocupat. Dar nu în felul în care crezi.

— Însă în ce fel, atunci?

Urmă o pauză lungă. Apoi el zise:

— Am nevoie de ajutorul tău.

Delilah nu s-a așteptat la așa ceva. Replică înainte să fi avut timp să se gândească:

— Am impresia că m-ai sunat mai degrabă pentru ajutorul meu decât pentru a fi în compania mea.

— Probabil că ai dreptate și-mi pare rău pentru asta. Dar în clipa de față am nevoie de ambele. Poți să vii la Tokio?

— De ce?

— O să-ți spun când o să ajungi aici. Te rog, Delilah. Nu ți-aș cere-o dacă n-ar fi important.

Ea știa că ar fi trebuit să spună „nu". Însă… în glasul lui exista ceva ce nu a mai auzit până atunci. Indiferent care ar fi fost problema, John trebuia să fi fost aproape disperat pentru a-i cere ajutorul după ultima lor conversație.

Și totuși… disperat din ce motiv? Singurul lucru la care se putea gândi era că s-a întâmplat ceva rău când el a vizitat-o pe Midori. Totuși, pianista a fost relaxată în prezența lui Delilah… dar ea era neștiutoare, nu avea habar despre ce se întâmpla în umbrele din jur.

Ce putuse fi? Fusese văzut John? Și dacă da, fiul lui se afla în pericol? În cazul acela…

Simțea cum fermitatea i se destrăma. Oricum, situația era al naibii de stânjenitoare. Nu era sigură ce voia John, însă din câte știa era foarte posibil ca obiectivul lui final să fie o viață alături de Midori și de copil.

Dar în același timp, dacă se întâmpla ceva lui Midori sau copilului și Delilah ar fi putut ajuta să prevină asta, speranțele ei pentru John ar fi fost spulberate pentru totdeauna.

De asemenea, înțelese ea, dacă ar fi mers în acel moment la John, ar fi putut avea o șansă de a încerca să corecteze greșeala făcută prin demascarea față de Midori, de a asigura un tampon împotriva posibilelor consecințe ale acelei întâlniri, dacă John ar fi aflat vreodată despre ea.

Și dacă, *de fapt*, *chiar a aflat*? *Poate ca asta să fie o atragere în capcană*?

Nu, nu credea așa ceva.

Tu însăți ai efectuat o operațiune care l-a vizat, *specifică ție*. *De ce n-ar efectua și el în privința ta o operațiune specifică lui*?

Asta făcea însă alegerea destul de clară. Delilah putea ceda înaintea suspiciunilor și manipulărilor, mai exact, cu alte cuvinte, putea ceda înaintea fricii. Ea a simțit deja gustul respectiv când s-a dus s-o vadă pe Midori în New York și simpla lui amintire îi provoca greață.

Sau putea alege speranța.

— Când? întrebă femeia.

— Poți să fii aici mâine?

— Probabil.

— O să-ți las un număr de telefon. Sună-mă și anunță-mă.

După ce închise, Delilah reveni în apartamentul ei și căută orarul curselor aeriene. O aeronavă Air France decola la 13:20 de pe aeroportul Charles de Gaulle și ajungea la Tokio a doua zi dimineață la 9:20. Dacă se grăbea, putea s-o prindă.

Capitolul 28

În seara aceea Tatsu m-a sunat ca să-mi spună că avea niște lucruri pe care le cerusem. M-a avertizat să mă aștept la alt bodyguard, ceea ce a fost grijuliu din partea lui. Știa că voi fi agitat dacă voi vedea un necunoscut la ușa lui, seara.

M-am dus la spital, procedând cu foarte multă grijă. Întâlnirile repetate în același loc constituiau o încălcare gravă a procedurii operaționale standard, dar, în mod evident, în acel moment nu exista alternativă.

Noul bodyguard a ciocănit la ușă, apoi m-a lăsat să intru. Tatsu era în pat, palid și transpirând de data asta. L-am privit o secundă.

— Nu ți-e bine? am întrebat.

A scuturat din cap cu o grimasă.

— Sunt în regulă. Atât doar că… uneori, doare. O să treacă.

Mi-am tras un scaun lângă pat și m-am așezat, simțindu-mă neajutorat în timp ce el scrâșnea din dinți și gemea.

— Să chem o asistentă, am spus. Să-ți dea ceva pentru dureri.

El a clătinat iarăși din cap.

— O să-mi dea morfină și m-adoarme. N-am timp de așa ceva. Nu acum.

După câteva minute, icnetele au încetat și respirația i s-a normalizat.

— Asta a fost o criză urâtă, a mormăit după aceea. În plus, au început să se îndesească. Am tot mai puține pauze de respiro. Vrei să-mi dai prosopul ăla, te rog?

Pe noptieră se afla un prosop umed. I l-am întins și s-a tamponat pe față.

— Nu te speria. Sunt în regulă. Vezi tu, cancerul este, pur și simplu, felul prin care natura te convinge să vrei să mori.

N-am putut râde, cu toate că știam că asta ar fi vrut Tatsu. De dragul lui, m-am silit să zâmbesc.

Mi-am pus mâna pe umărul lui și am rămas amândoi tăcuți câteva minute. Apoi am întrebat:

— Ce ai pentru mine?

A apăsat butonul soneriei. Bodyguardul a intrat și i-a întins un rucsac, pe urmă a ieșit.

Tatsu mi l-a dat. L-am deschis. Înăuntru erau un set de planuri de construcții și echipamente de comunicații.

Am scos planurile și le-am despăturit.

— Whispers? am întrebat.

A încuviințat.

— Plus dispozitivele de comunicații cerute. Trei perechi.

Am aprobat din cap admirativ.

— Cum ai făcut rost de ele?

Mi-a surâs.

— De la oameni care-mi sunt datori. Întrebarea este ce-o să faci cu ele?

— Încă nu sunt sigur. Mai întâi trebuie să examinez planurile, apoi să arunc o privire clubului. După aceea voi ști mai bine.

— Și persoana din interior?

M-am gândit la conversația cu Delilah. Ea îmi telefonase după aceea să mă anunțe că sosea, însă mi se păruse încordată.

— E-n curs de derulare, i-am răspuns. Dar deocamdată n-am nicio garanție.

Capitolul 29

După ce am plecat de la Tatsu, am cumpărat din Shinjuku un binoclu, două perechi de indispensabili lungi și o căciulă. Apoi m-am dus în recunoaștere la Whispers.

Clubul se afla în eleganta zonă Minami Aoyama mărginită de arbori, aflată între Kotto-dori la est și Nireke-dori la vest, nu departe de muzeul Nezu, axat, în principal, pe artă clasică și veche din Asia de Est. În imediata apropiere erau restaurante pentru hipsteri, galerii șic de artă și buticuri de lux, uneori combinații neobișnuite ale celor trei, toate la nord și la sud de două străzi fără nume. Pe strada din nord se ajungea la club. Strada din sud trecea prin spatele clubului, în lungul unui șir de clădiri, dintre care unele erau separate prin alei.

La nord de intrarea în club era un șantier, care oferea un punct de supraveghere decent. Am privit câteva ore cum valeți de parcare îi ajutau pe clienți să coboare și să urce în mașinile lor scumpe, dar n-am mai distins alte detalii. Era totuși preferabil să văd cu ochii mei împrejurimile clubului. Când am plecat, la ora 2 noaptea, eram înghețat până la oase.

Am revenit în hotel, am dormit șase ore și apoi am luat trenul până la aeroport, ca s-o aștept pe Delilah. Ea a trecut prin vamă privind în jur, însă nu m-a identificat imediat în marea de fețe în cea mai mare parte japoneze. Purta blugi și o jachetă neagră din piele, iar pe umăr ducea o geantă de voiaj maronie, din piele. Avea părul strâns la spate și părea nefardată. Poate puțin obosită, dar, altfel, la fel de radiantă ca întotdeauna.

Câteva clipe m-am uitat la ea, fără să fiu zărit, și am simțit un val de emoții contradictorii. Recunoștință, pentru că era de acord să facă asta pentru mine. Vinovăție, deoarece i-o cerusem. Remușcare, întrucât stricasem totul și din cauza

mea se ajunsese acolo. Și derută, fiindcă nici eu însumi nu știam bine ce voiam.

Am apărut dinapoia unui grup compus din mai multe persoane care așteptau prieteni, rude și parteneri de afaceri. Delilah m-a zărit și a încuviințat din cap.

M-am oprit în fața ei. De câte ori ne reîntâlniserăm după o absență, ne îmbrățișaserăm. Nu și în acea zi.

— Mulțumesc că ai venit, i-am spus.

A încuviințat din cap.

— Încotro?

— Dă-mi voie să-ți iau bagajul.

Mi-a întins geanta de voiaj și am pornit amândoi prin mulțimile care așteptau în terminalul „Sosiri”. În timp ce mergea, Delilah privea în jur și m-am întrebat dacă o făcea operațional sau mai degrabă pentru a reține imaginile nefamiliare dintr-un mediu necunoscut. Probabil ambele.

— Am o dubă în parcare, am spus. Până la Tokio facem vreo oră. O să te informez pe drum.

Am tras cu ochiul și am văzut-o privindu-mă, însă nu i-am descifrat expresia.

— Ai mai fost aici? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Doar în China, o dată. Niciodată în Japonia.

— Atunci, poate c-o să reușesc să-ți ofer un tur. Cunosc niște locuri.

M-a privit cu multă atenție.

— Dar, mai întâi, afacerile. Așa-i?

Am crezut că încerca să mă provoace. Am preferat să nu răspund.

Pe drumul spre Tokio, i-am povestit totul. Desigur, nu cele întâmplate între mine și Midori în apartamentul ei, sau ce am simțit acolo, care n-ar fi fost nici relevant, nici util. În rest însă, totul.

M-a ascultat în tăcere. După ce am terminat, a rostit:

— E clar că ai fost ocupat de când te-am văzut ultima dată.

— E și ăsta un fel de a spune.

— Amicul tău, Dox, trebuie să-ți fie destul de devotat dacă ți s-a alăturat și-n afacerea asta.

Nu mi-a plăcut comentariul.

— Asta-i doar o parte a realității. De la Wajima ne-am ales, de asemenea, cu o grămadă de bani. Dacă vrei, îți pot da partea mea.

O lăsam pe ea să decidă dacă voia să fie ceva profesional sau personal.

— Mai întâi va trebui să-mi spui pentru ce mă plătești.

— Cred că știi.

— Poate că da. Vrei să pozez ca o tipă doritoare să se angajeze în club, ca să văd care-i treaba înăuntru.

— Cam așa ceva.

— Și dacă voi fi angajată, realmente? Te va deranja că mă culc cu clienții?

Am privit-o.

— Da, mă va deranja. N-o să-mi fii de niciun folos dacă nu vei fi în club.

Buzele lui Delilah au început să se subțieze de furie. Apoi am zâmbit și ea a înțeles că o tachinam. Poate că n-ar fi trebuit să procedez așa, dar am fost nevoit să fac ceva pentru a diminua tensiunea.

A clătinat din cap și a mormăit ceva în ebraică. Am fost mulțumit că n-am înțeles niciun cuvânt. Am revenit cu atenția asupra șoselei, însă, peste o clipă, ea s-a răsucit pe neașteptate în scaun și m-a izbit în coapsă cu pumnul, ca o lovitură de ciocan. Am răcnit cât am putut:

— La naiba!

— Să nu mă iei în derâdere, a mârâit Delilah. Nu sunt deloc încântată de ce se-ntâmplă.

— Ce naiba! Am încercat, pur și simplu, să mai detensionez nițel atmosfera.

— Da, foarte bine, dar găsește alt mod.

Unul sau două comentarii caustice mi s-au strecurat, într-adevăr, în minte, însă am preferat să mă abțin. Câteva minute am mers în tăcere. Mi-am

frecat coapsa și mi-am spus că la prima ocazie trebuia să-mi pun gheață pe locul acela. Delilah știa foarte bine ce făcea și m-a lovit fără reținere.

Văzând cât de iritată și ranchiunoasă era, m-am întrebat o clipă de ce mă mai ajuta. Nu eram suspicios, cel puțin nu la nivel profesional. Avuseserăm împreună prea multe aventuri ca să cred că ea putea reprezenta genul acela de amenințare. Și totuși, nu înțelegeam pe deplin de ce a venit.

Dacă ea mi-ar fi cerut ajutorul în circumstanțe similare, i l-aș fi acordat. Fiindcă așa se cuvenea. Deoarece țineam destul la ea. Întrucât voiam să existe cineva care să depindă de mine. Poate că și pentru ea era la fel.

Am mai reflectat o vreme. Nu m-a întrebat deloc cum a fost când am văzut-o pe Midori sau ce exista între noi. Credeam că înțelegeam motivul pentru care nu m-a întrebat și n-aveam habar ce aș fi răspuns dacă totuși m-ar fi întrebat. Aveam însă timp să discutăm despre toate astea după ce terminam cu Yamaoto. În acel moment ar fi însemnat o distragere.

— Presupun că voi avea nevoie de niște recomandări când o să mă duc diseară acolo, a spus Delilah. Te-ai gândit la asta?

În privința aceea mă aflam cu un pas înaintea ei și acționasem deja împreună cu Tatsu.

— Partea asta e rezolvată, i-am zis. În urmă cu doi ani la ei a lucrat o franțuzoaică, Valérie Silbert, care în prezent locuiește în Paris. Ai cunoscut-o într-un club și ea ți-a povestit despre Whispers. Ai venit să vezi cum este. Dacă pare promițător și ei te pot ajuta cu viza de lucru, ești pregătită să faci o încercare.

— Vrei să le spun povestea asta? N-am auzit în viața mea ceva mai pueril.

— E destul de bună. Contactul meu din serviciile secrete japoneze a obținut adresa din Paris, dar a spus că n-a făcut rost de un număr de

telefon fără alte investigații. Și dacă el n-a putut, atunci nimeni nu poate.

— Și dacă ei au deja numărul? Este posibil să fi păstrat legătura.

— Poate. Totuși, nimeni nu va încerca s-o contacteze pe nepregătite. Și chiar dacă ar face-o, cine te poate contrazice că ați stat de vorbă într-o seară, într-un club? Mă îndoiesc că ea și-ar mai aminti. Uite cum stă treaba, chiar dacă cineva ar vrea s-o contacteze, operațiunea se va fi și terminat deja. Peste aproximativ treizeci și șase de ore, gata!

— Probabil că-mi vor cere vreun act de identitate. Un pașaport.

La naiba, la asta nu mă gândisem. Se petrecuseră prea multe.

— Nu călătorești sub numele adevărat, nu?

— Nu.

— Pașaport francez? Chitanțe, flecuștețe franțuzești prin buzunare?

— Da.

Am vrut s-o întreb: *Atunci*, *de ce ai mai deschis subiectul*?

— Așadar, îi putem da drumul, am spus.

— Însă nu te-ai gândit la asta. Mă face să mă-ntreb: ce altceva ți-a mai scăpat?

M-am răsucit s-o privesc și am zis:

— Vrei să-mi spui ce te sâcâie, de fapt?

Altă pauză. Apoi Delilah a răspuns:

— Toată situația asta.

Da, *și pe mine*, am vrut să-i replic, dar am întrebat:

— Ai unde să stai? La hotel?

— Nu încă. Și așa abia am avut timp s-ajung la aeroport.

Deși era țâfnoasă, aș fi vrut să stea cu mine, totuși, din punct de vedere operațional, ar fi fost mai sigur pentru ea să locuiască altundeva. Pe de altă parte, nu voiam să creadă că n-aș fi dorit-o. Pe de altă parte…

Iisuse! Nu mai puteam rezista mult așa.

— Stau în Hilton, în Shinjuku, am precizat. Nu-i ca La Florida, însă e OK. Dacă vrei, ești binevenită să stai cu mine.

A urmat o pauză. După aceea Delilah a zis:

— Cred c-ar fi mai bine să stau în altă parte.

Aș fi putut s-o întreb: *De ce este „mai bine”*? *Ceva personal sau operațional*? Mi s-a părut totuși mai înțelept să nu insist.

— Zi-mi despre acoperirea ta, am rostit, și o să fac o rezervare într-un loc potrivit.

Ea a tăcut puțin, imaginându-și. Apoi a spus:

— Locuiesc în Paris. Soțul meu fustangiu a murit recent, lăsând în urmă numai datorii. Am nevoie de un mod de a câștiga bani și vreau să fiu cât mai departe de tot ce a fost legat de viața mea de până acum, să fac ceva incitant, să trăiesc o aventură. Când am auzit despre Whispers, mi s-a părut exact ce-mi trebuia.

Nu trebuia s-o întreb despre detalii. O văzusem deja în acțiune și știam că în foarte scurt timp toate minciunile aveau să fie bine gândite și interconectate în mod complex.

— Atunci, probabil în Le Meridien Pacific din Shinagawa. Pare logic să alegi un lanț francez, iar în Tokio nu sunt decât două hoteluri Le Meridien. Celălalt este în Odaiba, cam departe de centrul acțiunii. Cel din Shinagawa nu-i rău. În plus, este aproape de hotelul lui Dox.

— Perfect.

Am scos telefonul și am sunat la Informații, de unde mi s-a făcut legătura cu hotelul. Am întrebat dacă aveau camere libere pentru noaptea aceea și următoarele cinci nopți. Mi s-a răspuns afirmativ. Am menționat că voi reveni și am închis.

— Au camere, i-am spus lui Delilah. Spune-le că ți-ai făcut rezervare și vor crede că au pierdut-o. N-o să însemne mare bătaie de cap, atât timp cât au camere libere. Pe de altă parte, ar părea ciudat dacă ai apărea fără rezervare sau dacă ai face

rezervare cu numai o jumătate de oră înainte de sosire.

— Știu.

Am privit-o.

— Încă ceva. Vezi dacă poți închiria un telefon mobil prin intermediul hotelului. Cel pe care-l folosești în Franța nu va funcționa aici. Ți-aș face rost eu de unul, dar…

— Știu. Avem nevoie de ceva verificabil.

La naiba, era țâfnoasă. Ei bine, preferam s-o irit, atrăgându-i atenția asupra lucrurilor evidente, decât să risc să trec cu vederea ceva important.

— Ce nume vei folosi la hotel? am întrebat-o.

— Laure Kupfer.

— Kupfer cu „K”?

— Da.

I-am spus numărul meu de telefon. L-a scris. I-am zis unde stătea Dox, la distanță scurtă de mers pe jos de Le Meridien și că plănuisem să ne întâlnim toți în camera lui la ora 19, dacă nu intervenea nimic de nicio parte.

Am parcurs restul drumului în tăcere. Când am lăsat-o la hotel, a spus că voia să doarmă câteva ore. Părea o idee bună. În Paris la ora aceea era 4 dimineața și dacă lucrurile mergeau bine la audiția ei din acea seară, era posibil să se culce târziu.

— Ai bani? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

Am vârât mâna într-un buzunar și am scos niște bancnote. I-am numărat zece de câte zece mii de yeni fiecare și i le-am întins.

— Asta înseamnă vreo opt sute de dolari, i-am zis. Nu sunt sigur cât înseamnă în euro, cred că șapte sute sau șapte sute cincizeci.

— O să caut un bancomat, a replicat Delilah fără să schițeze vreun gest de a lua banii.

— E pierdere de timp. Dacă ții morțiș, poți să mi-i restitui ulterior.

După câteva secunde, a luat banii.

— O să-ți telefonez mai târziu, a spus și a plecat.

Capitolul 30

Trebuia să-mi limpezesc gândurile, așa că am mers cu duba în Jingumae, am oprit și am plecat mai departe pe jos până la un bar de acolo care-mi plăcea, numit Volontaire. Cafenea în timpul zilei și bar odată cu lăsarea serii, Volontaire a fost inaugurat în 1977, cam pe când am revenit în Tokio după ultimele neplăceri din perioada mea de mercenar, și l-am frecventat cât am locuit în oraș. Ascuns la primul etaj al unui colț dărăpănat al unei clădiri de lângă Meiji-dori, Volontaire este un local tipic de cartier, cu vreo zece taburete capitonate cu velur decolorat, care se înșiruie pe lângă tejgheaua în forma literei „L”; spațiul dinapoia barului este rezervat mai degrabă câtorva mii de discuri vinii cu muzică de jazz decât sticlelor de băutură, iar grupul sanitar este atât de mic, încât ușa se pliază de la mijloc pe verticală, pentru a evita să se izbească de WC. Și de chiuvetă.

Am urcat scara spiralată fixată de fațada clădirii și am intrat prin ușița exterioară. Locul nu se schimbase defel. Matroana, mama-san, se afla înapoia barului și prepara ceva la espressor. Am recunoscut-o și, în conformitate cu caracterul general atemporal al locului, nu părea să fi îmbătrânit: era o femeie inteligentă, arătoasă, trecută, probabil, de cincizeci de ani, deși cine ar fi putut spune cu adevărat? Fără să ridice ochii, a rostit:

— *Irasshaimase*. „Bun venit”.

Când m-a zărit după câteva secunde, a zâmbit și a adăugat:

— *Hisashiburi desu* ne. „A trecut mult timp”.

Asta-i problema cu barurile, realmente, excelente. Își reamintesc clienții.

— *So da na*, am confirmat, dar fără a invita la conversație, și am intrat.

Ușa s-a închis înapoia mea și zgomotele traficului de afară s-au estompat.

Localul era pe jumătate plin – era ora prânzului, încă nu sosise timpul pentru cafea – și m-am așezat pe un taburet de pe latura mai scurtă a barului. Se auzea melodia *Light Foot* a saxofonistului alto de jazz, Lou Donaldson, iar albumul cu același nume era expus pe unul dintre rafturi având coperta în afară, ca să fie văzut de toți. Clienții barului Volontaire vin și pentru muzică, și pentru atmosferă și le place să știe ce ascultă.

Am comandat cafeaua specialitatea casei și un sandviș cu friptură de vacă, după care am lăsat mirosul cafelei proaspăt râșnite, notele sigure ale saxofonului lui Donaldson și sentimentul acela minunat de a fi singur într-un loc plin de istorie și solemnitate să-mi deschidă mintea și să mă ajute să încep să gândesc.

Speram că făceam ceea ce trebuia. Nu doar prin ajutorul pe care i-l cerusem lui Delilah, ci și în toată acțiunea în sine. Începusem totul sperând să-i văd pe Midori și pe Koichiro și mă trezisem în toiul unui război, străduindu-mă, pur și simplu, să revin la statu-quo-ul antebelic. Fiecare mișcare pe care o întreprindeam părea să conțină în egală măsură promisiunea unei rezolvări totale și amenințarea finalului cel mai rău cu putință.

Iar eu mă ascunsesem de finalul acela, refuzasem să-l înfrunt. Chiar și atunci când Tatsu l-a amintit în spital, spunând cât se temea că era posibil să-mi fi pus fiul în pericol, l-am oprit cu un basm despre cum vom rezolva noi totul.

Dar poate că n-aveam s-o facem. Într-un război există întotdeauna și surprize neplăcute. Poți gestiona influența norocului și a șansei, dar niciodată să le elimini ca factori. Iar dacă norocul mă părăsea în acel moment sau dacă făceam ceva neglijent, așa cum a fost în Manila relativ recent…

Spune-o, *la naiba*! *Înfrunt-o*!

Midori și fiul meu ar fi fost omorâți înainte ca măcar să încerc să-i opresc pe ucigași. Și ar fi fost exclusiv vina mea.

Un fior rece m-a străbătut când am conștientizat realitatea.

Pentru prima dată mă înfruntam cu o primejdie adevărată, într-o măsură atât de mare, încât, brusc, toate primejdiile pe care le înfruntasem anterior păreau, prin comparație, niște jocuri de copii. Până atunci singurele fise pe care le-am riscat pe masa de joc au fost ale mele. De data aceasta însă, dacă pierdeam o rundă, viața fiului meu avea să fie victima colaterală executată silit.

Înțelegeam că făceam o greșeală gândindu-mă la asta. Dacă te concentrezi asupra riscurilor, ele ți se vor înmulți în minte și în cele din urmă te vor paraliza. De fapt, trebuie să te concentrezi asupra sarcinii, asupra acțiunilor care trebuie întreprinse.

Atunci, de ce mă autochinuiam în felul acela? Era neproductiv, era…

Știi bine de ce.

Am suspinat. Exista o alternativă. Și trebuia s-o privesc deschis, ori s-o aleg, ori să renunț la ea în mod deliberat și conștient. În caz contrar, n-aveam niciodată să fiu în stare să-mi limpezesc mintea și să acționez decisiv.

Sâmbătă seara, puteam să mă îndrept direct spre Yamaoto și să-mi zbor creierii sub ochii lui. Așa am fi fost chit. Orice motivație pe care el sau chinezul ar fi avut-o ca să le facă rău lui Midori sau Koichiro ar fi luat sfârșit odată cu capacitatea lor de a-mi mai face rău în felul acela. Ar fi fost acțiunea cea mai apropiată de o garantare a securității lor.

Nu voiam să fac așa ceva. Aș fi recurs la acțiunea aceea doar dacă era absolut necesară, dacă aș fi știut că era singura cale. Dar cum să recurg la ea, când mai exista o șansă de a reuși prin ceva mai puțin periculos?

Tatăl meu a murit aproape imediat după ce am împlinit opt ani. Am crescut fără el, iar pierderea și absența lui de după aceea din viața mea au fost primele cicatrice, și poate cele mai importante, care mi-au modelat viitorul. Cum ar fi fost ca propriul meu fiu să crească fără mine? Oare lipsa unui tată l-ar fi împins în aceeași direcție în care mă împinsese pe mine? Sau n-ar fi contat deloc, ținând seama de faptul că nici nu fusesem acolo?

Era lipsit de importanță. Dorința mea de a face parte din viața lui și de a-l avea aproape m-a îndemnat, de fapt, să risc s-o văd pe Midori. Sentimentele mele în privința respectivă erau în acel moment mai puternice ca oricând.

În plus, puteam păstra oricând sinuciderea ca rezervă. Dacă în orice clipă ajungeam la concluzia că reprezenta unicul mijloc de a împiedica să i se facă rău lui Koichiro, eram dispus să recurg la ea fără ezitare. Dar nu în acel moment. Nu atât timp cât mai exista șansa unei modalități mai bune.

Aveam să discut cu Dox, bineînțeles, să mă asigur că știa cum să le ducă lui Midori și Koichiro partea mea din ceea ce am obținut în Wajima. Pentru orice eventualitate.

Mi-am dat seama că, poate, mă justificam. Nu-mi păsa. Nu intenționam să-i ofer lui Yamaoto viața mea până nu aveam să fac tot posibilul pentru a pune capăt vieții lui.

Am simțit ceva închizându-se în mintea mea, vechii pereți de etanșare a emoțiilor care izolau totul înapoia lor, îngăduindu-mi să fac ce trebuia făcut. O parte din mine era îngrozită că păstrasem capacitatea aceea chiar și în circumstanțele curente. Dintr-o experiență îndelungată știam, de asemenea, că era singurul mod prin care putea fi realizat jobul.

Am coborât ochii și am văzut că nu-mi atinsesem nici sandvișul, nici cafeaua. Ajunge! Am mâncat sandvișul, am băut cafeaua și am început

să mă gândesc la instrumentele de care urma să am nevoie a doua zi pe seară.

Capitolul 31

În seara aceea m-am dus la Dox în hotelul Shinagawa Prince. Pe drum m-am oprit în deconcertantul Dean & Deluca și am cumpărat sandvișuri și garnituri pentru trei persoane.

Când am ciocănit, a deschis ușa și a privit în urma mea.

— Unde ți-e cucoana?

— Din câte știu, o să vină în curând. Nu-i mai spune așa.

Am intrat și el a închis ușa după mine.

— V-ați certat? m-a întrebat.

— Nu știu ce se-ntâmplă.

— Iar ai bosumflat-o.

— Așa cred.

— Dacă o să mai continui așa, ea o să-mi cadă-n brațe. Și când o să se-ntâmple asta, n-o să poți da vina pe mine.

Mi-am frecat coapsa care mă durea.

— Poți s-o păstrezi.

— Îmi pare rău, omule, se pare că v-ați certat serios.

Am început să scot mâncarea din pungi și s-o așez pe masă.

— Mmm, miroase bine, a comentat Dox. Cred însă că trebuie s-o așteptăm și pe cucoana ta.

L-am fulgerat din priviri și mi-a răspuns cu rânjetul implacabil.

Pe când o așteptam pe Delilah, am scos planurile clubului și am trasat un caroiaj peste ele. Am etichetat pătratele de sus în jos, de la A la K. De la stânga la dreapta, le-am numerotat de la 1 la 24. După ce am terminat, dispuneam de o modalitate convenabilă și sigură de a discuta despre toate locurile din club.

După câteva minute s-a auzit o ciocănitură. Dox a privit prin vizor, apoi a deschis ușa. Era Delilah.

— Salut, salut, a zis el. O adevărată încântare pentru ochii obosiți.

Avea dreptate. Ea purta o rochie neagră de seară croită dintr-un fel de dantelă brodată, peste care pusese o capă din mătase. Avea pantofi cu toc, totuși, nu tocuri cui, care ar fi fost exagerați, și o poșetuță de seară din mătase neagră cu mărgele. Părul îi era strâns la spate; își aplicase foarte puțin rimel gri-fumuriu și doar o urmă de luciu pe buze.

— Bună, Dox, a zis ea și a surâs.

A intrat și a închis ușa. După aceea s-a întors și l-a sărutat pe ambii obraji, în stil european. Rochia avea la spate un decolteu foarte adânc. Pielea și musculatura pe care le dezvăluia stârneau fiori erotici, iar țesătura de mai jos de decolteu i se mula pe fese. Impresia generală era de sofisticare, încredere în sine și sexualitate.

Dox se îmbujorase în urma sărutărilor și-mi venea să izbucnesc în râs. Delilah avusese efectul ăsta asupra lui de prima dată când se întâlniseră pe insula Phuket și-l păstrase de atunci.

— Scumpo, a zis el, dacă nu te angajează imediat în seara asta, sunt fie nebuni, fie orbi sau ambele.

Zâmbetul ei s-a lărgit. L-a studiat cu atenție ostentativă și a comentat:

— Ți-ai ras barba. Arăți grozav.

— Păi, cineva mi-a spus odată că am osatură frumoasă și asta a-nsemnat sfârșitul ei.

Delilah a râs, pe urmă s-a întors spre mine și a înclinat scurt din cap. I-am răspuns în același fel.

O clipă, în cameră s-a lăsat o liniște deplină. Dox s-a uitat de la Delilah la mine.

— Nu vreau să fiu indiscret, a zis el, dar detectez o undă de animozitate în aer. Neînțelegerea asta dintre voi o să ne afecteze cooperarea?

Delilah și cu mine ne-am privit și am răspuns la unison:

— Nu.

Dox a aprobat.

— Perfect, deja mă simt mult mai bine.

S-a lăsat din nou tăcerea. Pentru a depăși momentul stânjenitor, m-am adresat lui Delilah:

— Arăți foarte bine. Ți-ai adus hainele cu tine?

Ea a clătinat din cap.

— În Tokio sunt atât de mulți designeri francezi, încât părea că făceam shopping în Paris.

Le-am întins sandvișurile și am început să mâncăm, așezați pe paturile duble. Dox a făcut o treabă foarte bună din întreținerea conversației, întrebând-o pe Delilah ce părere avea despre Tokio și altele de același fel.

— Îmi place, a zis ea. Am dormit câteva ore, apoi mi-am petrecut după-amiaza și seara la shopping și mergând cu metrourile și trenurile. Nu știu de ce, însă nu mă așteptasem să văd atâția occidentali.

— Asta depinde și de cartierul din oraș, am spus. Acolo unde îți vei desfășura operațiunea, nu vei părea defel nelalocul tău. Pe de altă parte, ai sări imediat în ochi în unele zone la est de Tokio și la periferii.

A încuviințat.

— Am trecut și pe lângă club. Minami Aoyama este cartierul buticurilor și restaurantelor scumpe?

— Cam așa ceva, am răspuns. De lux și la modă. Locul perfect pentru Whispers.

— Și imediat lângă Roppongi, a adăugat Dox, care-i zona mea favorită din oraș.

Roppongi este unul dintre districtele destinate divertismentului, zona principală pentru străinii care caută japoneze și pentru japonezele care vor să fie căutate.

Delilah l-a privit.

— Am auzit câte ceva despre Roppongi. M-am plimbat nițel pe acolo, dar nu mi s-a părut mare lucru.

Lunetistul a rânjit.

— Lucrurile se schimbă noaptea.

Ea a surâs.

— Bănuiesc că așa-i, a replicat în cea mai bună imitație a unui accent tărăgănat din sudul Statelor Unite.

Asta l-a cucerit definitiv pe Dox. Nu i-am împărtășit reacția.

— Bun, am rostit. Iată care-i planul. Delilah, în seara asta te duci la club. Trebuie să intri și să vezi cât mai mult din interior. Ideal este să găsești o cale de a fi invitată mâine-seară, când Yamaoto va fi acolo cu Big Liu. În cazul cel mai rău, poți să confirmi anumite detalii esențiale intrând, pur și simplu, acolo în seara asta.

— De ce ești atât de sigur că voi putea intra? a întrebat ea. Din descrierea ta, par niște tipi destul de prudenți.

— Singura cale de a afla este să încerci, am răspuns. În același timp însă simt că va fi mai ușor decât crezi. Ei nu vehiculează sume mari, așa că nu sunt preocupați că vor fi jefuiți. Și chiar dacă ar fi sume mari, este un local *yakuza* – cine s-ar încumeta să-l jefuiască? Iar dacă sunt cu ochii în patru după alte posibile necazuri pe care să încerce să le stopeze, nu arăți ca unul dintre ele.

— Ce facem cu limba? Nu cred că știu mai mult de trei cuvinte în japoneză.

— Engleza va fi de ajuns. Aproape toți membrii clubului o vor vorbi, mai mult sau mai puțin. Și chiar dacă o vorbesc foarte prost, se vor simți cosmopoliți s-o întrebuințeze cu tine.

Dox interveni:

— Eu am… ăăă… auzit că în Japonia există multe animatoare străine care nu vorbesc japoneza. Sigur că da, n-am cum să știu cu siguranță. Pe John ar trebui să-l întrebăm mai multe în privința asta.

I-am aruncat o privire nimicitoare, după care m-am adresat lui Delilah:

— De fapt… de fapt, ar trebui să vorbești franceza. Îți va conferi un aer mai exotic și toți cei

de acolo care vorbesc engleza se vor simți mai destinși să discute față de tine dacă au convingerea că nu-i înțelegi. Da – indiferent cu cine te-ai întâlni, încearcă mai întâi franceza și dacă ei n-o înțeleg, treci la o engleză de bază, chinuită, greșită, cu accent evident. Dacă vei juca bine rolul ăsta, este posibil să se simtă chiar protectori, să dorească să aibă grijă de tine.

— Bine, a încuviințat ea.

— Presupunând că vei pătrunde în club, și cred asta, ne interesează cel mai mult intrările și ieșirile, dacă ușile se deschid spre interior sau spre exterior, dacă există sisteme de iluminat în caz de avarie…

— Știu cum să analizez o încăpere.

Indiferent de tensiunile personale existente, nu aveam să le îngădui să acționăm ca niște amatori.

— Sunt conștient de asta, am răspuns, dar te deranjează dacă le repet oricum? Mă va ajuta să fiu sigur că n-am scăpat nimic altceva.

A sesizat referirea la conversația pe care am purtat-o pe drumul de la aeroport și a înțeles că eram diplomat până la limita sarcasmului. În același timp însă știa că aveam dreptate. A încuviințat și n-a mai zis nimic.

Am desfăcut planurile clubului și le-am întins pe pat.

— Ăsta-i clubul, i-am spus. Familiarizează-te cu interiorul. Avem nevoie de confirmarea că planurile sunt actuale și corecte din toate punctele de vedere, și să cunoaștem toate aspectele relevante ale terenului local care nu apar aici, în două dimensiuni.

Delilah a încuviințat lent din cap, anunțându-mă: *Știi bine că nu sunt proastă*.

— Nu-ți vorbesc de sus, am continuat străduindu-mă să-mi controlez frustrarea. Știu bine că știi toate astea. Este totuși mai bine să le rostesc cu glas tare și să nu plec de la premise bătute în cuie. Și știi asta la fel de bine.

— Așa-mi face și mie tot timpul, a intervenit Dox. E un tip inhibat și am ajuns să înțeleg că micro-managementul este unul dintre foarte puținele lui moduri de a-și exprima afecțiunea. După ce-ți vei da seama de asta, va ajunge chiar să-ți placă. Cel puțin cu mine așa s-a întâmplat.

Delilah a închis ochii și a izbucnit în râs. Am bănuit că ar fi trebuit să-i fiu recunoscător lui Dox pentru că destindea tensiunea din cameră, totuși, mă irita să-i văd înțelegându-se ca niște vechi prieteni în timp ce eu aproape că nu puteam găsi nimic ce să-i spun ei fără să cauzez un răspuns furios.

— Începem cu intrarea, am adăugat. Cum se intră? Ușile se deschid normal sau trebuie cineva să le deschidă automat dinăuntru? Există camere de luat vederi? Agenți de pază? Când am făcut o recunoaștere, n-am văzut decât doi valeți de parcare.

Am arătat iarăși planurile și am continuat:

— Am intrat. Imediat după ușă se află un spațiu în care bănuiesc că așteaptă una sau mai multe recepționere, care să ia hainele clienților și să-i conducă în clubul propriu-zis. Este, de asemenea, posibil să existe agenți de pază. Poate niște uși suplimentare. Iar aici se vede o incintă mică, vizavi de ușa de intrare. Poate să fie un birou. Ar fi bine să știm ce și cine se află acolo.

— Am înțeles.

— Acum spațiul acesta mare, am adăugat eu. Probabil că-i sala principală. Bănuiesc că trebuie să existe mese, separeuri… Sunt aglomerate între ele? Există spații suficiente? Există câmp deschis pentru a trage cu arma? Dacă sunt obstacole, vreau să știu pozițiile lor.

— Bine.

— În imediata vecinătate a sălii principale sunt niște încăperi, am indicat eu pe plan. Presupun că sunt pentru întâlnirile private, așa cum este cea găzduită mâine-seară de Yamaoto. Una dintre ele

este mai mare, dar nu știm câți participanți vor fi, așa că nu știu pe care dintre ele este mai probabil s-o utilizeze… dacă va utiliza vreuna. Iar spațiul acesta de aici este, probabil, bucătăria.

Delilah a examinat planul.

— Bucătăria n-are ușă spre exterior?

— Așa pare, conform planului.

— Atunci, pe unde evacuează gunoiul?

— Nu știu. Poate că-l scot prin față, după închidere. Voi verifica totuși exteriorul și împrejurimile, ca să fiu sigur.

Ea a aprobat din cap.

Am indicat altă zonă de pe plan.

— Există două uși pentru ieșiri de urgență – aici, din sala principală, și aici, în subsol. Scara exterioară de la subsol duce spre aceeași latură a clădirii pe care se află intrarea principală, așa că Dox le poate acoperi pe ambele simultan. Ieșirea de urgență din sala principală duce însă pe latura opusă a clădirii. De aceea va trebui să găsim o modalitate de a bloca ușa aceea, ca să ne asigurăm că oricine trece de mine va traversa câmpul de foc al lui Dox la ieșire. Va fi util orice ne poți spune despre ușile de ieșire.

— Bine.

— Mai departe… scara asta coboară la subsol, unde se află grupurile sanitare, o cameră tehnică și ieșirea de urgență amintită. Folosește pretextul ducerii la toaletă ca să intri în camera tehnică. Sursa mea mi-a spus că reglementările de securitate pentru clădire necesită un generator auxiliar de curent electric în cazuri de urgență. Vreau să știu unde este și dacă îl poți dezactiva mâine-seară. Totodată, fii atentă după orice unități autonome, cu baterii, mai ales pe casa scări și deasupra ușilor. Dacă reglementările de securitate cer deja existența unui generator auxiliar, mă îndoiesc că ar mai instala niște unități autonome, dar trebuie să știm cu certitudine.

— Bine.

— Ultimul detaliu care ne interesează sunt videocamerele de securitate. Probabil că nu sunt vizibile, cu excepția, din nou, posibil, a uneia deasupra intrării din față. Clubul este considerat de maximă discreție, iar niște videocamere evidente ar strica toată ambianța. Este totuși posibil să aibă unele mai puțin evidente. Uite ceva care să te ajute să le detectezi, dacă există, într-adevăr.

Am scos micuțul detector de microfoane pe care mi l-a conceput Harry înainte de a muri și i l-am dat lui Delilah.

— Poftim! Detectează frecvențele oscilatoarelor orizontale care sunt emise de videocamere. Pentru ele a fost setat. Nu-i tocmai o nuielușă de radiestezie, însă îți poate oferi un indiciu.

Delilah l-a cântărit în mână și l-a examinat aprobator.

— Frumușel.

— Pe cât posibil, l-aș vrea înapoi. Este unicat și are valoare sentimentală pentru mine.

Dox a început să rânjească larg.

— Pentru tine? Sentimentală?

L-am privit și m-am gândit la Harry.

— Ai vreo problemă cu asta?

Rânjetul s-a retras.

— Niciuna.

M-am uitat la Delilah, apoi la Dox.

— Întrebări? Comentarii?

— Așadar, a zis Delilah, planul A este ca Dox să-l împuște pe Yamaoto când iese din mașină ca să intre în club. Ce urmează apoi este planul B.

— Exact. Dar nu ne putem baza prea mult pe planul A. Ai văzut strada pe care se află clubul. Nu există multe locuri unde să se poziționeze Dox pentru a trage. Pe stradă nu există nicio parcare, pentru a-l instala într-o dubă. Lângă Aoyama-dori există un șantier care ar putea fi util, însă unghiul de acolo îi oferă cel mult o secundă pentru a trage. Yamaoto se deplasează într-un Mercedes blindat și va avea, probabil, destui bodyguarzi. Cu excepția

cazului în care ar întârzia câteva secunde în fața intrării, ne va fi imposibil să ajungem la el în exteriorul clubului.

— Mda, a spus Dox. Planul B este noul plan A.

— Cam așa, a încuviințat femeia.

— Ai reușit să-ți faci rost de un telefon? am întrebat-o.

A scotocit în poșetă și a scos un model pliabil galben țipător.

— Perfect, am încuviințat. Ai reușit să dai de capăt…

— I-am schimbat interfața în engleză, m-a întrerupt ea. N-am probleme.

Am aprobat din cap.

— Ești înarmată?

Delilah a surâs.

— Ce crezi?

Am examinat-o cu atenție. Nu purta chiar așa multe haine, dar, dacă avea o armă, n-am văzut-o.

— Nu-mi dau seama, am mărturisit.

Surâsul i s-a lărgit. A coborât mâna dreaptă, a îndoit degetul mare sub tivul rochiei și l-a mișcat în sus în lungul interiorului coapsei. Peste o clipă mâna i-a reapărut, cu degetele strânse în pumn. Printre încheieturile degetelor arătător și mijlociu ieșea o lamă lungă de cinci centimetri cu aspectul letal al unei gheare.

— Să fiu al dracului, a murmurat Dox. Ce-i frumusețea aia?

— FS Hideaway, a răspuns Delilah.

A deschis pumnul, a scos inelul lamei de pe degete și i-a întins cuțitul lui Dox, cu mânerul înainte.

— Da, a comentat lunetistul. Citisem despre ele, dar până acum nu mi-am luat vreunul.

A încercat să-l pună, însă inelul era prea mic pentru degetele lui.

— Îți place?

— Îl iubesc, a răspuns ea. De fapt, ăsta-i o copie făcută de oamenii noștri de la Tehnic. Este aliaj, nu

oțel. Nu-i chiar atât de dur pe cât ți-ai dori, dar e ascuțit ca briciul și – aspectul cel mai important – e invizibil pentru detectoarele de metale. L-am adus cu mine de la Paris în avion.

Cuțitul nu avea mâner, ci îl țineai prin intermediul unui inel în care introduceai degetele arătător și mijlociu, pe urmă îl sprijineai cu degetul mare. Ansamblul era micuț, însă când îl arătase păruse de-a dreptul un Velociraptor.

— Da' ce-ai acolo? a întrebat Dox, privindu-i interiorul coapsei.

Delilah a înălțat o sprânceană.

El s-a înroșit până în vârful urechilor.

— Mă referam la…

Ea a zâmbit.

— O teacă model Kydex.

— Bun, acum știu ce să cer de Crăciun, a comentat Dox și i-a restituit cuțitul.

Delilah l-a strecurat sub rochie, punându-l în ascunzătoarea sa.

Am scos echipamentul de comunicații dintr-o geantă și i-am întins un transmițător și o cască pentru ureche.

— Este același tip de echipament pe care l-am folosit în Hong Kong. Ar fi trebuit să facem o testare în seara asta, însă după cum ți-ai strâns părul…

— O să țin casca în poșetă, a zis ea fixând transmițătorul sub linia decolteului rochiei. Când rămân singură o clipă, o s-o activez ca să ne asigurăm că totul funcționează.

Am încuviințat.

— Am putea fixa echipamentul pe tine, pentru ca Dox și cu mine să auzim ce se întâmplă în jurul tău, nu numai ce spui spre microfon.

Ea a clătinat din cap.

— În niciun caz cu rochia asta. Mi-ar fi imposibil să camuflez umflătura bateriei. Și nu știu cum e-n clubul ăsta. Poate că unii pun mâinile.

Am încuviințat iarăși.

— Da, ai dreptate. De fapt, cât timp te auzim pe tine, ar trebui să fie în regulă.

Delilah și-a privit ceasul, după care s-a uitat la Dox și la mine. A surâs și mi-am dat seama că o parte din ea era încântată de adrenalina declanșată de operațiune.

— Bine, băieți, a zis ea. E momentul să dau viață personajului.

Capitolul 32

Delilah merse pe jos și efectuă un traseu de detectare a filajului, pentru a se asigura că nu era urmărită, apoi luă un taxi spre Minami Aoyama. Se îndoia că șoferul auzise vreodată de Whispers, dar el înțelese destul de bine cuvintele Aoyama-dori și Kotto-dori, iar de la intersecția aceea era o distanță mică de mers pe jos. Fu mulțumită că a avut grijă să facă o recunoaștere a zonei, anterior în timpul zilei. Era bine să aibă câteva repere familiare. Cu certitudine, orașul acela și circumstanțele actuale te dezorientau.

Nu voia ca relațiile să fie atât de încordate cu John, însă, la naiba, se simțea foarte frustrată din cauza lui. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. El a fugit în goana mare să-și vadă fiul, după care a dat-o în bară, așa cum s-a temute ea în Barcelona. Iar în acel moment Delilah era înghițită în vârtejul consecințelor.

În mod uzual, femeia simțea că avea multă limpezime în viață, ținând seama mai ales de lumea ambiguă și schimbătoare în care trăia, dar de data aceasta sentimentele îi erau date peste cap. Era supărată pe John, deoarece a creat o situație care a împins-o la ceva atât de oribil cum a fost vizita făcută lui Midori în New York. Și Delilah se simțea simultan oripilată de ceea ce a făcut, cuprinsă de remușcări și temătoare că John va afla. Ar fi vrut să îndrepte lucrurile și era furioasă pe sine fiindcă s-a pus într-o poziție în care să simtă că trebuia să repare relația cu el. Iar la baza tuturor stătea faptul că ea continua să-l dorească și era furioasă pe el și pentru asta.

Închise ochii, expiră profund și-și impuse să nu se mai gândească la acele lucruri. O putea face mai târziu. Între timp, se îndrepta spre un interviu pentru angajare. Trecu din nou în revistă detaliile

rolului pe care-l interpreta, motivul pentru care se afla acolo, slujba pe care o voia, speranțele și temerile ei. Până când taxiul o lăsă la colțul dintre Aoyama-dori și Kotto-dori, intrase pe deplin în pielea personajului și-l stăpânea perfect.

Porni spre sud pe Kotto-dori, simțind frigul prin capă și rochia subțire, și trecu pe lângă o înșiruire bizară de restaurante, buticuri, clădiri de birouri și blocuri cu apartamente de închiriat. Automobile, camionete și scutere circulau în ambele sensuri pe stradă, iar motoarele lor zumzăiau și ambalau, atingând note discordante ce reverberau din zidurile de pe ambele trotuare. Ocazional se auzea câte un claxon, dar niciodată strident. Câțiva bicicliști o ocoliră pe trotuar. Destule bătrâne ieșiseră să-și plimbe câinii de mărimea unor veverițe, dintre care unii purtau hăinuțe din lână. Asemenea femei și cățelușii lor la care țineau ca la ochii din cap vedeai la tot pasul în Paris. Dar acolo, observă Delilah cu uimire, obiceiul era să strângi mizeria pe care o lăsau ei.

Îi plăcea orașul. Tokio părea să aibă puține ordonanțe zonale, ceva ce i-ar fi oripilat pe edilii Parisului, însă planificarea urbană care funcționa fără cusur în capitala Franței ar fi sufocat ceea ce simțea ea că se afla înapoia farmecului metropolei japoneze.

Coti la stânga pe una dintre străduțele laterale înguste și fără nume ce porneau spre est din Kotto-dori. La cincizeci de metri în față văzu doi bărbați stând pe loc și simți că lucrau pentru club. Când fusese mai devreme pe acolo nu era nimeni și, dacă n-ar fi știut la momentul acela ce anume căuta, ar fi trecut pe lângă club fără să-și fi dat seama. Nu existau indicatoare sau firme, ci doar o alee din ardezie care se desprindea din stradă și era flancată de cei doi inși.

Ei o priviră pe când se apropia. Purtau costume negre identice, cu hainele încheiate la toți nasturii și amândoi aveau același tip de sprâncene aranjate

metrosexual și părul foarte îngrijit. Arătau prea efeminați ca să fie agenți de pază și Delilah bănui că erau valeții de parcare menționați de John. Era logic – clubul era de lux și în jur nu se vedea nicio parcare. Cei doi se plecară ușor la sosirea ei și Delilah le răspunse printr-o încuviințare scurtă din cap, zărind căștile pe care le purtau amândoi la ureche.

Intră pe alee și întoarse capul într-o parte și alta în timp ce mergea, ca și cum ar fi fost impresionată de arhitectura locului. Era, într-adevăr, impresionant: de ambele părți ale aleii se întindeau bazine dreptunghiulare cu apă întunecată și ferigi luxuriante, iluminate discret de dedesubt. Două ziduri verticale din beton se ridicau din sol și creșteau pe măsură ce aleea se apropia de club, ajungând într-un final la înălțimea de trei metri și creând un sentiment de intimitate care se amplifica odată cu înaintarea. Se simțea o aromă slabă de bețișoare parfumate și se auzea apă clipocind pe pietre. Era ca și cum clubul te îndepărta treptat de orașul zgomotos și public din exterior.

Efectul spori după ce aleea coti la dreapta. Brusc, se făcu liniște totală; nu se auzeau decât zgomotul pașilor femeii și sunetele liniștitoare ale apei care se prelingea în bazine. Delilah sui câteva trepte din beton și păși într-un vestibul larg, luminat discret cu aplice murale. Un pătrat mic din sticlă, tivit cu o bandă metalică, era încastrat în perete, în dreapta a două uși din lemn. *Videocameră*, se gândi Delilah. Simți cum detectorul primit de la John bâzâi în poșetă și fu mulțumită să știe că funcționa. Lângă videocameră se afla un buton. Sub el, un dispozitiv din plastic pe care-l recunoscu ca fiind un cititor de carduri magnetice. Nu exista vreo tastatură, ci doar dispozitivul și femeia bănui că valeții aveau carduri de acces. Asta însemna că ușa era încuiată și controlată din interior, cu excepția valeților și a altor angajați care intrau utilizând carduri.

Privi din nou în jur, precum cineva care nu cunoștea locurile, și nu observă alte echipamente de monitorizare. Trase de ambele uși, apoi le împinse. Într-adevăr, erau încuiate. Perfect.

Se uită la butonul de lângă videocameră, de parcă atunci îl observase pentru prima dată, pe urmă îl apăsă. Peste o secundă auzi *clicul* distinct al unei încuietori electronice, după care ușa din stânga ei se deschise spre exterior și apăru un alt bărbat în costum negru. Spre deosebire de cei doi din stradă, acesta era, evident, un agent de pază. Părul îi era tuns periuță – funcțional, nu într-o frizură la modă – și ceva din privirea lui sugera că dacă cineva ar fi încercat să-i remodeleze metrosexual sprâncenele, ar fi fost spitalizat pentru eforturile sale. Ținu ușa deschisă și înclină din cap în semn de bun venit.

Felul în care o salutase imediat, fără să verifice dacă era singură, îi confirmă lui Delilah că fusese urmărită prin videocameră dinainte să fi apăsat butonul soneriei. Bărbatul deschisese ușa știind deja, sau după ce i se spusese, cine era afară.

Ea încuviință scurt și intră. Din difuzoare invizibile se auzea muzică tehno discretă, iar în aer se simțea un iz vag de fum de trabucuri. Când trecu pe lângă bodyguard, Delilah îi privi atent costumul. Nu zări nicio umflătură demascatoare, totuși, nu-i văzu decât partea stângă, așa că nu putea fi sigură. Avea să încerce ulterior să-l mai examineze o dată.

Aceea era incinta mică pe care a văzut-o pe planul clubului. Designul era minimalist, doar pereți cu lambriuri din lemn întunecat și o recepție-insulă capitonată în piele în centru, cu o banchetă tot acoperită cu piele. În stânga se găseau două uși batante, despre care știa, tot din plan, că duceau în sala principală. În spatele recepției se vedea altă ușă, care ducea spre ceea ce ei bănuiseră a fi un birou. În dreapta, o scară cobora la grupurile sanitare și, probabil, camera tehnică.

Alți doi bărbați stăteau puțin mai departe în dreapta. Unul din ei avea același aspect sobru, ceea ce sugera că era agent de pază, și-i zări și umflătura de sub sacou, la șold, care nu era deloc un telefon mobil. Celălalt părea la fel de efeminat precum cei de la intrarea pe alee. *Probabil alt valet*, reflectă Delilah. *Când un membru al clubului se pregătește de plecare*, *el iese și unul dintre cei de afară vine aici și-i ia locul. Ei se schimbă prin rotație*, *astfel că niciun client nu trebuie să aștepte*.

La recepție se aflau două japoneze extraordinar de frumoase. Ambele erau îmbrăcate elegant, în rochii de lame auriu. Machiajul le era fără cusur, iar părul lung și strălucitor era coafat în cocuri elaborate. Arătau rasate, sofisticate și foarte, foarte sexy.

Delilah se apropie de ele și zâmbi, ușor nesigură.

— *Pardonez-moi*, rosti ea într-o franceză aproximativă. *Parlez-vous français*?

Japonezele schimbară priviri, după care reveniră spre Delilah. Nu, nu vorbeau franceza.

— Ăăă… acesta e Whispers, da? întrebă ea într-o engleză cu accent pronunțat.

Recepționerele încuviințară. Una din ele răspunse cu accent japonez:

— Da, este clubul Whispers.

Perfect, engleza lor nu părea mult mai bună decât franceza ei.

— Am venit, rosti Delilah, pentru un… job. Să lucrez aici.

Cea care-i răspunsese zise:

— Ăăă… o clipă, vă rog.

Ridică un receptor, rosti câteva cuvinte în japoneză, apoi închise.

— Vă rog, arătă ea spre banchetă. Doar un minut.

Delilah îi mulțumi și se așeză. Aruncă altă privire către primul agent de pază, dar acesta tot nu

se întorsese cu partea dreaptă spre ea. În tot cazul, partenerul lui era înarmat. Putea presupune în mod corect că ambii aveau pistoale.

Pe când aștepta, auzi un bâzâit slab. Se uită la recepționere. Ele plecară ochii, probabil către un display, după care încuviințară spre primul agent de pază, care aprobă scurt și deschise ușa. Intrară doi bărbați japonezi la vreo cincizeci de ani, purtând pardesiuri din cașmir. Femeile ieșiră dinapoia recepției și se înclinară în semn de bun venit. Una din ele le luă pardesiurile și le duse în camera din spatele recepției; cealaltă îi însoți în sala principală. După câteva secunde ambele reveniră la locurile lor.

Prin urmare, agenții de pază nu aveau acces vizual la vestibulul de afară. Recepționerele se ocupau de asta, iar ei acționau pe baza îndrumărilor lor. Bun…

După un minut, altă japoneză apăru prin ușa aflată de partea opusă a recepției. Aceasta era mai în vârstă – avea, probabil, vreo cincizeci de ani. Era o femeie frumoasă într-un taior Chanel negru, iar costumul elegant, vârsta și postura sugerau că făcea mai degrabă parte din management decât dintre animatoare.

Delilah se ridică în picioare la apropierea ei.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă femeia în engleză.

— Da, răspunse Delilah subliniindu-și accentul parizian. Aș vrea să aplic pentru un job.

Femeia încuviință și o examină din cap până în picioare. Delilah își putea da seama că era mulțumită de ceea ce vedea.

— Cum ai auzit despre noi? întrebă femeia.

— Auzit…

— Despre Whispers. Despre clubul acesta. Cum ai aflat despre noi?

Delilah făcu o pauză, ca și cum s-ar fi străduit să traducă în minte cuvintele, apoi răspunse:

— Am… ăăă, am întâlnit o femeie drăguță în Paris. Valérie. Ea a… spus de Whispers.

Femeia surâse și încuviință iarăși.

— Da, Val. Era foarte populară aici. Ce mai face?

— Este foarte bine, cred.

— Locuiești în Paris? Sau…

— Da, Paris.

— Așadar, te afli doar în vizită în Tokio.

— *Oui*. Da, vizită.

Femeia aprobă din nou și păru că reflectează. După aceea rosti:

— Clubul nostru este exclusivist. Membrii lui sunt bărbați putred de bogați și cu gusturi diverse. Bărbați foarte puternici. Crezi că ai putea întreține asemenea oaspeți? Că ai ști cum… să le faci plăcere?

Delilah făcu altă pauză, simulând dificultăți de înțelegere a englezei, după care zise:

— Îmi plac bărbații.

Femeia râse.

— Mă aștept ca și ei să te placă pe tine. Scuză-mă însă engleza ta nu este foarte bună, așa-i?

Delilah surâse timid, de parcă femeia tocmai îi descoperise un secret.

— *Non*, dar învăț repede…

Cealaltă râse iarăși.

— Va trebui să înveți, de asemenea, și ceva japoneză. S-o luăm totuși pe rând. Va trebui să vorbești cu domnul Kuro, dar el nu este aici în seara asta. Va fi însă prezent mâine. Poți să revii mâine?

Întrucât era în nota rolului ei, Delilah își îngădui o clipă de satisfacție.

— Să revin mâine? repetă ea.

— Da.

— Bine. La ce oră?

— Aceeași oră la care ai venit azi. Nu știu când va fi liber domnul Kuro ca să discutați și poate fi necesar să aștepți un timp.

— Pot să aștept.

— Perfect. Cum te cheamă?

— Mă numesc Laure.

— Mă bucur de cunoștință, Laure. Sunt Kyoko.

— *Enchantée*, zise Delilah și-i strânse mâna. După aceea adăugă: Aș putea să… pot să văd? Clubul?

Kyoko zâmbi și o privi din nou din cap până în picioare.

— Nu văd nicio problemă în privința asta. În tot cazul, vei arăta ca una de-a casei.

O prinse de braț și o însoți prin ușile batante. Delilah observă că ele basculau în ambele direcții și că nu aveau nici mânere, nici încuietori.

Sala dinapoia lor era un dreptunghi mare dispus pe trei niveluri. Pe nivelul cel mai de jos, în centru, exista un bar de sine stătător. Cu o treaptă mai sus, de jur-împrejurul barului se aflau patru șiruri lungi de banchete încorporate, acoperite cu piele. Spătarele lor se ridicau până la podeaua nivelului al treilea, pe care se afla Delilah. Doisprezece de bărbați în costume și de două ori mai multe femei superbe cu vestimentații la fel de superbe stăteau pe șirurile din jurul barului, iar muzica tehno pe care Delilah o auzise mai devreme se întrepătrundea cu zgomote de conversații și râsete. Câțiva bărbați ridicară ochii spre Delilah și ea înțelese că scopul dispunerii interioare era de a le îngădui membrilor clubului să le aprecieze pe animatoare. Mai observă, totodată, că iluminatul fusese conceput tot în avantajul clienților: banchetele erau luminate doar indirect, fiind astfel private, pe când nivelul de acces era luminat de o serie de lămpi elegante, suspendate.

În lungul peretelui aflat vizavi de ușile prin care tocmai intrase se găseau șase separeuri, de asemenea iluminate discret și lăsând impresia unor alcovuri. Câteva erau ocupate, tot de bărbați cu aspect prosper și femei incredibil de frumoase de diverse etnii. Câteva japoneze, atrăgătoare și ele,

dar cu o îmbrăcăminte mai puțin elegantă decât a animatoarelor, se deplasau prin sală, aducând snackuri, împrospătând băuturile și asigurându-se că oaspeții nu duceau lipsă de nimic.

La un capăt al șirului de separeuri se vedea o ușă. Deasupra ei, un semn luminat în verde anunța că era una dintre cele două ieșiri în caz de urgență. Lui Delilah i-ar fi plăcut s-o examineze mai îndeaproape, totuși, simțea că ar fi părut straniu din partea ei.

— Este foarte frumos, rosti ea.

Kyoko o privi.

— Crezi că ți-ar plăcea să lucrezi aici?

Delilah încuviință.

— *Certainement*. Sunt sigură.

Kyoko zâmbi și o conduse înapoi în recepție. Se opriră în fața ușii de ieșire din club.

— Atunci, ne revedem mâine-seară la aceeași oră? întrebă ea.

Delilah aprobă din cap.

— Da. Și mulțumesc.

Kyoko se înclină în semn de confirmare și porni spre biroul ei.

Delilah se întoarse către japonezele dinapoia insulei-recepție.

— Ăăă…, zise ea, baia?

Una dintre ele îi arătă scara ce cobora. Delilah îi mulțumi și observă că, dinapoia recepției, femeile nu vedeau ușile toaletelor și nici pe cea a camerei tehnice. În timp ce coborî scara, deschise poșeta și scoase un portchei din piele cu aspect inofensiv. Trase capul uneia dintre chei. În interiorul corpului cheii, atașat de cap, se afla o pontoarcă. O palmă, dădu drumul portcheiului în poștă și scoase o pilă de unghii din oțel foarte subțire, care juca întotdeauna rolul unei chei de torsiune.

Când ajunse la baza scării, detectorul lui John bâzâi. Ridică ochii și văzu pe plafon o videocameră orientată spre ușa pentru ieșire de urgență, probabil pentru a-i filma pe intrușii care

ar fi încercat să intre prin spate. Se întrebă de ce, oare, clubul nu investise și în altă videocameră pentru acoperirea interiorului, apoi își dădu seama că n-o făcuse din respect pentru intimitatea clienților. Era, de altfel, lipsit de importanță. După întreruperea curentului electric și stingerea luminilor, videocameră ar fi fost irelevantă.

Nu mai văzuse pe altcineva să se îndrepte spre grupurile sanitare în ultimele minute și bănuia că în acel moment erau goale. Era totuși mai bine să verifice. Deschise mai întâi ușa de la toaleta bărbaților, gata să murmure stânjenită o scuză dacă s-ar fi înșelat. Era însă pustie, iar cele trei uși ale cabinelor stăteau toate ușor întredeschise. La fel și în toaleta femeilor. Perfect.

Se opri în fața ieșirii pentru urgență, în afara razei videocamerei, și o examină. Se deschidea spre exterior și avea pe centru, de-a curmezișul, o bară metalică pentru apăsare și împingere. Ar fi vrut s-o fi încercat, dar era posibil să fie filmată de videocameră. De asemenea, pe toată lungimea barei exista un abțibild acoperit cu caractere japoneze roșii, care se sfârșeau cu un semn de exclamare. Probabil, un avertisment că deschiderea ușii va declanșa o alarmă. Își scoase telefonul mobil și o fotografie. John putea să citească textul ulterior pentru a se lămuri.

Merse apoi la camera tehnică. Ușa era din oțel, cu țâțânile pe exterior, probabil cu butuc cu cinci pini în încuietoare. Răsuci mânerul clanței și nu fu surprinsă să vadă că era încuiată. Era improbabil ca înăuntru să se afle cineva, totuși, nu poți să știi niciodată, așa că ciocăni, pregătită să pară foarte naivă în deosebirea unei toalete de o cameră tehnică în eventualitatea greu de imaginat că i-ar fi răspuns cineva. N-o făcu însă nimeni.

Delilah aruncă o privire spre scară, după care introduse pila în încuietoare și o întoarse doar puțin. După aceea băgă pontoarca și o trecu înainte

și înapoi peste pini. Peste altă clipă mânerul clanței se răsuci și ea intră.

Camera era întunecată, dar Delilah găsi un comutator pe perete și-l apăsă. Văzu imediat generatorul auxiliar, fixat lângă peretele spre exterior. Se apropie de el și-l examină. Era un Diesel cu panou digital de comandă. L-ar fi putut dezactiva oricând. Dacă ar fi avut probleme cu comenzile, putea smulge, pur și simplu, firele din contacte. Nu trebuia să-și facă griji că după terminarea jobului ar fi rămas urme de sabotaj.

Se uită după aceea în jur, sperând să descopere un tablou cu siguranțe, care le-ar fi asigurat și alte opțiuni. Nu văzu nimic. Probabil că tabloul se afla în biroul de deasupra. Ca atare, inaccesibil pentru scopurile lor.

Stinse lumina și ieși din cameră, asigurându-se că ușa se încuiase în urma ei. După aceea intră într-o cabină din toaleta pentru femei, ascunse pontoarca și luă casca. O puse în ureche și rosti în decolteu:

— Eu sunt. Se aude bine?

— Clar și tare, răspunse prompt Rain.

— Confirmare, adăugă Dox.

— Bine. Acum plec.

Delilah puse casca în poșetă și trase apa. Ieși din cabină și se aranjă în oglindă, reintrând în pielea personajului. Apoi urcă scara.

Recepționerele ieșiseră dinapoia insulei lor și-l ajutau pe un japonez și pe o animatoare să se îmbrace. Se părea că cineva izbutise să se învoiască la un preț în seara aceea. O recepționeră apăsă butonul ușii pentru Delilah. Agentul de pază făcu o plecăciune și-i ținu ușa deschisă.

Când ajunse în capătul aleii exterioare, un valet de parcare trecu în fugă pe lângă ea în direcția clubului. Delilah se întoarse și reveni până la cotul aleii, la timp pentru a-l vedea cum scoate un card magnetic de sub sacou și-l trece prin fața cititorului. Îi dădu apoi drumul și ea înțelese că-l

ținea agățat pe un șnur în jurul gâtului. Ușa începu să se deschidă și Delilah ieși din raza ei vizuală.

Celălalt valet era în stradă și ținea deschisă portiera unui Bentley Continental GTC albastru. Motorul era pornit și torcea încetișor.

Asta zic și eu călătorie, chibzui Delilah. Zâmbi către valet și se îndepărtă.

Capitolul 33

Ne-am reîntâlnit în camera de hotel a lui Dox, la o jumătate de oră după ce Delilah a părăsit clubul. Ea ne-a informat despre toate: pozițiile și procedurile de intrare și ieșire, personalul de pază și protocoalele, generatorul auxiliar. Nu a scăpat nimic din vedere și-și amintea cu exactitate toate detaliile. N-am fost surprins.

— Planul nostru este bun, a zis ea după ce Dox și cu mine am terminat cu întrebările. Putem controla situația. Singurul lucru pe care nu l-am confirmat a fost ușa ieșirii de urgență din sala principală, de la nivelul unu. Există, dar n-am putut s-o încerc. Pe de altă parte, cea din subsol se deschide spre exterior cu o bară antipanică. În fața ei este însă o videocameră și pe bară scria ceva. M-am gândit că deschiderea ei ar putea declanșa o alarmă, așa că n-am încercat. Uite!

Și-a scos telefonul, a apăsat de câteva ori, apoi mi l-a întins.

— Ce crezi?

A trebuit să mijesc puțin ochii, totuși, poza era lizibilă.

— Da, am spus. Este ceea ce ai crezut. Bine lucrat.

Am rămas puțin pe gânduri, după care am continuat:

— În mod aproape sigur și cealaltă ușă funcționează la fel. Ușile de urgență din clădirile publice respectă prevederea dotării cu mânere antipanică și ar trebui, așadar, să le blocăm din exterior cu nimic mai complicat decât o rangă metalică. O să verific asta mâine, când o să fac o recunoaștere în exteriorul clubului.

— Locul e impresionant, a spus Delilah. Foarte luxos și cu o organizare impecabilă. Iar femeile sunt superbe. Absolut toate.

— Mă gândesc, a intervenit Dox, că poate ar fi bine să fac eu însumi o recunoaștere în clubul ăsta. Știi cum este – nu strică niciodată să mai afli o părere.

M-am uitat la el.

A dat din umeri și a spus:

— Nu-i nevoie să te burzuluiești. Nu văd nimic rău la un om căruia îi place munca pe care o face.

Delilah a vârât mâna în poșetă și a scos detectorul lui Harry.

— Poftim, mi l-a întins ea. N-aș vrea să uit de el.

— Poate că-ți va fi necesar mâine-seară…

— Nu, și-a făcut treaba. Și încă foarte frumos. A funcționat în vestibul și pentru videocamera care monitorizează ieșirea de urgență din subsol, iar în rest a fost tăcut. Pot înțelege de ce te-ai atașat sentimental de el.

L-am luat și am clătinat din cap.

— Asta-i o poveste pentru altă dată.

A aprobat și s-a frecat la ochi.

— Ar trebui să merg la culcare.

— Ai dreptate. Putem termina și mâine planificarea. Du-te să dormi și telefonează-ne când te trezești.

— E bine așa, a zis ea și s-a ridicat.

M-am ridicat și eu.

— Să te conduc la hotel.

Delilah a scuturat din cap.

— Deocamdată ar fi mai bine să stăm departe unii de alții.

O dată în plus n-am știut care era motivația ei reală, personală sau profesională, însă nu era nici locul, nici momentul potrivit să discutăm asta.

— Bine, am încuviințat.

Dox s-a ridicat, de asemenea. A întins mâna și Delilah i-a strâns-o.

— E grozav că te-au invitat să revii mâine, a zis el, și, de altfel, nu-i o surpriză. Te-ai descurcat

foarte bine în seara asta, pe teren nefamiliar și fără multe pregătiri – ăsta-i adevărul.

Ea i-a zâmbit.

— Mulțumesc.

— La fel gândește și gloriosul nostru conducător, a adăugat el. Atât doar că, așa cum am spus și mai devreme, el nu-i foarte vorbăreț în privința asta.

Zâmbetul lui Delilah a pălit și a schițat din cap un gest de felul: *Haide să nu mai discutăm despre asta acum*, *de acord*? Am fost mai direct, aruncându-i o privire care spunea: *Termină cu tâmpeniile astea*! Dox a continuat însă nestingherit:

— Da, să-l fi văzut prima dată când l-am îmbrățișat – a fost atât de încordat, că ai fi crezut c-o să leșine dintr-o clipă-n alta. A doua oară, a suportat mai bine. Pe scurt, la a patra sau a cincea oară, să fiu al naibii dacă nu-ncepuse să-i placă. Acum, dacă trec câteva zile și uit să-i trec un braț pe după umeri, practic, începe să se bosumfle.

Delilah și-a acoperit gura cu palma și a plecat ochii. A rămas așa o clipă, nemișcată, după care a început să râdă. M-am uitat la Dox, pe jumătate nevenindu-mi să cred, pe jumătate furios pentru absurdițăile pe care le inventa întruna, însă nici măcar nu m-a băgat în seamă, pentru că hohotea și el.

Nu puteam face nimic decât să stau locului și să-i privesc, în timp ce râsetele lor s-au accentuat. Dox se ștergea la ochi și repeta „Scuze, scuze”, iar Delilah se scutura din tot corpul de râs, cu brațele încrucișate peste piept și capul plecat.

Au încetat amândoi după un timp neplăcut de lung. Delilah a inspirat și a expirat adânc de câteva ori, apoi mi s-a adresat:

— Îți telefonez mâine?

Am încuviințat.

— Da. Sigur.

— Noapte bună, a zis Dox și mi-am dat seama că se străduia să nu izbucnească iarăși în râs.

Delilah a ieșit fără ca vreunul din ei să mai chicotească, dar am rămas cu impresia că ea a hohotit întruna până la lift.

M-am uitat spre Dox.

— Scuze, omule, scuze, a zis el. Nu știu ce anume din tine mă stârnește așa!

— Cred că asta se numește „a da vina pe victimă”.

— Haide, dă-i drumul, bate-ți joc de mine pentru că m-a zăpăcit Tiara travestitul – asta o să te facă să te simți mai bine.

— Dimpotrivă, o să te facă *pe tine* să te simți mai bine și de aceea n-o voi face.

— Oho-ho, ești un tip dur, John Rain, un tip dur, a zis Dox și de data asta nu m-am mai putut abține și am început să râd împreună cu el.

Capitolul 34

A doua zi dimineață, am efectuat o incursiune rapidă pe lângă Whispers, ca un localnic obișnuit care-și făcea joggingul matinal în trening și pantofi de sport, cu căciula înfundată pe ochi, pentru a-l feri de aerul rece.

Am alergat pe una dintre alei spre partea din spate a clubului. Ținând seama de programul lui de funcționare, mă îndoiam că cineva ar fi fost înăuntru așa devreme, dar chiar dacă aș fi fost văzut, un alergător care căuta un loc pentru a urina n-ar fi trebuit să trezească suspiciuni nimănui.

Pentru a susține acoperirea aceea, m-am oprit și am început să mă deschei la pantalonii din nailon, răstimp în care am cercetat perimetrul după videocamere. N-am văzut niciuna, doar o fațadă din beton fără ferestre, cu o ușă pentru ieșire în caz de urgență în stânga, din tablă simplă de oțel, fără mânere sau alte dispozitive de deschidere. Pe toată lungimea clădirii se distingea o potecă betonată.

M-am încheiat la pantaloni și m-am apropiat de ușă. Așa cum mă așteptasem, țâțânile erau la exterior. Un levier din oțel lung de un metru, înfipt zdravăn sub un unghi mic, cu baza proptită într-un rost de dilatare dintre dalele potecii, ar fi blocat-o definitiv.

Am repetat procedura pe latura vestică a clădirii, unde ieșirea din subsol se afla în capătul casei scării din beton. Ușa era similară cu cealaltă. Perfect.

Mi-am continuat alergarea de dimineață și m-am oprit la Aoyama Park, pentru a-l suna pe Tatsu la spital. Telefonul a țârâit de câteva ori, apoi i-am auzit glasul, aproape un icnet:

— *Hai*.

— Eu sunt, am rostit. (Dumnezeule, suna groaznic.) Îmi pare rău că te deranjez.

O clipă n-a spus nimic și mi-am dat seama că se străduia să-și tragă răsuflarea.

— Să mă deranjezi? a croncănit răgușit în cele din urmă. Convorbirile astea sunt tot ce mai aștept de la viață. Ele și vizitele nepoțelului meu.

— Ai mai aflat ceva despre întâlnirea de diseară?

— Da, informatorul tocmai a confirmat-o. Nu-i de mirare că am atâtea dureri, nimeni nu mă lasă să dorm. Întâlnirea a fost stabilită pentru ora 10 seara.

— Perfect. Am terminat investigarea inițială și până la urmă voi avea un om înăuntru, diseară.

— Mai vrei ceva de la mine?

— Așa cum ți-am spus și ultima dată, pe cineva care să întrerupă alimentarea cu curent electric a clubului la semnalul meu.

— Vrei să stingi luminile dinăuntru.

— Da.

— Dar generatorul…

— Se va rezolva.

— Am pe cineva care poate să ajute cu asta. Însă… va trebui să te miști repede.

— Ce vrei să zici?

— Din substația pe care o poate accesa, el nu poate opri curentul în clădiri, ci doar pe străzi întregi. Iar dacă o pană de curent durează mai mult de două minute pe o stradă din Tokio, reglementările metropolitane cer o anchetă.

— Și nu poți…

— Sunt reglementări metropolitane. Eu sunt la federali. Crede-mă, nu vrem o anchetă. Ar periclita niște oameni buni. Poți să faci ceea ce ai de făcut în mai puțin de două minute?

Am căzut pe gânduri.

— Voi fi nevoit s-o fac.

— Bun. În seara asta cineva o să fie acolo cu instrucțiuni clare.

— O să am nevoie de numărul lui de telefon. Vreau să vorbesc direct cu el, să mă asigur că

înțelege planul. Și va trebui, de asemenea, să-l anunț când sunt gata să intru acolo diseară.

— O să-ți telefoneze el.

— Bine. Perfect.

Amândoi am tăcut câteva clipe. După aceea am întrebat:

— Mai rezişti?

A urmat o pauză lungă. Apoi Tatsu a rostit:

— Termină-l în noaptea asta.

Am încuviințat, simțindu-mă deprimat.

— Așa o să fac.

Capitolul 35

Delilah a telefonat spre sfârșitul dimineții. Ne-am întâlnit tot în camera de hotel a lui Dox. Am adus din nou sandvișuri de la Dean & Deluca.

— Uite ce am de gând, le-am spus în timp ce mâncam. Vom avea echipamente de comunicații, la fel ca aseară, însă de data asta Delilah va purta părul desfăcut și casca în ureche. La nord de intrarea în club este un șantier. Dox, l-ai examinat?

Lunetistul a dat din cap.

— Azi-noapte, așa cum am discutat. Pot să intru fără probleme și am unde să mă camuflez. Problema este unghiul. O să fiu la o sută de metri depărtare, dar numai la trei metri înălțime. Asta înseamnă că eventuale obstacole neanticipate, aflate în mișcare, vor juca un rol foarte important.

— Adică alți oameni, a zis Delilah.

Dox a ridicat din umeri.

— Pot fi oameni, poate fi o mașină… Greu de precizat. Știu însă că nu va fi deloc ca și cum aș trage din vârful turnului Universității Texas. Dar aleea aia care pornește din stradă merge drept cinci metri, după care cotește înapoia unui zid. Asta îmi va oferi mai mult timp… dacă nu-mi stă nimic în cale.

— Dar o vestă antiglonț? a întrebat Delilah. Ai zis că Yamaoto este paranoic. Ești sigur că nu va purta una?

Dox a clătinat din cap.

— În mare parte, vestele de protecție care pot fi ascunse sub haine nu vor opri un glonț de mare viteză tras de o pușcă. Există câteva care o pot face, însă au aproape zece kilograme și sunt foarte voluminoase. Nu-i ceva ce ți-ai dori să porți pe sub costum. În plus, voi încerca pe cât posibil să trag în cap, care este mai greu de protejat.

— Bine, am zis. Dacă va putea trage când vine Yamaoto, Dox o va face, după care ne putem duce toți să bem o bere. Dacă nu va putea trage, Dox rămâne ca soluție de rezervă, în cazul că Yamaoto reușește să iasă din club în ciuda eforturilor mele dinăuntru. Și, Delilah, dacă beneficiezi de vreo ocazie, uită-te la Yamaoto și anunță-ne dacă ți se pare că poartă vestă blindată. Întrebări sau comentarii până aici?

Amândoi au scuturat din cap.

— Delilah, vei ajunge înainte de ora 10. Vrem să fii acolo înaintea lui Yamaoto, ca să vezi unde se duce când intră…

— Dacă o să intre, a intervenit Dox.

Am aprobat.

— Dacă o să intre. Principalul însă este că trebuie să știu unde se află el în interiorul clubului. Ar fi, de asemenea, util să știu cu cine este. Totodată, orice informații despre numărul agenților de pază ai clubului și al oricăror bodyguarzi, ca și poziționarea lor. Cu nițel noroc, o să-i vezi pe Yamaoto și Kuro când vor sosi și vei vedea și unde se duc. Nu aștepta. Anunță-mă imediat ce știi poziția lui Yamaoto și du-te să scoți din funcțiune generatorul. Sau, și mai bine…

— Să-l scot din funcțiune înainte de sosirea lui Yamaoto, a completat ea.

Am încuviințat.

— Da, asta-i cel mai bine. Nu cred că cineva o să observe, decât abia după aceea. Și odată ce el va sosi acolo, vom avea un detaliu mai puțin care să ne preocupe.

— Cum vom întrerupe curentul electric?

— Contactul meu de aici va avea un om în substația electrică. Există totuși un clenci. El nu ne poate asigura decât maximum două minute de întuneric. Dacă pana de curent durează mai mult, autoritățile metropolitane vor declanșa o anchetă pe care sursa mea n-o vrea.

— Două minute…, a repetat Delilah.

— Ar trebui să fie suficient, astfel încât, înainte ca eu să-l sun pe omul nostru și să se stingă lumina, tu vei fi deja lângă ieșirea de urgență ca să mă lași să intru. Mai exact, *trebuie* să fii acolo.

— Fiindcă, odată ce curentul se oprește, ușa din față nu va mai fi operabilă. Are o încuietoare electronică.

— Exact. Și în același timp nu putem folosi ușa de urgență înainte de întreruperea curentului… fiindcă am fi dați în vileag de alarme.

Ea a aprobat.

— Iar videocamera îndreptată spre ușă…

— Va fi deja nefuncțională când mă vei lăsa să intru. Nu știu dacă transmisia video este înregistrată, dar după întreruperea curentului nu va mai conta.

— Cum vei acționa însă în interiorul clubului? Chiar și după ce vei întrerupe curentul, nu va fi beznă completă. Oamenii vor avea brichete, telefoane mobile…

— Iar asta-i perfect, am zis. Noi chiar vrem suficientă lumină, pentru ca lumea să nu intre în panică și să înceapă să se miște de colo-colo. Puțină lumină îi va menține calmi și la locurile lor vreo două minute, cât așteaptă revenirea curentului electric. Cu brichete și telefoane mobile, și înainte ca ochii lor să se fi adaptat, nu vor fi, oricum, în stare să vadă mai departe de un metru. Voi intra cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, cu un HK cu amortizor. Și voi ieși în mai puțin de două minute. Nimeni nu va ști nici măcar ce s-a-ntâmplat, decât după ce lumina va reveni, iar noi vom fi dispărut.

Delilah a încuviințat. Am rămas tăcuți, în timp ce ea examina totul în minte.

— Te-ai mutat în alt hotel? am întrebat.

Ea folosea același nume în Le Meridien și Whispers, pentru eventualitatea în care cineva ar fi vrut s-o verifice. Evident, după operațiunea din

noaptea aceea nu se mai putea întoarce în Le Meridien.

— Da, a răspuns ea, în New Otani. Lângă stația de metrou Akasaka Mitsuke. Sub numele Aimée Ackers.

— Bun, atunci, am stabilit totul. Acum, fii atentă. Dacă ceva o să fie în neregulă, dacă ai nevoie de mine înăuntru pentru indiferent ce motiv, ajunge să spui „E foarte cald aici” și sosesc în cel mai scurt timp.

— Cum o să intri?

— Cred că HK-ul va fi convingător la ananghie.

Ea a râs.

— O să vin și eu, a spus Dox, dar voi fi mai departe și voi avea nevoie de mai mult timp.

Delilah a surâs.

— Mă îndoiesc că vom avea nevoie și de cavalerie.

M-am uitat la ea.

— Și eu mă îndoiesc. Și mai știu că ești obișnuită să acționezi fără susținere, dar în seara asta o să beneficiezi de ea. „E foarte cald aici”. Spune-o dacă-i nevoie.

A aprobat din cap, însă mi-am dat seama că a schițat acel gest mai mult ca să mă liniștească pe mine decât din convingere reală. Nu puteam face mare lucru decât s-o las să știe că susținerea exista, dacă era nevoie. Oricum, probabil că avea dreptate. Probabil că n-avea să fie necesar un sprijin.

Capitolul 36

În seara aceea, Delilah ajunse la club la ora 21:30. Purta o rochie cu partea superioară din satin stacojiu, pe care a cumpărat-o în cursul după-amiezii. În seara anterioară, a observat că animatoarele purtau preponderent negru și s-a gândit că ar fi bine să iasă puțin în evidență. Satinul roșu avea să fie perfect pentru așa ceva – va reflecta exact cum trebuia luminile discrete din club. Accesoriile erau, de asemenea, bine gândite: pantofi negri din piele cu toc înalt și vârful închis, o poșetuță de seară din țesătură argintie cu aspect retro și o eșarfă din mătase cu franjuri, tot argintie, care să confere textură. Pe încheietura stângă purta o singură brățară cu diamante, care să scânteieze în lumină; în urechi avea cercei din diamante mici cât vârful de ac, aleși în scopul opus. Absența cerceilor nu s-ar fi potrivit cu ținuta, totuși, nu voia nici ceva care să atragă o atenție nedorită asupra urechilor, deoarece în una din ele avea casca. Dispozitivul era mic și de culoarea pielii, iar Delilah purta părul desfăcut, așa că nu avea, oricum, să aibă probleme, totuși, era mai bine să evite orice riscuri.

Când intră pe strada clubului, înclină ușor capul într-o parte și spuse:

— Toți sunt pe poziții?

— Eu sunt aici, zise Rain, care se găsea pe o alee la sud de club, aproape de locul unde parcaseră duba.

— Confirmare, spuse Dox. Te văd clar ca lumina zilei. Și, scumpete, trebuie să-ți zic că ești frumusețea întruchipată.

Femeia surâse. Dacă nu l-ar fi văzut pe Dox în acțiune în Hong Kong, ar fi putut crede că era prea bufon ca să prezinte încredere într-o operațiune. Ea însă nu văzuse pe nimeni care să fi avut mai mult

sânge rece ca el în noaptea aceea. John îi spusese că Dox se purta mereu așa, prostindu-se întruna până în clipa când trebuia să doboare pe cineva. Când se afla înapoia lunetei sale, mai spusese John, Dox era incredibil de tăcut și de nemișcat. Dacă vorbeai cu el, îți răspundea, dar era aproape ca și cum n-ar fi fost acolo. Sau mai degrabă, era atât de prezent acolo, încât în clipa aceea anume tu nu mai erai real pentru el.

— Perfect, zise ea, atunci, îi dăm drumul.

Se apropie și cei doi valeți de parcare erau tot acolo, ca două statui vii pe o peluză. Făcură o plecăciune la unison spre Delilah, când ea coti pe alee. Femeia încuviință din cap și merse mai departe, iar peste câteva clipe fu înăuntru, după ce urmase aceeași procedură ca în seara anterioară, cu aceiași agenți de pază. De data asta, recepționerele o recunoscură. Făcură o plecăciune, iar una din ele ridică receptorul și vorbi scurt în japoneză.

Kyoko apăru dinapoia ușii și ocoli recepția. Îi strânse mâna lui Delilah și o examină de sus până jos, satisfăcută în mod clar de ceea ce vedea. Probabil că-i pomenise lui Kuro despre descoperirea ei și era încântată că Laure va lăsa impresia cuvenită.

— Domnul Kuro încă n-a sosit, zise ea, dar va veni în scurt timp. Are niște afaceri în seara asta și nu știu sigur când va fi liber, însă știe că vii și sper că poți să aștepți, așa cum am discutat.

— Bineînțeles, încuviință Delilah.

— Îți putem oferi ceva de băut…?

Ea aprobă și zise:

— Ceai?

— Sigur că da. Cu lapte? Cu lămâie?

Delilah zâmbi.

— Simplu.

Kyoko dădu din cap și arătă spre bancheta capitonată cu piele.

— Te rog, fă-te confortabilă. Dacă mai dorești altceva, cere-le fetelor de la recepție.

Delilah se așeză, iar Kyoko reveni în biroul ei. Deocamdată totul mergea bine: în scurt timp, ea avea să coboare ca să dezactiveze generatorul. Apoi, dacă Yamaoto sosea la ora stabilită, putea să vadă unde avea să fie așezat și să-i dea drumul lui John înăuntru. Cu doar nițel noroc, totul se putea termina foarte repede.

O chelneriță japoneză îi aduse ceaiul, într-o ceașcă delicată de porțelan pe o tavă din bambus. Delilah îi mulțumi și rămase locului vreo cinci minute, sorbind din ceai. Nimeni nu coborî la subsol și nimeni nu apăru de jos – timp suficient pentru a fi rezonabil de sigură că toaletele erau goale.

Se ridică și se adresă recepționerelor:

— Mă scuzați… baia…?

Cea mai apropiată din ele zâmbi și arătă spre scară. Delilah aprobă din cap și coborî.

Repetă procedura din ziua anterioară. De data asta însă decuplă generatorul înainte de a ieși din camera tehnică. Și, pentru orice siguranță, deconectă și cablurile electrice. După ce termină, intră în toaleta femeilor.

— Generatorul este rezolvat, anunță ea.

— Bun, spuse Rain.

— Bravo ție, scumpete, adăugă Dox.

Delilah folosi toaleta, pe urmă reveni sus și se așeză iarăși, sorbind din ceai și simțindu-se ușor agitată, dar în felul acela plăcut pe care-l ai când operațiunea a început și totul merge lin.

După douăzeci de minute îl auzi pe Dox în ureche:

— Tocmai a sosit domnul Big Liu. Este însoțit de doi bodyguarzi și de un tip care pare să-i fie asociat. Valeții le iau mașina chiar acum.

— Am înțeles, șopti Delilah.

— Yamaoto ar trebui să apară în curând, spuse Rain. Fii pregătit.

— Am înțeles, încuviință Dox.

Peste o clipă soneria de la intrare bâzâi. Recepționerele schițară un semn din cap spre agentul de pază, care deschise ușa și făcu o plecăciune. Intrară patru bărbați. Delilah îl recunoscu pe Big Liu din fotografiile pe care i le arătase John. Ceilalți doi păreau mai tineri, în formă fizică excelentă și cel puțin la fel de duri. Delilah îi examină cu atenție. Ambii aveau câte o umflătură pe șoldul drept, iar cracul drept al pantalonului cobora cu doi centimetri mai mult decât celălalt. Aveau pistoale în tocuri de șold – erau bodyguarzi. Al treilea bărbat degaja un aer superior și era mai elegant, probabil din management. Exact așa cum presupusese Dox.

Recepționerele se apropiară de ei și le luară hainele. Big Liu privi în jur, zâmbitor, apoi o zări pe Delilah. Zâmbetul se lărgi și dăinui până aproape de lascivitate. Într-adevăr, John menționase că-i plăceau blondele.

O recepționeră îi conduse în sala principală a clubului. Când trecură prin ușile batante, Big Liu se întoarse către Delilah și-i zâmbi iarăși.

Recepționera reveni după două minute, dar, în loc să se întoarcă la locul ei, intră în biroul de vizavi. Delilah se întrebă ce se întâmpla.

În clipa aceea îl auzi pe Dox în ureche:

— Yamaoto vine chiar acum. N-am putut să trag, s-a mișcat prea repede și era înconjurat de bodyguarzi. O să-i vedeți pe toți imediat, și cu asociatul, Kuro.

— Am înțeles, zise femeia.

— Bine, spuse Rain. De fapt, nu ne așteptam să fie așa ușor. O să-l lichidăm înăuntru.

Peste câteva secunde soneria bâzâi. Agentul de pază deschise ușa și făcu o plecăciune mai adâncă, iar patru bărbați japonezi în costume intrară cu pas energic. Delilah îi recunoscu pe primii doi din fotografiile lui John: Yamaoto era cel mai vârstnic și mergea în față, cu spinarea dreaptă, radiind genul de personalitate puternică pe care o poți

simți din capătul opus al unei camere. Hainele îi cădeau foarte bine și Delilah își dădu seama imediat din croiala sacoului și din mișcarea omoplaților de sub țesătură că nu purta vestă blindată. Kuro părea mai molatic, cu părul gelat și având mai degrabă aerul unui businessman decât al unui gangster; venea la un pas în urma lui Yamaoto. Ceilalți doi, cu mușchii reliefați pe sub costume și ochii deplasându-se mereu într-o parte și alta în timp ce se străduiau să țină pasul cu șefii lor, erau în mod evident bodyguarzi. Precum omologii lor chinezi, pe sub sacouri li se vedeau umflături care spuneau multe.

Recepționera ieși dinapoia insulei și începu să ia hainele. Ușa biroului se deschise și apăru Kyoko, însoțită de cealaltă recepționeră. Pe când tinerele îi ajutau pe oaspeți, Kyoko discută ceva în japoneză cu Yamaoto și Kuro. La răstimpuri toți trei priviră spre Delilah, după care reveniră la discuții.

De data aceasta Kyoko fu cea care-i conduse pe nou-veniți în club. Delilah ar fi vrut să se ridice, pentru a vedea unde se așezau ei în sală, dar ar fi însemnat să atragă prea multă atenție. Trebuia să aștepte altă oportunitate.

— N-are vestă blindată, șopti ea.

— Confirmare, răspunse Dox imediat.

Kyoko reveni după un minut. Se apropie de Delilah și rosti:

— Avem o… situație interesantă.

Delilah arcui sprâncenele, gândindu-se că femeia bănuia ce se întâmpla. Nu era încă sigură dacă era o oportunitate sau o problemă. Poate câte un pic din ambele.

— Unul dintre oaspeții noștri, continuă Kyoko, a fost destul de impresionat de tine. Și în același timp dezinteresat de oricine altcineva în seara asta.

— Dar spune la el… eu nu am job încă. Doar interviu.

Poate că John și Dox se întrebau ce naiba se întâmpla, însă aveau să-și dea seama imediat.

Kyoko încuviință din cap.

— Asta a părut doar să sporească atractivitatea.

— Care oaspete?

— Gentlemanul chinez, domnul Liu.

— Domnul Liu vrea să-i țin companie?

Kyoko izbucni în râs.

— Exact! Uite ce este, e, într-adevăr, o situație neobișnuită. N-ai susținut încă interviul, deci este firesc că n-ai fost instruită cu privire la comportament. Dar domnul Liu este un oaspete important, iar cei doi membri ai clubului care-l însoțesc, domnii Yamaoto și Kuro, vor ca el să se simtă bine.

Dacă ar fi refuzat, ar fi părut bizar. O solicitantă de job ca Laure ar fi acceptat imediat ideea de a impresiona niște persoane importante pe durata interviului ei. Pe de altă parte, nu știa în ce s-ar fi vârât dacă ar fi fost de acord. Era adevărat, atunci ar fi știut cu exactitate unde stătea Yamaoto și tot ce se întâmpla în jurul lui, totuși, nu era sigură cum ar fi putut dispărea când sosea momentul prielnic. Ei bine, avea să se gândească atunci la ceva.

— Kyoko, rosti ea, crezi că ar trebui să le țin companie?

Japoneza suspină.

— Domnul Kuro va trata totul ca pe interviul pentru care, oricum, ai venit. Iar dacă îl faci pe domnul Liu fericit, nu-mi pot imagina că nu vei primi jobul.

— Atunci, le voi ține companie cu plăcere. Deci cum se numesc? Liu, Kuro, Yamaoto?

Dacă John și Dox nu înțeleseseră deja, în acel moment era clar.

— Exact. Ei știu că nu ești decât o solicitantă, așa că nu se vor aștepta din partea ta să știi totul despre club, procedurile noastre… genul ăsta de lucruri. De aceea nu trebuie să fii agitată. Haide, o să fac eu prezentările.

Kyoko o duse pe Delilah în sala principală. Era mai aglomerată decât în seara trecută, poate din cauză că era mai târziu sau poate pentru că sâmbăta era, pur și simplu, mai animată. Delilah estimă că erau vreo șaizeci de persoane, dintre care două treimi erau animatoare.

În colțul îndepărtat, în separeul aflat chiar lângă ieșirea de urgență, stăteau Big Liu, asociatul lui, Kuro, și Yamaoto. Delilah fu ușor surprinsă – se așteptase ca ei să folosească una dintre încăperile private. Dar nu, bineînțeles, Big Liu era în mod evident un afemeiat și ar fi vrut să stea acolo unde să se bucure cel mai mult de parada frumuseților din jur. Și probabil că Yamaoto dorea să-i satisfacă plăcerile, să-i folosească slăbiciunile, pentru a-l distrage de la concesiile pe care încercau să i le smulgă. La urma urmelor, acesta era motivul pentru care se întâlneau acolo.

Doi bodyguarzi, un chinez și un japonez, stăteau față în față pe locurile dinspre exterior din separeul adiacent. Priveau sala cu atenție, dar în același timp nu se scăpau din priviri unul pe celălalt. De înțeles, ținând seama de circumstanțe. Organizațiile lor erau în pragul războiului și dacă Yamaoto și Big Liu nu izbuteau să ajungă în seara aceea la o înțelegere, atunci întâlnirea se putea termina printr-un conflict. Delilah privi prin sală și-i văzu pe ceilalți doi bodyguarzi în colțul opus, de unde aveau alt unghi de vedere asupra șefilor și, de asemenea, câmp liber de tragere.

Când Kyoko și Delilah se apropiară de masă, Big Liu se ridică și zâmbi. La dracu', tipul clocotea de nerăbdare.

— Domnilor, rosti Kyoko, ea este Laure. A venit în seara aceasta pentru a susține un interviu în vederea angajării, dar este atât de măgulită de atenția voastră, încât va fi încântată să vi se alăture pentru o cupă de șampanie.

— Da, te rog, zise Big Liu și strânse mâna lui Delilah puțin cam prea viguros.

După aceea se întoarse către asociatul lui și rosti câteva cuvinte în chineză. Bărbatul se ridică, inexpresiv, și se așeză lângă bodyguarzi. Prioritățile lui Big Liu erau cât se poate de clare în acea seară.

Chinezul reveni cu atenția asupra lui Delilah.

— Mă numesc Liu, spuse el și-i strânse din nou mâna. Rog spui însă Big Liu.

— Da, Big Liu, replică Delilah cu un puternic accent parizian. *Enchantée*.

— Aha, franțuzoaică, zise chinezul.

— Da. Franțuzoaică. Engleza la mine… te rog, iartă, abia învăț…

— Și eu! exclamă Big Liu și flutură larg din brațe, după care râse de parcă auzise lucrul cel mai amuzant din lume.

Delilah se întoarse către Yamaoto și Kuro. Ambii înclinară din capete în semn de salut. Delilah îi întinse mâna lui Yamaoto.

— Tu ești… domnul Yamaoto.

— Yamaoto, încuviință el și-i strânse mâna superficial.

Ea simți că-i tolera prezența, pur și simplu, pentru a-i face plăcere lui Big Liu. Și, probabil, pentru a-l distrage.

Se întoarse către Kuro și întinse mâna.

— Și tu, domnul Kuro?

— *Hai*, zise el și-i strânse mâna.

— Mulțumesc că m-ați invitat la masa voastră, zise Delilah pentru a fi clar auzită de John și Dox.

— Te rog, te rog, zise Big Liu, arătând spre banchetă.

Delilah se așeză, vizavi de Kuro și în diagonală față de Yamaoto, iar Big Liu se așeză lângă ea.

Kyoko făcu o plecăciune și se îndepărtă. Delilah surâse larg și-și spuse: *Începem*.

Capitolul 37

Ascultând ce făcea Delilah în club, am fost deopotrivă mulțumit și îngrijorat. Mulțumit, fiindcă lucrurile s-au desfășurat astfel încât ea se găsea într-o poziție optimă pentru a raporta cu exactitate locul unde se afla Yamaoto. Și îngrijorat, deoarece era mai aproape de Yamaoto decât ar fi fost ideal. Cu certitudine, ea și-a pierdut o parte din libertatea de manevră. Sigur că da, putea folosi pretextul folosirii toaletei, dar dacă ceva o împiedica să ajungă acolo? Sau dacă, atunci când se ducea, Big Liu decidea s-o însoțească pentru a-i vorbi în privat, a-i face o ofertă sau altceva? Existau o mulțime de feluri prin care situația aceasta neașteptată ne putea crea probleme.

De fapt, ne și crease deja, fiindcă ea nu mai putea vorbi liber, pentru a ne oferi mie și lui Dox actualizările în timp real pe care le voiam. Era adevărat, făcuse deocamdată o treabă excelentă, informându-ne în timp ce dialoga cu alții, totuși, genul acela de comunicare avea limite.

Principalul era că știa unde se afla Yamaoto în clipa aceea și mă putea anunța destul de rapid. Până atunci era bine să pun deja lucrurile în mișcare.

— Delilah, am rostit, mă voi duce acum să blochez ieșirea de urgență din sala principală. Ne vom folosi de ieșirea din subsol, așa cum am stabilit. Dacă ai înțeles și este în regulă, drege-ți glasul.

Ea și-a dres glasul.

— Perfect, am adăugat eu, atunci, am plecat. O să revin în câteva minute.

Am luat un levier și am pornit. Purtam costum, cămașă și cravată de culoare bleumarin. Întunecat, întunecat și întunecat nu-i tocmai culmea splendorii vestimentare în opinia mea, însă

costumația avea două scopuri. Acolo, pe stradă, avea să liniștească pe oricine m-ar fi văzut că eram un cetățean onorabil, ba poate chiar avea să-i îndepărteze pe unii mai dubioși. Bineînțeles, trebuia să evit să-mi expun partea dreaptă către trecători, pentru ca HK-ul cu amortizor și tocul de pe coapsă să nu strice efectul, dar, ținând seama de lumina slabă, nu era chiar imperios necesar. O ținută neagră, gen ninja, asortată cu o cagulă n-ar fi lăsat o impresie la fel de favorabilă. Iar mai târziu, în interiorul clubului, în absența iluminatului interior, ținuta asta mi-ar fi redus mult vizibilitatea. Pantofii Clarks cu talpă din cauciuc nu aveau să amenințe prea iute curentul modei impus pe Jermyn Street, însă erau la fel de silențioși și antiderapanți ca niște pantofi de sport. De asemenea, confortabili.

Când am ajuns în capătul aleii, m-am oprit să privesc și să ascult – era liniște deplină –, apoi m-am apropiat fără zgomot de partea din spate a clădirii. Am proptit un capăt al răngii într-un rost de dilatare dintre dalele potecii, după care am lipit silențios celălalt capăt de partea fără țâțâni a ușii de urgență, cam la nivelul taliei. Am modificat apoi unghiul, deplasând capătul barei în sus și-n jos, la stânga și la dreapta, până s-a blocat pe cât de ferm era posibil. Am încercat pe urmă să trag de rangă și nu s-a clintit. Perfect! Am revenit la locul meu inițial.

— Ieșirea de urgență din sala principală este blocată, am rostit în transmițător. De acum, tu decizi momentul operațiunii. Îți aștept semnalul. Drege-ți glasul dacă ai înțeles și ești de acord, după care rămân în stand-by.

Capitolul 38

Delilah stătu cu Big Liu, Kuro și Yamaoto în timp ce o succesiune rapidă de chelnerițe le aduseră șervete fierbinți pentru curățarea mâinilor, mai multe snackuri pe care ea nu le recunoscu și o sticlă de șampanie Taittinger. Kuro vorbi cu chelnerițele în japoneză. Delilah se prefăcu că înțelege doar aproximativ engleza vorbită de bărbați.

— Cum place Whispers? rosti Big Liu pe când o chelneriță le turna șampanie.

— Vispers? repetă stâlcit Delilah și afișă un zâmbet confuz.

Dacă își juca bine cărțile, ei aveau să creadă nu numai că nu știa aproape deloc engleza, ci că era și cam prostuță, și era întotdeauna preferabil să fii subestimat de cei pe care-i manipulai.

— Club, răspunse Big Liu și gesticulă spre sală cu un surâs indulgent.

— Ah, da, sigur! Club… foarte frumos, da.

Chelnerița așeză sticla de șampanie într-o frapieră argintată pe masă, făcu o plecăciune și se îndepărtă. Yamaoto își înălță cupa și toastă:

— Pentru afaceri bune!

Toți ciocniră și băură.

Delilah îl auzi pe John în ureche, anunțând-o că ieșirea de urgență era blocată și că ea ar fi trebuit să tușească discret dacă îi recepționase mesajul. Tuși scurt.

Privi apoi prin sală. Toastul lor și aparenta atmosferă destinsă nu părea să-i fi afectat pe bodyguarzii din apropiere, care continuau să fie gata să acționeze la cel mai mic semn. John ar fi vrut ca ea să treacă imediat la acțiune, însă Delilah aprecia că, după cât erau de alerți bodyguarzii și dacă luminile s-ar fi stins în acel moment, ei ar fi ocupat prompt poziții defensive. Ar fi fost mai

bine să treacă puțin timp, pentru ca ei să se destindă cât de cât, înainte să se întâmple ceva neobișnuit. Hotărî să mai aștepte. După ce atmosfera avea să fie mai relaxată, ea urma să se ducă la toaletă, să-l anunțe pe John că pornise și să-l lase înăuntru când omul lui întrerupea curentul.

Pentru câteva minute, bărbații, în frunte cu Big Liu, încercară s-o angajeze într-o conversație politicoasă cu privire la impresiile ei despre Tokio, dar în scurt timp fură obosiți de strădaniile lui Delilah de a vorbi engleza. Începură să discute între ei; inițial, referirile la chestiuni de afaceri fură rezervate, dar apoi tot mai clare, pe măsură ce băură mai multă șampanie și se obișnuiră să vorbească în prezența femeii. Delilah nu fu surprinsă. Oricum, nu putea înțelege mare lucru.

La un moment dat, evident îngrijorat de absența oricărui semn de acțiune din partea ei, John îi ceru să spună ceva, sau cel puțin să-și dreagă glasul dacă totul era în regulă. Printr-o întâmplare, solicitarea veni la momentul potrivit – Big Liu tocmai își golise cupa.

— Mai vrea cineva șampanie? întrebă Delilah și umplu paharele tuturor.

John îi spuse că era în regulă, că n-avea s-o mai deranjeze, însă că ar fi preferat să termine totul cât mai repede.

— Cum am zis la telefon, spuse Yamaoto, sunt convins că oamenii mei au fost nevinovați. Pe de altă parte, este clar că ne-a trădat cineva – cineva care știa unde și când va avea loc tranzacția și în ce va consta. Trebuie să facem o listă cu oamenii din ambele organizații care au avut acces la informația aceea și să începem de acolo.

Delilah se uită la Kuro. Chipul lui i se părea nițel prea rigid. Poate că înțelegea doar puțin engleza și se simțea inconfortabil, deoarece nu putea participa la conversație.

— Nu știu detalii tot, zise Big Liu și se aplecă în față, gesticulând pentru a-și sublinia spusele. Cer listă. Apoi întreb oameni pe listă. Întreb tare.

Yamaoto aprobă din cap.

— Și eu voi face la fel.

Se întoarse și vorbi în japoneză către Kuro, care-i răspunse doar prin *hai*, repetat de câteva ori și însoțit de fiecare dată de o încuviințare scurtă din cap.

— Încă ceva ce voiam să-ți spun, zise Yamaoto. Este vorba despre Chan, omul tău din New York. N-a mai raportat nimic de peste o săptămână. Am mai avut problema asta până acum și mi-ai zis că nu se va mai repeta. Mă tem că este lipsă de respect față de amândoi.

Ah, *merde*! se gândi Delilah. Pe drumul de la aeroport, John a informat-o despre situația aceea. N-ar fi fost deloc bine ca Yamaoto și Big Liu să discute în acel moment despre ea.

— Hmm, Chan, repetă Big Liu. Avut… problemă acolo. Trebuit înlocuit.

— Poftim? întrebă Yamaoto și se încruntă.

— Chan avut discuții cu soldat Wong. Wong furios. Omorât Chan și dispărut.

Încruntătura lui Yamaoto se adânci.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— În urmă cu o săptămână. Oamenii mei caută acum Wong. Când găsesc, Wong pare rău.

— Deci l-ai găsit sau nu pe Wong?

— Nu găsit, răspunse Big Liu retezând aerul cu tăișul palmei. Căutat. Încercat găsit. Găsim. Dar… Wong urmărea femeie pentru Yamaoto. Deci acum nu raport. Nevoie înlocuitor bun.

— Ia stai așa, rosti Yamaoto și se aplecă spre el. Vrei să zici că supraveghetorul lui Kawamura Midori a dispărut în urmă cu o săptămână, după ce și-a omorât șeful?

Yamaoto devenea tot mai direct, ba chiar agresiv, în ton și postură, și Delilah își dădu seama că vedea ieșind la suprafață personalitatea lui

reală. Era considerabil mai puțin șlefuită decât cea pe care o etalase până atunci.

Big Liu încuviință.

— Wong om rău. Nu de încredere.

Yamaoto scutură din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Și cum l-a ucis pe Chan? De unde știi?

— Ucis cu cuțit. Găsit Chan, multe răni cuțit.

— De ce n-ai pomenit nimic până acum?

— Big Liu… rușine om nu de încredere. Gândit mai bine găsit înlocuit întâi, apoi spus Yamaoto.

— Dar nu ți-ai dat seama: Chan a fost ucis și Wong a „dispărut" exact înainte de ambuscada din Wajima! Crezi c-a fost doar o coincidență?

Merde! își repetă Delilah. Ar fi trebuit să fi plecat mai devreme la toaletă. Dar dacă s-ar fi ridicat tocmai în acel moment, în toiul agitației lui Yamaoto, i-ar fi trezit suspiciuni pe care trebuia să le evite. Trebuia să continue așa.

Big Liu îl privi pe Kuro, neînțelegând nimic, în mod evident. Acesta dădu să traducă, însă Yamaoto îl opri.

— Oamenii mei mi-au spus că în Wajima au fost atacați de doi indivizi. Iar asta imediat după problema pe care ai avut-o în New York. Nu cred în coincidențe. Asta-i mâna lui John Rain. Bărbatul după care trebuia să fii cu ochii-n patru.

La menționarea numelui, Delilah înțelese că tot ce sperase John să obțină era pe punctul de a se spulbera. Yamaoto tocmai îi stârnise neîncredere lui Big Liu. Pentru moment, chinezul nu părea dispus să fie de acord cu teoria lui, dar avea să-și schimbe, cu certitudine, părerea dacă Yamaoto urma să moară chiar în noaptea aceea. El va înțelege astfel că John i-a ucis cel puțin cinci dintre oameni. Iar oamenii lui au supravegheat-o pe Midori în New York. Știau unde locuia ea și copilul. Puteau ajunge cu ușurință la ei, fie ca răzbunare, fie pentru a-l sili pe John să iasă la suprafață – nu conta care din ele.

Iar asta putea fi împiedicat într-un singur fel. Nici Big Liu, nici Kuro nu mai puteau să plece vii de acolo în noaptea aceea. Trebuia să-i anunțe pe John și pe Dox, dar n-o putea face decât sub pretextul plecării la toaletă.

Big Liu se încruntase, fie din cauza tonului lui Yamaoto, fie pentru că nu înțelegea despre ce era vorba, Delilah nu era sigură. Yamaoto lătră câteva cuvinte scurte în japoneză spre Kuro, care le traduse în chineză.

În acel moment bărbații erau concentrați unul asupra celuilalt. Păreau să fi uitat cu totul de ea. Delilah era însă conștientă de felul cum se putea schimba totul. Și cât de rapid.

Big Liu tăcu un moment, după care rosti:

— New York și Wajima… distanță mare. Poate…

— Nu-i deloc cine știe ce distanță. Probabil că Rain s-a dus la New York ca s-o vadă pe femeie și pe copil, așa cum speram noi. I-a văzut pe oamenii tăi care-i supravegheau și i-a eliminat, fie accidental, fie deliberat. Apoi a urmat Wajima…

Făcu o pauză, după care se lăsă pe spate în scaun și tăcu, cu capul ușor aplecat înainte, cu palma frecându-și bărbia. Delilah știu că bărbatul se afla la numai un gând sau două de o revelație periculoasă. Fie că avea s-o atingă, fie s-o rateze, iar șansele erau de cincizeci la sută.

— Vezi tu, rosti el după aceea fără să se fi adresat cuiva anume, Rain trebuie să fi avut acces la cineva care avea informații despre Wajima. Și…

Se uită la Delilah de parcă atunci ar fi observat-o, de fapt, pentru prima dată.

— Există oameni care știau despre Wajima și care știau, de asemenea, despre întâlnirea asta a noastră.

Big Liu dădu să spună ceva, însă Yamaoto ridică o palmă, oprindu-l, și continuă să se uite la Delilah.

— Ai venit la club prima dată aseară, nu-i așa… Laure? Iar în seara asta ai venit pentru un interviu cu domnul Kuro, da?

Ea știu că japonezul știa sau că aproape știa. Nu se trădă însă sub nicio formă. *E foarte cald aici*, reflectă ea, dar voia să fie sigură înainte să rostească fraza aceea.

— Asta-i cu adevărat o coincidență remarcabilă, continuă Yamaoto cu un surâs glacial.

Comentariul acela suplimentar îi sugeră femeii că nu era tocmai sigur. O testa, încercând s-o facă să reacționeze și să-i confirme bănuielile. Delilah simți că ar fi putut să-l păcălească.

Îi zâmbi și înclină ușor capul într-o parte, ca și cum ar fi făcut o pauză în care să-i înțeleagă spusele, apoi vorbi iar într-o engleză stâlcită:

— Mulțumesc. Foarte frumos să fiu aici.

Yamaoto încuviință din cap și dădu să se întoarcă spre Big Liu. Apoi, fără niciun avertisment, se întinse spre masă și o prinse pe Delilah de decolteu. O trase brutal spre el și bretelele se rupseră, dezvelindu-i sânii și abdomenul. Femeia icni, neașteptându-se la gestul acela. Înainte ca ea să reacționeze, Yamaoto o apucă de păr și o izbi cu fața de masă. Delilah zări un fulger alb, după care simți degetele japonezului afundându-i-se în urechi. Își întoarse capul și se smuci, dar prea târziu. Yamaoto îi scoase casca și o îmbrânci înapoi.

— Ce dracu’? strigă Big. Liu. Ce dracu’?

Yamaoto ridică mâna și-i arătă casca.

— Are microfoane, rosti el.

Toți bodyguarzii săriseră în picioare și priveau în jur agitați, căutând sursa amenințării. Își duseseră mâinile sub sacouri, gata în orice clipă să scoată armele.

Delilah își ridică decolteul rupt. O reacție firească în circumstanțele acelea, dar ea nu se gândea la corpul care-i era expus. Microfonul era

atașat de partea superioară a rochiei și n-avea să înregistreze nimic dacă nu era aproape de gura ei.

— E foarte cald aici, rosti ea.

Capitolul 39

Delilah intrase de aproape o jumătate de oră și începusem să devin agitat. O auzeam vorbind la răstimpuri și din câte îmi dădeam seama se afla tot la masă. Probabil că avea un motiv întemeiat pentru întârziere, dar nu-mi imaginam despre ce era vorba. Generatorul fusese dezactivat, ea știa cu exactitate locul unde se afla Yamaoto și nu trebuia să facă nimic altceva decât să se ridice și să mă anunțe, ca să terminăm totul.

În câteva rânduri m-am gândit s-o îmboldesc, însă am decis de fiecare dată să n-o fac. În primul rând, nu voiam să-i distrag atenția. Avea destule de făcut și trebuia să rămână concentrată, să-și susțină rolul. De asemenea, avea tendința de a se irita când credea că o dăscăleam cum să-și facă treaba și, cu toate că n-aș fi recunoscut, comentariul lui Dox despre „micromanagement” m-a deranjat nițel. Oricum, nu i-aș fi putut spune nimic ce să nu fi știut deja.

Mi-am rotit capul, dezmorțindu-mi gâtul, și am țopăit pe vârfurile picioarelor, ca să-mi mențin flexibilitatea. Stăteam în aer liber de mai mult timp decât mă așteptasem și era frig.

În urechea mea, Delilah a rostit:

— E foarte cald aici.

Inima mi-a stat în loc. Am simțit cum sângele mi se scurge din față și din palme.

— La naiba! am spus. Am pornit.

Am sprintat pe lângă latura de vest a clădirii, cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte legănându-mi-se în jurul gâtului.

— Vin și eu, a zis Dox.

— Nu, stai locului! Acoperă-mă la intrare, o să vin prin față!

— Dar…

— Nu comentăm – faci cum ți-am zis!

Nu mai aveam timp să gândesc, dar, la un anumit nivel, eram conștient de pericolul în care trebuie să fi fost Delilah ca să lanseze apelul pentru ajutor. Pericol în care am adus-o eu. Iar în acel moment era inutilă ideea liniștitoare pe care o aveam în minte: că dacă aș fi murit acolo, ar fi luat sfârșit amenințarea la adresa lui Midori și a lui Koichiro. Dacă m-aș fi sinucis în fața lui Yamaoto, n-aș fi salvat-o pe Delilah.

Am intrat pe strada din care se desprindea aleea de intrare în club. Cei doi valeți pentru parcare se aflau acolo, exact așa cum i-a descris Delilah în informarea ei, și mă priveau apropiindu-mă.

— Lichidează-i pe valeți, am zis. Acum.

Dacă ar fi existat altă modalitate, aș fi utilizat-o. Dar nu aveam de gând să irosesc absolut nicio secundă pentru a ajunge la Delilah. Și nu voiam să-mi asum niciun risc în eventualitatea ca valeții să-și folosească microfoanele din reverele hainelor pentru a avertiza pe cineva despre ce se întâmpla.

Capul valetului cel mai apropiat a explodat și bărbatul s-a prăbușit la pământ. Celălalt n-a avut timp nici măcar să mimeze surprinderea înainte de a se prăbuși și el.

Am scos cuțitul Benchmade pe care mi l-a dat Dox și l-am deschis folosindu-mă de degetul mare, fără să încetinesc câtuși de puțin. M-am aplecat peste un cadavru, am tăiat șnurul din jurul gâtului și i-am luat cardul magnetic de acces.

Am pus cuțitul înapoi în buzunar. Instinctul îmi urla să intru imediat în club, însă mai aveam nevoie de o secundă. Cu mâna tremurând, am scos telefonul mobil și am apăsat apelarea rapidă pe care am creat-o pentru omul lui Tatsu din substația electrică.

A răspuns la primul țârâit.

— *Hai.*

— Ești gata să întrerupi curentul? l-am întrebat în japoneză.

— Da.

— Fă-o peste exact treizeci de secunde din clipa asta. Ai înțeles?

— Mă uit la ceas, a zis el. Douăzeci și nouă, douăzeci și opt…

Am închis telefonul și l-am vârât în buzunar. Am răsuflat adânc, inspirație și expirație, apoi încă o dată, după care am pornit pe alee spre intrarea din față.

Capitolul 40

Yamaoto o prinse pe Delilah de încheietura mâinii și se ridică, trăgând-o pe jumătate de pe scaun și peste masă. Strânsoarea îi era incredibil de puternică. Flutură casca și răcni:

— Ce-i asta? Ce-i asta?

— *C'est un appareil*! țipă ea. Proteză auditivă, porcule!

— De ce ai zis „E foarte cald aici"? De ce ai zis asta?

Big Liu și Kuro păreau oripilați de comportamentul lui Yamaoto. *Poate că-i*, *într-adevăr*, *o proteză auditivă*, puteau ei să gândească, *asta ar explica și greutățile ei de a face conversație*, *nu era doar problema limbii*…

Yamaoto prinse din nou decolteul rochiei și trase de el. Delilah acoperi cu palma transmițătorul și trase înapoi – prea puternic. Țesătura se rupse și transmițătorul se detașă. Îl auzi căzând pe podea.

— Unde-i Rain? urlă Yamaoto. Zi-mi, curvo, unde-i?

Jucându-și în continuare rolul, Delilah se folosi de mâna liberă pentru a susține restul rochiei și țipă cât o ținu gura:

— *Aidez-moi*! Ajutor, cineva, vă rog!

Bodyguarzii au înconjurat masa, cu armele scoase din tocuri, și totuși, erau confuzi. Nu știau dacă să se concentreze asupra mesei, asupra altui loc din club sau unul asupra celuilalt.

Delilah privi în jur. Toți cei din club se uitau spre masa lor, încercând să vadă ce se întâmpla. Cam jumătate din clienți se ridicaseră deja de la locurile lor.

Big Liu se ridică la rândul lui în picioare.

— Yamaoto…, începu el să rostească.

— Gura! urlă Yamaoto.

După aceea privi și el în jur și păru să înțeleagă pentru prima dată agitația pe care o cauza. Se întoarse către Kuro și lătră ceva în japoneză.

Delilah avu sentimentul că știa despre ce era vorba: bărbatul voia s-o ducă într-un loc unde o putea controla mai bine, unde putea recurge la brutalități pentru a obține informațiile dorite, fără să-i sperie pe clienți.

Ea nu făcu nicio mișcare spre cuțitul pe care-l avea prins pe interiorul coapsei. Era înconjurată din toate părțile și n-ar fi ajutat-o cu nimic. Când aveau să încerce s-o ducă altundeva, atunci ar fi apărut însă o deschidere și urma să-l folosească.

Yamaoto continua s-o țină de încheietură. I se adresă lui Big Liu:

— Dă-te la o parte!

Big Liu nu schiță nicio mișcare pentru a se conforma și replică:

— Nu bine ce face tu. Ea fată drăguță este. Tu om foarte nepoliticos este.

Își strigă asociatul, care se ridică și se apropie grăbit.

Tot mai mulți clienți și animatoare se ridicau neliniștiți. Câțiva porniră spre ușile batante. Lui Delilah i se păru că aude o femeie strigând din apropierea ușii de intrare în club, dar strigătul fusese slab și nu fu sigură.

Străduindu-se în mod evident să se controleze, Yamaoto spuse:

— Fata asta drăguță este un pericol, așa cum o să vezi imediat. Acum, dă-te…

În clipa aceea se stinseră luminile.

Capitolul 41

Am străbătut aleea, am cotit la dreapta și m-am îndreptat direct spre ușă, cu cardul de acces în mâna dreapta, cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte în mâna stângă și cu HK-ul în tocul de pe coapsă. Mi-am imaginat că recepționerele mă priveau prin intermediul videocamerei de pe zid și încercau să înțeleagă cine era insul în costum și de ce nu-l recunoșteau. Agentul de pază avea să stea lângă intrare, cu nivelul de alertă redus cât timp ușa era închisă.

Am urcat treptele cu inima bubuind. M-am îndreptat direct spre cititorul de carduri magnetice și am trecut cardul prin fața lui. Din interiorul ușii s-a auzit un *clic* când încuietoarea s-a deschis. Am băgat cardul în buzunarul hainei și am scos HK-ul. Am ținut arma ascunsă la spate, când ușa s-a deschis.

Agentul de pază se afla acolo, chiar lângă ușă. S-a încruntat când m-a văzut; în mod firesc, când ușa se deschisese fără ca înainte să se fi auzit soneria, se așteptase la un valet de parcare. Când am intrat, el a zis:

— *Oi*! „Hei!”

Am privit spre stânga, conștientizând în mod absurd un fel de muzică tehno care se auzea pe fundal. Acolo se afla celălalt agent de pază. Apoi m-am uitat în dreapta. Recepționerele se holbau cu gurile căscate, încercând să înțeleagă ce naiba se întâmpla. Îndărătul lor se mai găsea un bărbat, un valet de parcare după cum arăta, exact așa cum a descris Delilah în informarea ei.

Primul agent a repetat *Oi*! și a pornit spre mine. În mod clar, înțelesese greșit natura amenințării. Credea, probabil, că avea de-a face cu un scandalagiu sau așa ceva, un ins care putea fi intimidat de încruntătura unui bodyguard dur și de

nițică bruftuială. Pe urmă a observat că țineam un braț la spate. Ochii i s-au lărgit și a dus mâna spre interiorul sacoului.

Am scos HK-ul și i-am tras două gloanțe în piept și unul în cap. Totul a fost silențios: doar trei *pffft*, apoi zgomotul corpului său care a căzut pe podea.

M-am uitat la al doilea agent de pază. Ochii îi ieșiseră din orbite și bâjbâia pe sub haină. L-am doborât printr-un singur glonț în cap.

Am privit în jur. Recepționerele încremeniseră, evident în stare de șoc. La fel și valetul.

Pe urmă luminile s-au stins. Muzica s-a oprit. Brusc, clubul a devenit straniu de tăcut.

O recepționeră a țipat în întuneric. Mi-am pus ochelarii în infraroșu și am trecut prin ușile batante, intrând în sala principală.

Nu știam unde era Delilah. Și dispuneam doar de două minute de beznă pentru a o găsi.

Capitolul 42

În clipa în care luminile se stinseră, Delilah dădu drumul rochiei rupte și duse mâna pe coapsă. Își strecură degetele în inelul-plăsea al cuțitului Hideaway, îl smulse din teacă și spintecă antebrațul lui Yamaoto. Lama ascuțită ca briciul trecu prin piele și carne ca prin unt și ajunse până la os. Bărbatul urlă în beznă și-i dădu drumul încheieturii.

Ea îl îmbrânci pe Big Liu brutal și chinezul se împletici afară din separeu, căzând peste bodyguarzii lui. Îl simți pe Yamaoto bâjbâind după ea și-l tăie din nou. Din toată sala răsunau țipete și urlete de derută, zgomote de oameni care se împiedicau unii de alții și înjurau în întuneric.

Delilah urcă pe banchetă, se ghemui acolo și se deplasă către marginea ei, după aceea sări jos. Se lipi cu spatele de perete și începu să se deplaseze în lungul său.

Apoi cineva o prinse de gleznă și femeia căzu.

Capitolul 43

Văzută în lumina verzuie a ochelarilor, scena părea desprinsă dintr-un film regizat de George Romero: zeci de persoane se împleticeau în toate direcțiile, cu expresii de spaimă pe chipuri, cu brațele întinse înainte, izbindu-se între ei și strigând în beznă.

M-am deplasat spre dreapta, rotind capul la sincron cu țeava pistolului. Atmosfera de panică din sală era aproape indubitabilă. Oamenii erau la un pas de a se călca unii pe alții în picioare.

Menținându-mi spatele lipit de perete, am continuat să înaintez spre dreapta, spre camerele private. Acolo bănuiam că ar fi Delilah și Yamaoto.

Am ajuns în colțul sălii și am înaintat. Ici-colo apăreau străfulgerări luminoase, dinspre cei mai cumpătați, care scoseseră brichete sau activaseră telefoanele mobile. *Haide*, *haide*, mi-am spus. Timpul de care dispuneam era limitat.

Am ajuns la prima cameră privată și am încercat ușa. S-a deschis. Era goală.

De undeva din fața mea, un bărbat a strigat în japoneză:

— Ieșirea de urgență e blocată!

O femeie a zbierat:

— Dacă ia foc ceva?

N-a trebuit mai mult. Toți au luat-o la fugă, majoritatea spre ieșirea principală, însă alții, dezorientați în întuneric, au pornit în direcția greșită și s-au izbit între ei. Oameni s-au împiedicat și au căzut unii peste alții. Cei de pe podea au început să țipe, călcați pe degete și loviți în fețe de pantofi, iar țipetele au sporit panica.

L-am auzit pe Dox în ureche:

— Ești bine, omule? Delilah, poți vorbi?

— Sunt bine, sunt înăuntru, am răspuns, continuând să înaintez. Stai pe loc. Acoperă intrarea.

— Am înțeles, a confirmat el.

Delilah n-a dat niciun semn.

Am ajuns la a doua cameră privată. Goală, la fel ca prima.

Separeurile, *separeurile*, mi-am zis. Am mers mai departe, cât am putut de repede, păstrându-mi spatele lipit de perete. Știam că în sală erau patru bodyguarzi și eram cu ochii după ei, dar în haosul acela nu i-am văzut.

Un bărbat s-a împleticit spre mine, agitând brațele întinse în față. L-am îmbrâncit în lateral și a căzut pe podea, țipând.

Ieșirea de urgență blocată se afla chiar înaintea mea, iar separeurile din lungul peretelui erau în stânga ei. M-am apropiat, continuând să scrutez încăperea. Acolo, în fața separeului cel mai apropiat, erau niște corpuri căzute și…

… doi dintre bodyguarzii, cu armele scoase, orientați spre centrul sălii, căutând din ochi amenințarea, însă fără să vadă nimic.

Am luat-o la stânga, spre cel mai apropiat șir de scaune din jurul barului, am evitat clienți care se poticneau și țipau și am privit întruna peste tot, cu atenție. Am sărit pe o banchetă, ca să am un fel de acoperire pentru eventualitatea în care cineva ar fi observat flăcările de la gura țevii pistolului meu și ar fi tras în direcția lor. Am rezemat arma pe spătarul banchetei și am pus punctul laserului pe capul primului bodyguard.

Pffft. Bărbatul s-a cutremurat și a căzut pe podea.

Flacăra de la gura țevii a fost diminuată de amortizor. Celălalt bodyguard n-a văzut-o sau, dacă a văzut-o, n-a știut ce înseamnă. Iar pocnetul înăbușit al pistolului a fost acoperit de vacarmul din jur. Bodyguardul a rămas pe loc, continuând să

se străduiască să privească, probabil fără măcar să-și dea seama că partenerul lui zăcea ucis.

Pffft. L-am doborât și pe el, cu un alt glonț în cap.

M-am deplasat rapid în capătul opus al banchetei, pentru cazul în care cineva ar fi zărit flăcările de la gura țevii și ar fi tras în direcția lor. În sală se mai aflau doi bodyguarzi, plus Yamaoto, Kuro, Big Liu și asociatul lui.

Dar unde erau? Am scrutat interiorul, de la stânga la dreapta. Oameni continuau să bâjbâie în toate direcțiile. Îmi venea să strig: *Delilah*, *unde ești*?

O luminiță s-a aprins în fața separeului din colț. Am privit într-acolo. Era Yamaoto, care ridica un telefon mobil, încercând să vadă ce se întâmpla.

Nenorocitul! Colțurile gurii mi s-au arcuit în sus. Am întors HK-ul și i-am pus punctul laserului pe frunte.

Verdele din interiorul ochelarilor mi-a fost eclipsat de o strălucire albă, intensă. Am clipit și am zvâcnit din cap.

Am știut imediat ce se întâmplase. Revenise curentul electric. Ochelarii aveau o caracteristică automată de dezactivare în cazul luminii puternice, care m-a salvat de la orbire, totuși, am avut nevoie de o secundă ca să-mi readaptez vederea. Am sărit înapoia banchetei și am scos ochelarii. Când m-am ridicat iarăși, cu HK-ul ațintit peste spătarul banchetei, Yamaoto dispăruse.

La naiba! Am cercetat iute zona.

Era acolo, în stânga mea, și se deplasa. I-am țintit trunchiul.

Bam! Un glonț a bufnit în spătarul banchetei la câțiva centimetri de capul meu. M-am răsucit spre dreapta și am văzut un bodyguard, lăsat într-un genunchi pe podea în fața unui separeu.

Bam! Alt glonț a izbit în spătarul banchetei. N-am mai gândit. I-am ochit trunchiul și am apăsat pe trăgaci. *Pffft*. L-am lovit în stern și am tras alte

două gloanțe în el înainte să fi atins măcar podeaua.

M-am rotit din nou spre Yamaoto. Alerga și toți cei din sală alergau odată cu el, îndepărtându-se de schimbul de focuri. Am ridicat pistolul, încercând să-l ochesc.

— Jos! am auzit-o pe Delilah strigând înapoia mea.

M-am ferit și un glonț mi-a fluierat pe deasupra capului, urmat după o fracțiune de secundă de detunătura armei. Am plonjat în dreapta și am aruncat o uitătură peste spătarul banchetei. Era al patrulea bodyguard. El a întors pistolul spre noua mea poziție și a tras. M-am repezit spre marginea banchetei, gândind în mod absurd: *Se pare că merge bine*, *nu*?

Am înălțat HK-ul pe lângă banchetă. Bodyguardul m-a văzut și a ridicat brațul.

S-a auzit un răpăit de gloanțe, *Bam*! *Bam*! *Bam*!, dar nu din partea lui. Corpul bărbatului a tresărit și apoi acesta s-a prăvălit pe jos. Am privit în jur. Era Delilah, care trăsese cu una dintre armele bodyguarzilor doborâți.

Am scos alt încărcător, l-am extras pe cel aproape golit și l-am introdus pe cel nou. Am recuperat primul încărcător și am rostit:

— Dox, Yamaoto se îndreaptă spre ieșire – fie pe ușa din față, fie pe cea de urgență din subsol. Nu știu care din ele.

— Da, mulți ies chiar acum pe ambele, a spus el cu calmul supranatural pe care-l avea de fiecare dată când acționa dinapoia lunetei. Mă uit după el, da.

M-am întors către Delilah. Rochia îi era ruptă pe jumătate și era goală până la brâu, însă părea indiferentă la detaliul acesta. Ținea cu ambele mâini pistolul bodyguardului și cerceta cu privirea sala în căutarea de pericole.

— Ești bine? am strigat spre ea.

Nu s-a întors, ci a continuat să examineze interiorul clubului.

— Du-te! Trebuie să-l lichidezi pe Yamaoto – știe că ai acționat în New York!

Fără alt cuvânt, m-am desprins de lângă banchetă și am pornit în fugă spre ușile batante. Am privit prin interstițiul dintre ele – întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Recepționerele și valetul dispăruseră. Am ieșit pe ușă, uitându-mă întruna la stânga și la dreapta, cu HK-ul pregătit. Recepția-insulă. Ușa biroului. Casa scării.

— La dracu'! l-am auzit pe Dox. L-am nimerit, însă nu l-am doborât.

— Unde-i?

— A ieșit prin ușa de la subsol și a plecat spre vest! A urcat pe scară în mijlocul unui grup mare și n-am avut la dispoziție decât o secundă – nu am reușit să-l țintesc în cap. L-am lovit în flanc și a căzut, dar câmpul vizual îmi era blocat de alții și s-a ridicat înainte să-l termin.

Am pornit spre scară.

— Spre vest, spre Kotto-dori?

— Da, merge împleticit, încă-l poți ajunge.

Am coborât treptele câte trei odată. Când am ajuns la jumătatea scării, am auzit împușcături în urmă, din sala principală. Dinspre Delilah.

M-am oprit și am privit înapoia mea, apoi din nou în jos. Alte câteva trepte și aveam să fiu la ieșire, aproape de Yamaoto.

Am mai coborât o treaptă și m-am oprit iarăși.

— Unde ești, omule? l-am auzit pe Dox. Trebuie să te grăbești, altfel o să-l pierdem!

Am mai coborât o treaptă. Am scos un geamăt. După aceea m-am răsucit și am urcat în goană scara pe care tocmai o coborâsem.

— Împușcături în club, am gâfâit în microfon. Delilah e-năuntru.

— La naiba! Bine, mă duc eu după Yamaoto, tu du-te la Delilah.

— Am pornit deja.

Am traversat în fugă vestibulul, am repetat procedura de examinare prin interstițiul dintre ușile batante, pe urmă am intrat în sală.

Am văzut-o pe Delilah stând în fața unui separeu. M-am apropiat încetișor, ținând în față HK-ul. Interiorul era pustiu.

M-am apropiat. Sub masa din separeu se afla ceva.

Am ajuns lângă Delilah și am privit. Erau Big Liu și asociatul lui, cu gurile și ochii deschiși ca și cum ar fi fost luați prin surprindere; în centrul frunții fiecăruia se vedea câte o gaură roșie de glonț.

Delilah s-a uitat la mine.

— L-ai văzut pe Kuro?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să-l găsim, a zis ea. Yamaoto i-a spus că tu ai fost autorul asasinatelor din New York și Wajima. Nu știu dacă, într-adevăr, Kuro l-a crezut. Însă acum îl va crede, cu siguranță.

Am arătat spre Big Liu.

— Vrei să zici…

— Nu l-am putut lăsa să plece, a spus ea. Yamaoto i-a zis totul, iar cele petrecute în seara asta puteau fi dovada clară a adevărului. Triadele ar fi venit după Midori și după fiul tău… și ei n-ar fi avut absolut nicio șansă.

În același timp însă Yamaoto scăpase. Știa că în club acționasem eu și-mi imaginam ce va face în continuare. Trebuia să scap și să-i telefonez lui Midori, să-i spun să-l ia pe Koichiro și să plece, să se ascundă. Nu avea să mă mai revadă niciodată, dar cel puțin ei doi aveau să fie în siguranță.

Concentrează-te, mi-am spus. *Ocupă-te de situația curentă*, *iar după aceea o poți avertiza pe Midori*. *Nimic nu se va-ntâmpla așa repede*. *Folosește-ți mintea*.

L-am auzit pe Dox strigând dinapoia ușilor batante:

— Nu trageți, eu sunt!

Ne-am întors și l-am văzut pe lunetistul masiv venind spre noi, cu arma M40A3 pe umăr, cu țeava îndreptată în jos. O ridicare infimă a sprâncenelor a fost singura lui reacție față de goliciunea lui Delilah.

— Yamaoto a scăpat, ne-a spus. L-am văzut pe șofer luându-l. Am tras în geam, însă era antiglonț. Nici prin portieră nu aș fi avut vreo șansă să-l lovesc – automobilul era blindat. Am tras în cauciucuri, dar erau dintre cele fără cameră și a continuat să ruleze. El sângera însă. E plină strada de pete roșii. Am știut că l-am lovit bine.

Am auzit sirene afară. Toți am tăcut și am ascultat o secundă. După aceea, Dox a zis:

— Sugerez în mod respectuos că ar fi momentul cuvenit să ne luăm tălpășița.

— Kuro a plecat? a întrebat Delilah.

— Nu l-am văzut, a răspuns el, dar erau mulți oameni și nu mă uitam decât după Yamaoto. De ce – trebuia să-l fi împușcat și pe el?

— O să-ți explic mai târziu, i-am zis. Haideți să plecăm.

— S-ar putea totuși să fie pe-aici, ascuns pe undeva, a spus Delilah. Ar trebui…

Am clătinat din cap.

— Ai făcut destule, mai mult decât suficient. Trebuie să plecăm.

Mi-am scos haina și am ajutat-o pe Delilah s-o îmbrace, apoi am părăsit toți clubul prin ieșirea de urgență.

Sirenele se auzeau foarte aproape. Am mers pe lângă latura estică a clădirii, apoi pe o alee și am ieșit pe strada care mărginea spre sud complexul clubului. Duba era acolo unde o parcasem anterior. Am urcat toți și am pornit, cu Delilah lângă mine și Dox în spate. În scurt timp rulam spre sud pe Nireke-dori, iar luminile stradale și buticurile cu obloane trase păreau suprareale după evenimentele abia petrecute.

Dox tăcea în mod neobișnuit pentru el și mi-am dat seama că era foarte nemulțumit, fiindcă nu-și doborâse ținta.

— A fost o lovitură al naibii de grea, aia cu care l-ai lovit pe Yamaoto, i-am spus. Era în mișcare, n-ai dispus decât de o secundă, în jur erau foarte mulți oameni care alergau panicați…

— Da, totuși…

— Niciun „totuși”. L-ai nimerit la țanc – nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Nu l-am nimerit chiar atât de bine pe cât aș fi dorit, însă era un glonț expandabil, așa că i-am făcut o gaură al dracu’ de mare undeva sub nivelul pieptului. L-a dus până la automobil doar ditamai doza de adrenalină și o baftă chioară. Sper doar să nu fie spitale prin jur.

Spitale, am reflectat. *Bineînțeles*.

Am scos telefonul mobil și l-am sunat pe Tatsu.

Capitolul 44

L-am informat pe Tatsu despre tot ce s-a întâmplat. Glasul îi era slab și la răstimpuri icnea de durere, dar mintea îi părea la fel de alertă ca întotdeauna.

După ce am terminat, el a zis:

— Nu-ți face griji în privința lui Kuro. El poate fi rezolvat. Problema este Yamaoto. Din ceea ce tocmai mi-ai relatat, în foarte scurt timp el va fi sau la spital, sau la morgă. Voi afla unde anume și-ți voi telefona după aceea.

Am închis și m-am adresat lui Dox și Delilah:

— Sursa mea verifică spitalele din zonă. Dacă Yamaoto a fost internat la Urgențe, vom afla în cel mai scurt timp.

În următoarea oră, am mers cu mașina, informându-ne pe rând despre perspectivele diferite ale celor petrecute în club. Tatsu n-a telefonat.

Când am terminat de vorbit, trecuse de miezul nopții și nu aveam nimic de făcut, decât să așteptăm o veste din partea inspectorului japonez. Am intrat în Akasaka și l-am lăsat mai întâi pe Dox, lângă Akasaka Prince Hotel, unde a rezervat o cameră ceva mai devreme. După genul de operațiune pe care tocmai îl desfășuraserăm, era preferabil să ne mutăm toți. Delilah a deschis portiera, iar lunetistul a trecut peste ea, după care s-a întors către noi.

— Mă anunțați imediat cum aflați ceva, a zis el.

Am încuviințat din cap.

— Așa o să fac.

— Vorbesc foarte serios. Să nu te duci iar de unul singur, așa cum ai făcut în New York.

— Bine.

Dox m-a privit, în mod clar cu îndoială, după care a revenit la Delilah.

— Vrei să-i bagi tu mințile-n cap? Are complexul ăsta al lupului singuratic.

Delilah a surâs.

— O să-ncerc.

El a bătut-o ușor cu palma pe genunchi și a privit-o.

— Delilah, o să am oricând încredere în tine să-mi asiguri spatele. Și te poți bizui pe mine să-l asigur pe al tău.

Ea a zâmbit iarăși.

— Mi-ai văzut destul spatele în seara asta.

Dox a clipit scurt și obrajii i s-au înroșit.

— Am vrut să zic că…

Delilah s-a întins și l-a sărutat pe obraz.

— Știu ce ai vrut să zici. Și-ți mulțumesc.

Lunetistul s-a uitat la mine.

— Știi doar că am osatura frumoasă.

Apoi a închis portiera și a dispărut.

Am pornit mașina. Delilah a zis:

— Mai e ceva. N-am vrut s-o spun de față cu Dox, fiindcă am simțit că-i foarte nemulțumit că nu l-a terminat pe Yamaoto.

— Ce anume?

— La un moment dat, Yamaoto m-a prins de încheietură și l-am tăiat de două ori cu cuțitul. Este posibil ca o parte din sângele acela de pe stradă să fie de la rănile respective… nu știu.

Am aprobat din cap, simțindu-mă furios.

— Ei bine, vom afla.

— Exact.

Am oprit pe o străduță lăturalnică de lângă New Otani, hotelul unde era cazată.

— Aș fi vrut să te conduc înăuntru, i-am spus, dar trebuie să fim în continuare precauți să nu fim văzuți împreună. Mai ales acum.

Ea a dat să răspundă, însă apoi unul din noi, sau poate amândoi, s-a aplecat spre celălalt și ne-am sărutat ca două victime ale înecului care simțeau din nou gustul aerului.

Delilah m-a tras în partea din spate a dubei, unde Dox își lăsase salteaua desfăcută. Haina mea, cu care se îmbrăcase femeia, a căzut cu ușurință. Iar jumătate din rochie nu mai exista, oricum. I-am ridicat restul rochiei până mai sus de brâu, în timp ce ea mă săruta și-mi descheia pantalonii. Gâfâiam amândoi, capul îmi bubuia și când am atins-o și am simțit cât era de umedă, nu m-am mai gândit la absolut nimic. Delilah m-a împins pe spate pe saltea și nu mai era timp să-i trag slipul în jos pe picioare, așa că am smucit violent și l-am rupt. Ea s-a aplecat și m-a încălecat, după care am pătruns-o și în viața mea nu m-am simțit mai bine. *La naiba*, m-am gândit, *nu iarăși*, *nu fără prezervativ*, dar a fost gândul cel mai efemer și mai lipsit de importanță pe care-l avusesem vreodată.

Totul a fost pe atât de scurt pe cât fusese de furios. Mâinile noastre erau peste tot și nu ne-am oprit nicio clipă din sărutat. Când a atins extazul, Delilah a icnit ceva în ebraică, a icnit direct printre dinții mei, iar eu mi-am dat drumul odată cu ea.

M-am destins pe saltea, simțindu-mă secătuit. Delilah a rămas locului, privindu-mă de deasupra, cu palmele pe umerii mei.

— Îmi place când faci asta, i-am spus privind-o în ochi, cenușii în lumina slabă din interiorul dubei.

— Ce anume?

— Când vorbești în ebraică.

A încuviințat din cap.

— Tu mă provoci să fac așa.

Am privit-o. Ultima dată când am văzut-o ucigând pe cineva a fost cuprinsă după aceea de tremurături. Însă atunci a fost primul ei omor. Pe urmă devine mai ușor.

— Ești bine? am întrebat-o.

A aprobat din cap.

— Probabil că n-ar trebui să fiu, dar da, mă simt bine.

Am ridicat un braț și i-am atins obrazul.

— Nu pot… nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut în seara asta. Pentru tot ce ai făcut.

Ea n-a zis nimic.

— Nu știu ce se va întâmpla, am adăugat eu, însă știu că nu vreau să te pierd.

— Asta depinde de tine, a zis ea plecând ochii. A depins întotdeauna doar de tine.

Am mai stat așa vreun minut. M-am gândit din nou la Midori. Aș fi putut să-i telefonez și să-i spun totul, s-o fac să înțeleagă cât de rea era situația și s-o conving să se mute altundeva cu Koichiro, cel puțin până puneam totul la punct.

Dar asta ar fi însemnat în același timp sfârșitul pentru noi. O știam cu certitudine. Indiferent cât de vagă ar fi fost posibilitatea reluării relațiilor, la care ea făcuse aluzie în New York, avea să dispară ca un tăciune pâlpâitor sub tocul unei cizme.

Iar Yamaoto era rănit, nu? La naiba, din câte știam putea să fi murit din cauza hemoragiei pe bancheta din spate a limuzinei lui. Sau poate că a fost internat de urgență într-o clinică medicală. Dintr-o clipă în alta era posibil să primesc de la Tatsu informația despre locul unde se găsea. În acel moment nu avea să se întâmple nimic cu Midori și Koichiro. Mai puteam aștepta puțin pentru a vedea cum evolua situația cu Yamaoto. Dacă aflam că el a supraviețuit, dacă se părea că nu-i puteam veni de hac, atunci o avertizam pe Midori.

Ne-am îmbrăcat cu ceea ce mai rămăsese din hainele noastre. I-am spus lui Delilah:

— În club ai fost văzută de mulți oameni. Întrucât Big Liu a murit, iar Yamaoto este rănit, toți vor fi în derută, însă Kuro e în viață. Trebuie să fii atentă.

Ea a zâmbit.

— Știu.

— Iartă-mă, nu voiam decât…

— Știu, a repetat Delilah și m-a sărutat.

A coborât din dubă și am privit-o până a ieșit de pe străduță. După aceea am plecat să găsesc alt hotel.

Capitolul 45

M-am înregistrat la un hotel banal din Shinjuku, iar după ce am intrat în cameră am făcut mai întâi un duș, apoi o baie fierbinte, îndelungată. Nu m-a relaxat complet. Îmi era imposibil să nu mă gândesc întruna și gândurile nu erau bune.

Dacă Yamaoto nu ajungea într-un spital? Ce ar fi însemnat asta? Un ins cu atâta putere trebuia să aibă medici pe statul lui de plată, oameni care puteau trata o rană de glonț fără să implice autoritățile. Poate că unul dintre ei făcea chiar în acel moment o vizită la domiciliul pacientului. Dar din ceea ce a spus Dox, Yamaoto ar fi avut nevoie de mai mult. Probabil, de o echipă chirurgicală specializată în traume și mult sânge pentru transfuzii.

Ce s-ar fi întâmplat totuși dacă el ar fi supraviețuit și le-ar fi povestit oamenilor să-i și ai lui Big Liu despre cele întâmplate în club? Ținând cont de animozitățile deja existente, era posibil să nu fie crezut de chinezi, totuși, rana de glonț din piept putea fi convingătoare în privința adevărului spuselor lui. Și indiferent ce anume ar fi crezut chinezii, oamenii lui Yamaoto aveau să facă ce le spunea șeful lor. Dacă el beneficia de șansa de a-i trimite după Midori și Koichiro…

M-am uitat la telefonul aflat pe policioara de sub oglinda chiuvetei.

Sun-o, mi-am spus. *Telefonează-i imediat. Doar încă puțin. Pot s-ajung la el. Pot să termin totul. Nu trebuie decât să știu unde se află.*

Telefonul a zbârnâit și am sărit pe jumătate din cadă, pentru a-l înhăța. Pe display era afișat numărul lui Tatsu.

Am răspuns cu inima bubuindu-mi.

— Da.

— N-ai să ghicești niciodată unde-i amicul nostru.

— Spune-mi.

— Chiar aici, în spitalul Jikei. La chirurgie. Oamenii mei au avut nevoie de ceva timp să-l găsească. În Tokio sunt multe spitale și Yamaoto a fost internat sub un nume fals.

Am simțit că strângeam puternic telefonul și am încercat să mă relaxez.

— Va scăpa cu viață?

— Medicii par optimiști. A avut noroc. Din câte am înțeles, dacă glonțul lovea cu un centimetru mai sus, s-ar fi zis cu el.

— Cum ajung la el?

— Nu poți să ajungi cât timp este în sala de operație. După aceea va fi la reanimare pentru minimum alte douăzeci și patru de ore, iar acolo va fi monitorizat constant. Trebuie să aștepți până va fi mutat într-o rezervă.

— Nu pot să aștept atât.

Simțeam că-mi venea să urlu, să izbesc cu pumnul în perete, să sparg lucruri.

— Ar putea acționa împotriva lui Midori.

— Nu cred. În clipa de față se luptă să supraviețuiască. Asta-i tot ce face. Asta-i tot ce poate face.

— Dar când va ieși de la reanimare? Nu va fi păzit?

— Este deja păzit și încă de destui oameni. Nu-ți face griji. Mă voi ocupa eu.

— Și Kuro? Care-i statutul lui?

— Ți-am spus, lasă-l pe Kuro în seama mea. Tu concentrează-te asupra lui Yamaoto.

M-am uitat spre stânga, apoi spre dreapta, ca și cum aș fi zărit o cale de ieșire. În cele din urmă, am spus:

— La naiba, bine, ține-mă la curent.

— O să-ți telefonez în clipa în care voi afla mai multe.

Am închis și am pus telefonul înapoi pe policioara de sub oglinda chiuvetei.

M-am gândit din nou să-i telefonez lui Midori. Problema era că, indiferent dacă aș fi avertizat-o, era posibil să nu mă asculte. Ea detesta absolut tot ce făcea parte din viața mea și nu dorea defel să facă parte din ea.

Mi-am dat seama că era posibil să caut justificări, dar am decis să mai amân totul încă puțin timp.

Dacă mă înșelam însă, știam că oportunitatea de a-mi fi luat singur viața ar fi părut, privind retrospectiv, o stare de grație care-mi fusese oferită și pe care o refuzasem în mod stupid și pervers. Atunci, aș fi rămas fără opțiuni. Le-aș fi epuizat pe toate și mi-ar fi rămas numai damnarea.

Capitolul 46

Abia dacă am închis ochii în noaptea aceea. Dimineață, am efectuat o oră intensă de calistenie și stretching. Am executat flotări și genuflexiuni hinduse și exerciții pentru gât și abdomen. Am terminat prin douăzeci de ridicări în brațe, ținându-mă doar cu vârful degetelor de pragul de sus al ușii, urmate de o sută de flotări, de asemenea, din vârful degetelor. După ce am terminat, m-am simțit mai puțin cuprins de anxietate ca în cursul nopții.

Însă restul zilei n-a fost ușor. Continuam să mi-i închipui pe Midori și Koichiro în New York, imaginându-mi cât de ușor ar fi fost de atacat în exteriorul blocului lor din Greenwich Village, sau în parc, pe drumul către un magazin sau, de fapt, oriunde.

Incidentul din club ocupa capul de afiș pe toate posturile de știri. Se spunea că Whispers era proprietatea *yakuza* și, potrivit teoriei celei mai răspândite, fusese atacat de afiliați ai branșei United Bamboo, ca parte dintr-un război între facțiuni. Trei morți erau taiwanezi, dintre care unul, cunoscut ca Big Liu, era binecunoscut în domeniul crimei organizate. Poliția ancheta personalul clubului, dar natura afacerilor acestuia și afilierile lui cu crima organizată păreau să-i împiedice pe martori să-și amintească limpede evenimentele din timpul serii.

I-am informat pe Dox și Delilah despre cele aflate de la Tatsu, dar în rest m-am ținut departe de ei. Le-am spus că, întrucât operațiunea încă nu se încheiase, era preferabil să nu ne întâlnim dacă nu era absolut necesar. Asta nu era însă totul. Mă simțeam ca pe marginea unei prăpăstii. Dacă situația ar fi evoluat într-o direcție, aș fi revenit în siguranță pe teren solid. Dacă ar fi evoluat în

direcția opusă, m-aș fi prăbușit în abis. În ciuda celor petrecute între mine și Delilah în dubă, nu puteam împărtăși sentimentul acela cu nimeni. Trebuia să trăiesc așa, singur.

În noaptea aceea trei membri din United Bamboo au fost uciși în fața unui club pe care-l conduceau în Shinjuku. Mass-media i-au acordat din nou principala atenție, considerând episodul ca altă bătălie de stradă în războiul dintre *yakuza* și bandele etnice. Tatsu mi-a telefonat.

— Sper că n-ai fost implicat și în astea, a zis el.

Gasul îi era atât de stins, încât mă durea să-l aud.

— Nu, i-am răspuns. Acum am aflat și eu despre cele întâmplate.

— E bine, atunci. Înseamnă că Yamaoto n-a transmis că ai fost implicat în Whispers. Dacă ar fi făcut-o, oamenii lui nu i-ar fi atacat pe chinezi. Ți-am spus – pentru moment, Midori și fiul tău sunt în siguranță.

— Însă nu vor mai fi așa dacă Yamaoto supraviețuiește.

— El continuă să fie la reanimare, dar starea i se îmbunătățește.

— Grozav!

— De fapt, să știi că este, într-adevăr, un lucru bun. Este posibil să-l mute chiar mâine într-o rezervă.

— Perfect. Să-ți dau o listă a lucrurilor de care am nevoie.

I-am spus-o. După ce am terminat, Tatsu a zis:

— Nicio problemă.

Glasul îi slăbise și mai mult. L-am întrebat:

— Cum îți mai merge?

— Păi… rezist.

Am strâns apăsat din fălci.

— Ține-te tare, da?

— Bine.

Am vrut să spun mai multe, însă m-am rezumat să adaug:

— Poate că ar fi mai bine să dormi nițel. Dacă afli ceva, mă anunți.

— Bine, a spus el și a închis.

Capitolul 47

În dimineața următoare, am efectuat alt program dur de exerciții fizice, care m-a ajutat din nou să mă calmez puțin. Am făcut duș și m-am bărbierit, am mâncat un mic dejun sățios la un restaurant din apropiere, apoi am ieșit la plimbare.

Era o dimineață însorită, rece și înviorătoare. Am plecat din restaurant spre est, pe lângă torentele de oameni energizați de cafeină care curgeau prin stația Shinjuku și pe lângă ea, și am ajuns, finalmente, în Shinjuku Gyoen Park, unde crizantemele se bucurau de scurta lor perioadă de înflorire. M-am plimbat printre tarabe și grădini și o vreme am fost în stare să mă pierd în întinderile de galben, roșu și purpuriu.

Pe când mă pregăteam să părăsesc parcul, mi-a sunat telefonul. Era Tatsu. Am răspuns.

— Da.

— Azi-dimineață l-au mutat în rezervă. Este stabil, dar puternic sedat. Anunță-mă când o să fii gata.

— Sunt gata chiar acum. Câți oameni îl păzesc, cine sunt și unde?

— Sunt șapte. Trei în fața ușii, și câte doi în fiecare capăt al coridorului.

— Asistentele medicale au fost de acord cu așa ceva?

— Dacă i-ai vedea pe bodyguarzi, nici tu n-ai comenta.

Am căzut pe gânduri. Nivelul de securitate era inteligent. Nu puteam să ajung la bodyguarzii de lângă ușă, fără să am de-a face cu cei doi dintr-un capăt sau celălalt al coridorului. În cazul cel mai fericit, asta m-ar fi încetinit, oferindu-le celor din interiorul perimetrului timpul necesar pregătirii, iar celor doi din capătul opus al coridorului răstimpul

indispensabil pentru a se apropia și interveni ca întăriri.

— N-ai zis că o să te îngrijești de partea asta? l-am întrebat.

— Ba da. O să-i arestez pe toți.

— Credeam că n-o poți face…, am început să spun.

— N-am zis că-i voi putea ține închiși mult timp. Și este adevărat, mă va costa, probabil, slujba. Dacă vor să mă concedieze însă, vor trebui să se grăbească.

A râs, apoi a început să tușească.

Tusea a continuat o vreme. A părut ca și cum Tatsu ar fi băut ceva, pe urmă s-a oprit.

— Cât de repede poți să fii gata? am întrebat.

— Dă-mi o oră. Trebuie să pregătesc o echipă serioasă. Oamenii lui Yamaoto pot fi… necooperanți.

— Ai făcut rost de ce ți-am cerut?

— Bineînțeles.

— Atunci, putem porni. Eu i-am dat drumul.

Capitolul 48

Peste o oră eram poziționat în casa scării din aripa chirurgicală a spitalului Jikei, cu un etaj deasupra lui Yamaoto. Purtam uniformă standard de spital. Non-standard era HK-ul pe care-l aveam într-un toc pe coapsă, pe dedesubt. Pistolul era totuși doar o soluție de rezervă și nu mă așteptam să fiu nevoit să-l utilizez. Principala mea armă consta din două seringi aflate într-o pungă din hârtie. Prima conținea o sută de miliechivalenți de clorură de potasiu. A doua conținea o cantitate egală de ser fiziologic obișnuit.

Serul fiziologic poate fi cumpărat din orice farmacie, dar dacă nu ai acces la materiile prime și echipamentele corespunzătoare, obținerea clorurii de potasiu necesită rețetă eliberată de un medic. Din fericire, în ciuda bolii lui, Tatsu își păstrase capacitatea de a face rost de lucruri prohibite. Mă oprisem pe la rezerva lui cu doar câteva clipe în urmă și, așa cum promisese, avea tot ce-i cerusem. Fusese mulțumit când îi explicasem ce urma să fac.

— Îi va cauza suferință? mă întrebase.

— Chiar dacă va exista așa ceva, va fi doar pentru foarte scurt timp, îi răspunsesem, regretând că-l dezamăgeam. Este aceeași substanță care este utilizată în injecții letale. Va cauza instantaneu un infarct masiv. Dacă vrei suferință, vom avea nevoie de mai mult timp.

El aprobase.

— Dacă va fi nevoie, continuasem, îl voi împușca, pur și simplu. Sau îi voi rupe gâtul. Însă o injecție cu clorură de potasiu este greu de detectat. Celulele eliberează potasiu în mod natural atunci când se descompun post-mortem. Și apreciez că „natural” este preferabil pentru noi în

clipa de față. Va acoperi implicarea oamenilor tăi, implicarea mea, totul.

Tatsu înălțase din sprâncene și rostise sec:

— Dacă n-aș ști mai bine, aș suspecta că ai mai făcut asta și altă dată.

— M-am documentat nițeluș.

Îmi surâsese obosit.

— Du-te! Haide să terminăm asta.

Iar în acel moment îi așteptam semnalul, care să mă anunțe că oamenii lui i-au arestat pe bodyguarzii *yakuza* ai lui Yamaoto. Nu le-am pomenit nimic lui Dox și Delilah. Puteam să fac asta și singur.

Telefonul mi-a bâzâit. Era Tatsu.

— Du-te, a spus el cu glas slab, dar însuflețit. Toți bodyguarzii sunt încătușați și coboară cu liftul. Am pus alți doi oameni să le ia declarații asistentelor și infirmierelor, însă într-o cameră aflată după colț față de rezerva lui Yamaoto. Vei dispune doar de un minut. Grăbește-te!

Coboram deja scara în fugă.

— Sunt pe drum, am spus și am închis telefonul.

L-am vârât în buzunar, din care am scos o pereche de mănuși și o mască facială medicală.

Când am ajuns la nivelul rezervei lui Yamaoto, m-am oprit pe scară, mi-am strecurat rapid capul pe ușă și am privit. Era pustiu, așa cum a promis Tatsu.

Am ieșit și am pornit cu pas energic pe coridor. Tatsu îmi spusese că Yamaoto se găsea în camera 203. Iat-o. Ușa era întredeschisă. Am privit înăuntru. Din nou, nici urmă de bodyguarzi.

Am intrat și am închis ușa înapoia mea. Yamaoto stătea rezemat în capul oaselor în pat. Era palid și pleoapele îi fluturau. Trunchiul îi era bandajat postoperatoriu și din piept îi ieșeau două tuburi despre care am bănuit că-i susțineau plămânii să nu cedeze. O perfuzie centrală îi intra în gât, picurându-i antibiotic, și probabil morfină, direct în jugulară.

M-am apropiat de marginea patului. Pentru orice eventualitate, am îndepărtat din raza de acțiune a mâinii lui butonul pentru chemarea asistentelor. După aceea am scos din pungă seringa cu clorură de potasiu și i-am desfăcut căpăcelul de protecție, pe care l-am pus în buzunar.

Yamaoto a deschis ochii. M-a privit, însă n-a spus nimic. Probabil că nu m-a recunoscut înapoia măștii chirurgicale. Sau poate că era prea îndopat cu sedative pentru a-și da seama măcar ce se întâmpla. Era lipsit de importanță.

Am strangulat tubul perfuziei deasupra orificiului pentru injectare. Nu voiam să se întoarcă nici măcar o picătură din clorura de potasiu. Mai bine să se ducă toată direct în inimă, ca un bolus[61].

Am introdus seringa în orificiul pentru injectare, am aspirat și am privit sângele intrând în ea. Puteam începe.

Yamaoto a zâmbit.

— Nu s-a terminat, a mormăit el.

L-am privit în ochi, încântat că era conștient și că știa cine eram.

— Ba da, s-a terminat, i-am spus. S-a terminat din clipa în care l-ai ucis pe prietenul meu, Harry. Atât doar că n-ai primit informarea respectivă. Ți-o transmit acum.

Am apăsat pistonul seringii, trimițând clorura de potasiu ca pe o rachetă spre inima lui. După aceea am luat seringa cu ser fiziologic și am repetat procedura, accelerând doza spre destinație.

Yamaoto m-a privit. Zâmbetul nu i-a dispărut. Am pus a doua seringă în punga din hârtie, lângă prima, și m-am uitat la monitorul EKG.

În câteva secunde, vârfurile ascuțite care reprezentau funcționarea corespunzătoare a cordului au fost înlocuite de sinusoidale lungi și lente. Clorura de potasiu anihilase sistemul electric al mușchiului cardiac, care nu se mai contracta.

M-am uitat la Yamaoto.

— Ce-ai vrut să zici? Că nu s-a terminat?

Yamaoto își dădu ochii peste cap, iar zâmbetul i se șterse. Gura i se înmuie și capul îi căzu într-o parte.

Un semnal de alarmă a răsunat în cabinetul asistentelor, avertizând că un pacient a făcut un infarct. M-am apropiat de ușă și m-am uitat pe coridor. Pustiu. M-am dus iute până la casa scării, m-am oprit pe palier și am privit coridorul prin ușa infim crăpată. Tot pustiu.

O infirmieră a apărut în fugă, controlându-și monitoarele pentru a vedea unde era problema. A ridicat un receptor și a anunțat codul, însă era deja prea târziu. Indiferent cât de rapid ar fi acționat o echipă, ar fi trebuit să știe că era necesară utilizarea unei doze uriașe de antidot pentru a inversa efectele bolusului elefantin pe care-l folosisem. Și fiecare secundă care trecea până atunci îl aducea pe Yamaoto tot mai aproape de leziuni cerebrale ireversibile, cel puțin, dar, probabil, mai aproape de moarte.

Am lăsat ușa să se închidă în urma mea și am coborât la nivelul recepției. Yamaoto era terminat. Mai rămăsese totuși Kuro.

Capitolul 49

Am revenit în rezerva lui Tatsu. Când m-a zărit, a ridicat întrebător din sprâncene.

— S-a făcut, am zis și mi-am tras un scaun lângă patul lui.

Mi-a prins mâna și a strâns-o.

— Mulțumesc, a șoptit răgușit. Mulțumesc.

— Mai este însă ceva. Poate că, de fapt, nu-i nimic, oricum…

— Ce?

— Înainte să-și piardă cunoștința, mi-a spus: „Nu s-a terminat”. Poate că nu era decât fanfaronadă, totuși… Kuro tot nu și-a făcut apariția, iar Yamaoto i-a spus în club că eu am fost înapoia tuturor asasinatelor, începând cu cele din New York.

— Ți-am spus că nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Kuro.

— De ce să nu-mi fac?

— În primul rând, pentru că ranchiuna lui Yamaoto împotriva ta n-a fost decât asta – o ranchiună, pur și simplu. Nu se extinde la alți membri ai organizației lui. Dacă nu mai e în viață ca să dea ordinele respective, nimeni n-are vreun interes sau imbold să încerce să-ți facă rău. Nici ție, nici familiei tale.

Am încuviințat din cap, fără să fiu pe deplin convins.

— Mai este și un al doilea motiv?

— Da. Kuro este informatorul meu.

L-am privit și am simțit cum un zâmbet mi se lățește peste față.

— Afurisitule! Nu-i de mirare că informațiile au fost atât de bune.

— Kuro a fost foarte supărat pe mine după episodul Wajima. Considera că Yamaoto va afla de unde provenea „scurgerea” și-l va ucide pentru

asta. Iar după cele întâmplate în club, a fost în pragul apoplexiei. Mă aștept să se fi îmbunat între timp. Nimeni nu se găsește într-o poziție mai bună decât el pentru a prelua conducerea operațiunilor lui Yamaoto.

— Colegii lui nu-l vor suspecta că a fost omul din umbră?

— Este posibil, da. Până acum, frica l-a inhibat mereu să acționeze împotriva lui Yamaoto, în ciuda încurajărilor mele energice. Fricii acelea i se adăuga, desigur, teama legată de consecințele unui atac ratat împotriva lui Yamaoto. Acum însă noi i-am oferit soluția finală. Ce altceva mai poate face decât să acționeze agresiv pentru a-și consolida puterea?

— Și chinezii?

— Kuro a fost permanent canalul de legătură al lui Yamaoto cu chinezii. Dacă nu le va spune că tu ai fost în spatele tuturor acțiunilor, ei nu vor avea niciun motiv s-o știe. Și chiar dacă le-ar spune, oare l-ar crede? Este mai probabil ca ei să creadă că ești un fel de sperietoare pe care Kuro a inventat-o ca să abată atenția de la responsabilitatea *yakuza* pentru masacrele din Wajima și Whispers. Nu, bănuiesc că, până la urmă, Kuro va găsi o modalitate de a pune capăt acestui război, aruncând o parte cât mai mare din vină asupra lui Yamaoto.

Am aprobat, gândindu-mă. Părea rezonabil, totuși, mă așteptam să mai treacă ceva timp înainte de a fi convins pe deplin.

— Vezi? a adăugat Tatsu. Acum te poți duce la Midori și la fiul tău. Nimic nu te mai oprește.

— Da, aș putea s-o fac, am încuviințat.

Adevărul era că în momentul acela îi simțeam pe Midori și Koichiro mai îndepărtați de mine ca oricând.

— Te rog doar să mai treci pe la mine înainte să pleci din Tokio. Nu mi-ar plăcea să te ratez.

— Deocamdată, nu plec nicăieri. Aș vrea să mai stau o vreme cu tine dacă n-ai nimic împotrivă.

Mi-a strâns mâna.

— E perfect. Și-ți pot promite că n-o să te întârzii mult.

Am clătinat din cap.

— Haide, termină cu chestiile astea!

A fost rândul lui Tatsu să clatine din cap.

— Nu pot. N-am știut-o până acum, dar ăsta-i felul în care fac față. Și trebuie să recunoști că-i preferabil autocompătimirii.

— Așa și-așa, am replicat, provocându-i un chicotit scurt care a degenerat în tuse.

I-am adus apa și a sorbit cu un pai.

Mi-a sunat telefonul mobil. Am privit display-ul și am văzut prefixul 212. Am avut nevoie de o secundă să-l recunosc și să-mi dau seama cine îmi telefona.

— Este Midori, am spus și m-am ridicat.

Tatsu a zâmbit.

— Poate că asta-i soarta.

M-am apropiat de fereastră și am răspuns apelului. Inima îmi bubuia.

— Bună, am rostit.

— Jun, doi bărbați m-au amenințat în fața unui club, cu puțin timp înaintea unui concert. Aveau fotografii cu Koichiro și cu bona într-un parc, adresa noastră, programul meu de spectacole… totul. Au zis că ne vor face rău dacă nu le spun unde să te găsească!

Mi s-a întors stomacul pe dos și am simțit că-mi vine să vomit. Am inspirat adânc și am zis:

— Ia-o încet. Au menționat cine erau ei?

— Nu. Erau japonezi, *yakuza* după cum arătau și vorbeau. Ce-ai mai făcut, nenorocitule?

— Ia-l pe Koichiro. Imediat, nu mai pierde timpul – du-l undeva unde n-ar ști nimeni să vă caute. Nu folosi cardul de credit, nici telefonul mobil…

— N-am de gând ca noi doi să renunțăm la viața noastră, pur și simplu, din cauza ta!

— Midori, trebuie să…

— Nu!

M-am gândit iute.

— Bine, totul va fi-n regulă. O să vin acolo și o să mă ocup de problema asta.

— Să nu vii aici, să stai dracului departe de noi!

— Asta nu va rezolva problema, am rostit surprins de calmul din vocea mea. Haide să rezolvăm problema, după care poți să faci orice vrei. Le-ai spus oamenilor acelora ceva? Le-ai zis cum să mă găsească?

— Ce le-aș fi putut spune?

— Bine, o să verific ceva și o să revin cu un telefon în cincisprezece minute.

Am închis fără să mai aștept un răspuns. Tatsu era deja palid ca urmare a ceea ce auzise. Când i-am relatat convorbirea, s-a făcut și mai alb la față.

— Ce dracu' se-ntâmplă? am întrebat. Tocmai mi-ai spus…

— Ți-am zis, Kuro nu se află deocamdată la comandă. De fapt, nimeni nu știe pentru moment că Yamaoto e mort.

— De acord, totuși, când ar fi putut Yamaoto anunța…

— Probabil că pe drumul de la club, în limuzină. Înainte să ajungă la spital. Lasă-mă să verific.

A luat telefonul și a tastat un număr. A pus întrebări. A ascultat. A pus alte întrebări. A ascultat din nou. A spus:

— Retrage-i.

A ascultat iarăși, apoi a înjurat și a închis. M-a privit.

— Da, se pare că Yamaoto a telefonat pe când era dus la spital. Și-a trimis doi soldați la New York ca să exercite presiuni asupra lui Midori și copilului pentru a ajunge la tine.

— Și dacă presiunile nu vor avea succes?

Tatsu n-a răspuns. Nu era necesar s-o facă. Am citit răspunsul în ochii lui.

— I-ai spus lui Kuro să-i retragă. Ce-a zis?

— Nu poate s-o facă. Bărbații trimiși de Yamaoto erau din garda lui pretoriană, asasinii lui personali, care-i sunt loiali doar lui. Kuro poate ajunge la toți ceilalți, însă aceștia doi nu au conexiuni cu el și nu vor accepta ordine din partea lui. Nici chiar după moartea lui Yamaoto.

Stomacul mi s-a întors din nou pe dos. Am inspirat și am expirat, am inspirat și am expirat, stăpânindu-mă să nu vomit.

Am sunat-o pe Midori.

— Știu care-i problema, i-am zis, și o pot rezolva. Am pornit deja spre aeroport. O să iau o cursă fără escală care pleacă diseară. Voi fi pe aeroportul JFK – mi-am privit ceasul – mâine-seară, după ora voastră. O să te sun în secunda în care am aterizat.

A urmat o pauză. Apoi ea a replicat scurt:

— Te urăsc.

Am încuviințat din cap.

— Știu.

Capitolul 50

Am fugit înapoi la hotel, ca să-mi iau pașaportul, iar pe drum am telefonat la diverse companii aeriene, ca să aflu ce curse existau. Următoarea pe care o puteam prinde era un zbor JAL fără escală, care pleca la 19:05 și ajungea la New York la ora 17 în aceeași zi. Mi-am rezervat un loc.

Am achitat hotelul și am returnat duba înainte să iau trenul spre aeroport. L-aș fi putut ruga pe Dox să se ocupe de asta pentru mine, dar simțeam că aș fi fost gata să explodez dacă nu aveam nimic de făcut.

Pe drumul spre aeroport, telefonul mi-a sunat de două ori – o dată Dox, o dată Delilah. N-am răspuns.

M-am gândit cum urma să-i găsesc pe cei doi care au amenințat-o pe Midori. Nu mă așteptam să fie foarte greu. Ei o filau, așteptându-mă să apar. Iar eu urma să apar. Atât doar că n-avea să fie unde, când sau cum se așteptau ei.

Apoi ceva ce am înțeles încă din clipa în care mi-a telefonat Midori mi-a apărut limpede, fără echivoc, în față. A fost de la bun început acolo, în acele două cuvinte simple, *Te urăsc*, însă eu nu am vrut să le recunosc ca atare.

Indiferent cum s-ar fi desfășurat evenimentele, Midori nu avea să-mi mai accepte niciodată declarațiile despre abandonarea modului de viață pe care îl duceam. Partea aceea se încheiase definitiv. Finalul cel mai bun la care puteam spera în acel moment era doar să restabilesc lucrurile așa cum au fost înainte. Toate celelalte pentru care luptasem, toate celelalte pe care le dorisem îmi fuseseră luate definitiv.

Nu aveam deloc poftă de mâncare, dar m-am oprit într-un local de *noodles* din terminalul

„Plecări” al aeroportului și m-am silit să mănânc. Corpul meu voia cu disperare să sprinteze, însă era prea devreme pentru așa ceva în cursa aceea. Trebuia să-mi păstrez calmul. Până când va sosi momentul în care să nu mai fiu calm.

Când a început îmbarcarea în avion, am găsit un colțișor liniștit departe de coadă și l-am sunat pe Dox. Mi-a răspuns imediat.

— Ce faci, omule, unde-ai fost? Mi-ai primit mesajul?

— Am văzut că m-ai sunat. Scuze, n-am putut să te sun până acum.

— Totu-i în regulă?

— Yamaoto este mort. Infarct în spital, ceva mai devreme în cursul zilei.

A urmat o pauză, după care Dox a rostit:

— Știam c-o să te duci și o să faci ceva de unul singur. Fiule, ești incorigibil. Nu pot spune însă decât felicitări – ai făcut o treabă bună.

— Mda.

— Ar fi trebuit totuși să-mi telefonezi.

— Îmi pare rău. Nu te pot expune unor riscuri mai mari decât celor de până acum.

— Despre ce „riscuri” vorbești? Suntem parteneri, ai uitat?

— Uite care-i treaba, nu mai pot vorbi mult. Avionul meu este pe punctul să decoleze spre New York.

— New York? Ce s-a-ntâmplat?

I-am povestit despre telefonul primit de la Midori.

— La dracu’, omule, și nu mi-ai zis nimic despre asta? Am plecat imediat spre aeroport.

— Avionul decolează în câteva minute. N-o să ajungi la timp. Și chiar dacă o să vii, până ajungi la New York, totul va fi deja terminat. Într-un fel sau altul…

— John, ești idiot! Ai prieteni, omule, oameni care vor să te ajute.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Pe dracu' n-ai nevoie. Mi-e foarte clar că nu gândești limpede. Stai, nu-nchide. Delilah e lângă mine și vrea să-ți spună ceva.

A urmat o pauză, apoi Delilah a zis:

— John, ce se-ntâmplă?

I-am făcut același rezumat.

— Dumnezeule! a exclamat ea, de ce nu ne-ai telefonat?

Coada de îmbarcare se făcea tot mai mică.

— Asta nu-i bătălia ta, am zis.

— Ba da.

N-am răspuns. Ce rost ar fi avut? *Nu*, *nu este*, *ba da*, *este*?

— Dox mi-a povestit de ce nu l-ai urmărit pe Yamaoto când a fugit din club, a adăugat ea. Te-ai întors după mine.

Nu am răspuns nici de data asta. Cele petrecute în club erau deja irelevante.

— John, te rog, lasă-ne să te ajutăm.

— Uite ce-i, vă mulțumesc pentru propunere, ba chiar vă sunt recunoscător. Acum însă trebuie să plec.

— Tu ai aranjat așa lucrurile. Ai așteptat să telefonezi exact în ultima clipă. De ce? Te-ai temut că te vom convinge să ne lași să te ajutăm?

Un anunț a bubuit din difuzoare – ultimul apel pentru îmbarcare.

— Avionul meu pleacă, am rostit.

— Stai, a început Delilah, vreau să-ți zic ceva…

— Nu acum. O să avem și alte ocazii.

— Dar…

— Îți promit, am spus și am închis telefonul.

Capitolul 51

Zborul de douăsprezece ore până la New York a însemnat o tortură. N-am putut dormi, însă n-am fost nici pe deplin treaz. În cea mai mare parte a timpului am privit pe hublou, în bezna de afară, și am încercat să nu gândesc. Mă simțeam ca pisica lui Schrödinger, închisă într-o cutie din oțel, nici moartă, nici vie, așteptând intervenția unui eveniment din exterior pentru a-mi soluționa o dată pentru totdeauna starea ambiguă și a mă elibera din purgatoriu.

Am trecut de vama de pe JFK și am ieșit în terminalul „Sosiri", purtându-mi geanta de voiaj. Am scrutat mulțimile, ca orice alt pasager care coborâse din avion și îi căuta pe cei care-l așteptau. *Stânga*, *mijloc*, *dreapta – în prim-plan nu era nicio problemă*. *Acum*, *mai departe*, *în spate*…

Bang! Un japonez robust cu păr încrețit artificial, în jachetă neagră din piele, până la mijloc, cu gura strâmbată într-un rânjet hâd perpetuu, mă privea cu o nonșalanță studiată. Un *yakuza* tipic, exact așa cum a descris Midori.

Ochii nu mi-au întârziat nicio secundă asupra lui. Din punctul lui de vedere, ar fi părut că nu-l observasem.

Am continuat să înaintez, privind în jur cu același aer nepăsător. Într-adevăr, în capătul opus al terminalului „Sosiri", înapoia unui grup care aștepta pe cineva, era un alt japonez cu același păr încrețit artificial la modă printre *yakuza*, mai înalt și chiar mai urât decât partenerul lui. Unii bărbați sunt clădiți pentru a trece invizibili, alții pentru a intimida în mod vădit. Aceia doi făceau parte, evident, din a doua categorie.

De unde au știut să mă aștepte acolo? Probabil că n-au știut cu certitudine. În același timp însă au știut că Midori mă va contacta imediat după ce au

amenințat-o. Ea mi-a zis că nu le-a spus nimic, dar era posibil ca în clipele acelea de spaimă să fi menționat Tokio, doar pentru a le oferi ceva ca s-o lase în pace. Iar după aceea ei au dedus care ar fi fost primul zbor fără escală de la Narita la JFK, ca să mă aștepte. Dacă nu era cursa aceasta, avea să fie cea următoare.

Apoi am început să mă gândesc: *Totuși*, *de ce n-au stat în preajma lui Midori*? *Acela era „punctul de sugrumare" evident*. *Poate că apreciau că aveau mai multe șanse să mă surprindă aici*. *Sau poate că*…

Stop! Mă puteam gândi la asta și mai târziu. Important era ce se întâmpla chiar în acel moment.

Am coborât cu scara rulantă la terminalul „Plecări", mergând astfel încât să-mi creez câteva oportunități de a-mi verifica spatele fără să atrag atenția. Amicii mei îmi luaseră urma. Perfect.

Nu credeam că aveau de gând să mă atace acolo. Erau prea multe videocamere de supraveghere. Dar toaletele? Ar fi fost o ocazie prea bună ca s-o ratez. Iisuse, speram să-mi găsesc cuțitul!

După încă un minut, am intrat în grupul sanitar în care-mi ascunsesem Striderul înainte de a pleca împreună cu Dox spre Tokio. Știam ce gândeau *yakuza*: *Tocmai a coborât dintr-o cursă internațională și n-a avut bagaj la cală*, *deci nu este înarmat*. *Iar în toalete nu există videocamere*, *spre deosebire de toate celelalte zone din aeroport*. *O putem face și să revenim în Japonia chiar înainte ca poliția să știe pe cine caută*. *O să-i acordăm un minut ca să-și desfacă fermoarul*, *să se așeze*, *sau indiferent ce anume ar face*, *după care va f neajutorat*. *Atunci vom acționa*.

De unde știam toate astea? Ce naiba, păi, așa aș fi procedat.

Am intrat și ușa batantă s-a închis înapoia mea. În grupul sanitar erau șase cabine. Toate erau goale. Cu o excepție.

Cea în care-mi ascunsesem cuțitul.

La naiba! Aproape fără să stau pe gânduri, am rostit pe tonul cel mai oficial de care eram în stare:

— Stimate domn, trebuie să evacuați imediat locul acesta.

N-am primit niciun răspuns. Am continuat:

— Domnul din cabină, trebuie să evacuați imediat locul acesta, în clipa asta!

Dinapoia ușii cabinei s-a auzit un glas:

— Poftim?

— Stimate domn, acesta este un exercițiu antitero. Dacă nu ieșiți din cabină și din grupul sanitar în următoarele zece secunde, vă voi aresta pe loc. Unu. Doi.

Apa a fost trasă la rostirea cifrei „trei”. Și nu ajunsesem nici măcar la „șapte”, când individul a dat buzna afară din cabină, căznindu-se să se încheie la curea cu o mână și trăgând un troller cu mâna cealaltă.

— Ce dracu-i asta? a mârâit când a trecut pe lângă mine.

— Serviciile secrete, domnule, am răspuns când el a ajuns la ușă. Vă mulțumim însă pentru cooperare. Și vă dorim un zbor plăcut.

Am intrat în cabină, am îngenuncheat și am pipăit înapoia vasului de WC. În căutarea cuțitului.

Nu era acolo.

Haide, mi-am spus. *Haide*, *haide*…

Știam că era cabina corectă – a treia de la ușă. Puteam chiar să simt adezivul rămas de pe urma benzii, când fusese dezlipită de pe porțelan. Dar cuțitul dispăruse.

Poate că cineva l-a găsit întâmplător. Sau poate că agenții de securitate ai aeroportului cercetau periodic zonele publice, în căutarea unor obiecte de contrabandă. Nu avea importanță. Conta doar ce aveam să fac în continuare.

M-am ridicat și am intrat rapid în cabina destinată persoanelor cu handicap. Era ultima, aflată cel mai departe de ușa de intrare, și, spre deosebire de celelalte cabine, ușa ei se deschidea

înspre exterior, nu înspre interior. Am închis-o după mine, dar n-am pus încuietoarea. Când i-am dat drumul, s-a deschis lent.

La naiba! Am luat niște hârtie igienică, am mototolit-o, am pus ghemotocul lângă canat și am tras ușa peste el. De data asta ușa a rămas închisă.

Am deschis geanta și am scos o pereche de pantofi și pantaloni. Am așezat pantofii în fața vasului de WC. Și am pus pantalonii deasupra lor. Ar fi părut natural dacă cineva ar fi privit din exterior.

Am auzit deschizându-se ușa batantă. Adrenalină fierbinte mi s-a răspândit prin piept și abdomen.

M-am urcat pe vasul de WC., m-am prins cu mâinile de barele pentru persoane cu handicap, aflate de ambele părți, m-am lăsat pe spate și am ridicat picioarele în fața mea.

În starea mea de alertă acută, am auzit *clicul* distinct al lamei unui cuțit care s-a depliat și s-a blocat pe poziție. Apoi alt *clic* identic.

Pași, în stânga mea. Am răsuflat încet pe gură.

Pașii s-au apropiat. Mai aproape.

Pașii s-au oprit direct în fața mea. Am zărit o siluetă prin interstițiul infim dintre ușă și canat. Silueta a început să se aplece, când *yakuza* a încercat să aibă un unghi mai bun de vedere înăuntru.

Am răcnit un urlet de război și mi-am expediat picioarele în ușă, care a explodat spre exterior și l-a izbit pe *yakuza* în față. Bărbatul a căzut pe spate și ceva a zăngănit pe pardoseală.

Am țâșnit afară. Celălalt *yakuza* se afla în stânga, cu un cuțit în mâna dreaptă. Înainte să-și revină din șocul produs de urletul meu și de vederea partenerului său doborât, am răcnit din nou și i-am prins încheietura cu ambele mâini.

M-am instruit și antrenat în judo timp de un sfert de secol în cunoscuta școală Kodokan din Tokio. Un sfert de secol de antrenamente zilnice în

care prindeam și răsuceam *judogi* din bumbac greu și gros. Recent, în Rio, devenisem pasionat de jiu-jitsu brazilian. Iar la astea se adăugau exercițiile pe care le făceam cu mâinile și cu degetele. Pot spune, fără falsă mândrie, că atunci când prind încheietura unui individ, acesta ar putea fi la fel de bine să fi căzut între fălcile unei capcane pentru urși.

Am strâns cu toată puterea și *yakuza* a urlat. Cuțitul i-a căzut, zăngănind. M-am apropiat mult, i-am prins testiculele și le-am strâns cu toată puterea. A zbierat și s-a îndoit din mijloc.

Celălalt se ridicase în genunchi și bâjbâia în căutarea cuțitului său, care ajunsese sub chiuvete. L-am prins de jacheta din piele și l-am tras înapoi. A încercat să mă surprindă printr-o lovitură de picior îndărăt, dar i-am anticipat intenția și m-am plasat în lateral. Lovitura a trecut pe lângă mine. Am înaintat spre capul lui, mi-am proptit mâinile în spinarea lui și i-am expediat un genunchi în față. A căzut pe spate. M-am aruncat pe jos, am luat cuțitul și m-am ridicat.

Al doilea *yakuza* pornise spre ușă, împleticindu-se și tot îndoit din mijloc. I-am înhățat cracul pantalonului în zona gleznei și l-am smucit spre mine. A căzut cu fața în jos, rășchirându-se. I-am sărit cu ambii genunchi pe coloana vertebrală, strivindu-i chipul de pardoseală și i-am înfipt cuțitul în gât, de jos în sus. După aceea, am tras lama spre lateral și am scos-o.

S-a auzit un gâlgâit înfundat, pe jumătate urlet, pe jumătate lichid care bolborosea. Am sărit înapoi ca să mă feresc de sânge și am revenit către partenerul lui. Era în șezut și se retrăgea cu spatele. Fața îi era complet însângerată – fie de la lovitura ușii, fie de la cea de genunchi, sau ambele, nu știam.

A ajuns la perete și s-a străduit să se ridice. L-am lovit cu piciorul în testicule și s-a îndoit, icnind, spre înainte. Am pășit înapoia lui, i-am

băgat degetele în orbite și i-am tras capul înapoi. Pe urmă am descris cu cuțitul o mișcare circulară și, practic, i-am retezat capul. Sângele a țâșnit din rana căscată și l-am îmbrâncit de lângă mine. S-a izbit de ușa unei cabine și s-a prăbușit.

M-am privit în oglindă. Eram stropit tot cu sânge. Jacheta pe care o purtam era totuși îndeajuns de întunecată ca să camufleze petele și i-am ridicat fermoarul până sus. Mi-am spălat sub un robinet mâinile care-mi tremurau, am pliat cuțitul și l-am vârât într-un buzunar al pantalonilor. După aceea m-am spălat pe față și mi-am umezit părul, îndepărtând sângele și în același timp modificându-mi aspectul.

Ușa batantă s-a deschis. Am întors ochii într-acolo. Un negru în costum a dat să intre. A încremenit când a văzut locul.

— Dumnezeule! a șuierat el.

— Am fost atacat, am rostit cu glas ascuțit, înspăimântat, coborându-mi ochii spre picioarele lui, pentru a-i fi greu să-mi vadă fața. Vă rog, căutați un polițist.

Bărbatul a ieșit cu spatele din grupul sanitar. Trebuia, cu adevărat, să mă grăbesc.

M-am repezit în separeul pentru handicapați și mi-am îndesat pantalonii și pantofii în geanta de voiaj. Când am ieșit de acolo, a trebuit să sar peste balta de sânge care se lățea peste gresia pardoselii. Aș fi vrut să șterg suprafețele pe care le atinsesem, dar nu mai aveam timp. Am ieșit pe ușa batantă. Zona era pustie. Am rămas cu fața aplecată și m-am îndreptat direct spre stația de taxiuri.

Peste zece minute mă aflam pe bancheta din spate a unui taxi și mergeam spre Manhattan. Începuse să mă ia amețeala. Un gând stupid mi s-a ivit în minte – *La naiba*, *trebuie să recurgi la fapte extreme ca să obții un cuțit în New York* – și aproape că am izbucnit în râs.

În sfârșit, totul s-a terminat cu Yamaoto. Tocmai mi-am încheiat ultimul job. Iar Midori și Koichiro

se aflau în siguranță.

Capitolul 52

Am sunat-o pe Midori din taxi, ca s-o anunț că veneam. Nu mi-a răspuns. Am folosit browserul mobil al telefonului ca să intru pe site-ul ei. Avea un spectacol într-un club numit Detour din East Village. Am sunat acolo. Femeia cu care am vorbit mi-a spus că Midori n-avea să cânte în seara aceea. Fusese nevoită să-și anuleze concertul.

— Știi cumva din ce motiv? am întrebat.

— Nu, îmi pare rău. Știu doar că este ceva de natură personală.

I-am spus taximetristului să mă ducă în Greenwich Village, la colțul dintre Seventh Avenue și Bleecker. De acolo aveam să merg pe jos până la blocul ei.

Când am coborât din taxi, priveliștea de seară la modă în Village era în plină desfășurare. I-am privit pe hipsterii și yuppie mulțumiți și veseli care treceau pe lângă mine în pantofi Tod's și jachete ce imitau pielea uzată. Parcă mă găseam în decorul unui film suprarealist.

M-am apropiat cu precauție de blocul lui Midori. Tatsu spusese că erau doar doi asasini japonezi, dar prudența este un reflex de o viață pentru mine.

Când am fost mulțumit că nu aveam să mă ciocnesc de alt comitet de primire, m-am dus la ușa de intrare. Portarul era acolo, același de data trecută.

— Am venit la Midori Kawamura, i-am spus.

— Vă așteaptă?

— Ar trebui.

A încuviințat din cap și a intrat în recepție. Am simțit că ar fi trebuit să rămân afară, însă l-am urmat în cabină. N-a protestat.

A ridicat receptorul și a tastat un număr. După câteva secunde, a rostit:

— Bună ziua, doamna Kawamura. Aveți un vizitator. A spus că-l așteptați.

A făcut o pauză, apoi m-a privit.

— Cum vă numiți?

— Jun, am spus.

Mi-a repetat numele în telefon. După aceea m-a privit iarăși și a zis:

— Doamna Kawamura nu poate coborî.

I-am smuls receptorul din mână. A tresărit surprins și s-a retras un pas. Am dus telefonul la ureche și am zis:

— Fie cobori tu, fie urc eu.

După două clipe de tăcere, Midori a adăugat:

— Așteaptă.

Am pus receptorul înapoi în furcă. Portarul m-a privit furios, străduindu-se, evident, să decidă ce să facă.

— Nu te băga, am rostit privindu-l inexpresiv. Nu vrei să te bagi în așa ceva.

După o secundă, a încuviințat din cap. Am ieșit din cabină și am privit strada.

Midori și-a făcut apariția peste două minute. Purta blugi negri și o bluză de trening gri. Îl ținea în brațe pe Koichiro, care era învelit în păturica albastră din lână.

Îl ținea cu spatele la mine, dar băiețelul s-a răsucit și m-a privit. Când mi-a zărit fața, mi-a zâmbit. Am simțit cum ceva se rupe înăuntrul meu.

— Nu-mi pasă ce simți față de mine, i-am zis lui Midori. Am venit doar să-ți spun că s-a terminat. Amândoi sunteți în siguranță.

Ochii ei au privit trotuarul în stânga, apoi în dreapta. Dumnezeule, ce agitată era! Nu-i stătea deloc în fire să se poarte așa. În sfârșit… nu era de mirare.

— Ai înțeles ce am spus? am întrebat-o. Oamenii aceia nu te vor mai deranja. Nimeni nu te va mai deranja.

Koichiro a zis:

— *Inu*! „Câine!”

Ea îl învață japoneza, m-am gândit. Era, realmente, un nonsens.

La naiba, ceva din Midori mă făcea să simt că dintr-o clipă în alta va exploda.

— Sunteți în siguranță, am repetat.

Ea s-a uitat într-o parte și în cealaltă pe stradă.

— Și Yamaoto este mort, i-am zis. Nimeni n-o să…

Am privit-o și atunci am înțeles. Am știut, pur și simplu.

— *Yakuza* n-o să vină aici, am rostit cu un glas care mi s-a părut foarte îndepărtat. Poți să-ncetezi să te mai uiți în jur. Mă așteptau deja la aeroport.

S-a uitat la mine, dar n-a spus nimic.

Mintea mea știa că era adevărat, însă inima nu voia să creadă. Am înclinat capul și am privit-o de parcă atunci o vedeam pentru prima dată. Ceea ce, dintr-un punct de vedere important, era adevărat.

— Știai c-o să vin în goana mare dacă vei refuza să te ascunzi, am rostit lent, gândind, practic, cu glas tare. Știai c-o să iau primul avion care decolează din Tokio. Iar când am făcut exact ceea ce știai că voi face, când ți-am spus că am pornit, le-ai zis lor. Le-ai spus unde să aștepte.

Am continuat s-o privesc, încercând să cuprind totul. M-a jucat pe degete ca o profesionistă. Încercam să potrivesc noua înțelegere a lucrurilor de care era capabilă Midori în imaginea sub care o cunoscusem dintotdeauna și nu prea izbuteam.

— Știi ce aveau să-mi facă? am întrebat, gândindu-mă în același timp: *Poate că nu știa*, *n-ar fi putut*…

A încuviințat din cap și a rostit finalmente:

— Știu.

Am scuturat din cap, încercând să pricep.

— Este vorba despre tatăl tău?

— Nu, a răspuns și l-a strâns pe Koichiro la piept. Este vorba despre fiul meu.

Am tăcut câteva secunde, după care am zis:

— Eu însă am pus totul la punct. Ei doi au fost ultimii și acum nici ei nu mai există. Am terminat. Am ieșit din activitate, așa cum ți-am spus.

Midori a râs, cumva cu asprime.

— Și mă mai acuzi pe mine că nu recunosc adevărul? Ceea ce faci tu seamănă cu lupta împotriva unei hidre. Oricare asasin pe care-l ucizi creează alți doi asasini. Dacă nu-ți dai seama de asta, atunci ești nebun.

N-am răspuns. Gândurile îmi erau foarte lente. Mă simțeam ametit, ca și cum fusesem lovit în cap.

— *Inu*! a spus iarăși Koichiro.

Mi-am ferit privirea de la ei, străduindu-mă să-mi adun gândurile.

— Știi cine-a apărut aici imediat după ce ai plecat? a întrebat Midori. O târfă blondă, care a spus că te știe. Mi-a zis că ești un pericol pentru Koichiro și pentru mine și m-a avertizat să-ncetez să te mai văd. Și știi ceva? Avea dreptate.

M-am uitat la ea.

— A… venit aici?

Midori a clătinat din cap, dezgustată.

— De ce pari așa surprins? Jun, în urma ta se întinde un siaj otrăvit, care inundă fiecare port în care poposești.

Mi-am umezit buzele și am încercat să mă gândesc la un răspuns. N-am găsit niciunul.

— Du-te, a zis ea după alte câteva secunde. Du-te și nu te mai întoarce niciodată.

L-am privit pe Koichiro. Băiețașul continua să-mi zâmbească, fără să înțeleagă.

— Și el? am întrebat.

— Când va fi destul de mare, îi voi spune că ești mort. Oricum, asta intenționam să fac, după seara asta. Și așa ești. Realmente, așa ești.

S-a întors și a intrat în bloc, fără alt cuvânt.

Am rămas locului mult timp, privind clădirea, gândindu-mă că, poate, Midori va reapărea și că aș putea explica mai bine, sau că ea ar putea explica

mai bine, sau poate că, cine știe, noi doi am fi continuat împreună în vreun alt mod ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, de fapt. Eu nu i-am ucis tatăl și nu am abătut întruna pericole asupra ei și asupra fiului nostru, ea nu m-a trădat asasinilor care cu două ore mai devreme au încercat să mă spintece într-o cabină de toaletă dintr-un aeroport.

Însă ea n-a mai apărut. Și toate acelea s-au întâmplat cu adevărat.

Fusesem gata să fac orice pentru a-i proteja, chiar să mă sinucid. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că Midori va fi dispusă să meargă cel puțin la fel de departe.

Am stat și m-am uitat la bloc. După o vreme am început să tremur de frig. Într-un final, m-am întors să plec. Era straniu să mă gândesc cât de aproape era fiul meu și totuși, cât de imposibil de departe în acel moment.

Capitolul 53

Am luat un tren până în D.C. și am petrecut câteva ore de nesomn într-un motel de acolo. Eram rezonabil de sigur că poliția din New York avea imaginile mele de la videocamerele de securitate din JFK. Imaginile n-aveau să fie grozave, totuși, nu voiam să risc. Pentru o vreme, aeroporturile din zona New Yorkului aveau să fie o zonă cam fierbinte pentru mine.

În dimineața următoare m-am îmbarcat într-o cursă spre Los Angeles, iar de acolo am plecat la Tokio. Mă întorceam doar pentru a-l vedea pe Tatsu. Și pentru banii din Wajima.

Până am decolat de pe LAX, eram îndeajuns de extenuat ca să dorm. Am făcut-o pe aproape toată durata călătoriei. Era mult mai bine decât să mă confrunt cu gândurile din perioada de trezie.

Când am aterizat, se întuneca. Aveam impresia că începusem să trăiesc într-o noapte perpetuă.

Odată trecut de vama de pe Narita, mi-am deschis telefonul mobil japonez. Mă așteptau trei mesaje. Hristoase, în ritmul acela trebuia să-mi angajez o secretară!

Primele două erau de la Dox și Delilah, care încercau doar să ia legătura cu mine. Al treilea era de la Kanezaki. Scrisese scurt: „Sună-mă”.

Nu voiam s-o fac, dar putea să fi fost ceva operațional. I-am tastat numărul.

— Hei, a zis el după primul țârâit, recunoscându-mi numărul.

— M-ai căutat? am întrebat.

— Da. Dox mi-a restituit echipamentul. Și m-a informat. Frumușică treabă.

— Dacă vrei să-mi spui că-ți datorez o favoare, am rostit pe un ton periculos de sec, ți-ai ales un moment prost.

— Nu-i vorba despre aia. Este vorba despre Tatsu.

Maxilarele mi s-au încleștat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— L-am vizitat azi, așa cum mi-ai spus. Nu-i bine.

— Mda, ești plin de noutăți.

Kanezaki a tăcut câteva clipe, după care a întrebat:

— Vrei să-mi zici de ce dracu' ești cu fundu-n sus?

Prezența lui de spirit m-a surprins și mi-a fost imposibil să nu zâmbesc.

— Ți-aș zice, însă ar dura prea mult.

— Oricum, a spus el, te-am sunat doar ca să te anunț. Probabil, o știai deja și te duceai, oricum, să-l vizitezi, dar mi s-a părut că ar trebui să-ți zic, pentru orice eventualitate.

Am încuviințat din cap.

— E-n regulă. Mulțumesc.

— Mai e ceva. Probabil, ai auzit…

— Ce anume?

— Vechiul nostru amic Yamaoto Toshi tocmai a murit. Complicații apărute în spital după ce a fost operat pentru răni cauzate de arme de foc.

— Serios?

— Mda. N-am putut să nu mă-ntreb dacă n-a fost, de fapt, vorba despre o sinucidere asistată.

— N-am de unde să știu. A avut mulți dușmani.

Kanezaki a chicotit.

— Noi doi ar trebui să stăm de vorbă, a zis el.

A tăcut puțin, după care a adăugat:

— Fără nicio obligație.

Exact!

— În curând, am spus, dar nu acum.

Am închis telefonul.

Am luat Narita Express până la Stația Tokio. Am tras la un hotel banal, unde am făcut duș, m-am bărbierit și mi-am schimbat hainele. Am ieșit, am căutat un magazin de băuturi, apoi am plecat la Tatsu.

Bodyguardul m-a lăsat să intru. Fiica lui Tatsu era din nou acolo, ținându-l în brațe pe nepotul

său, și stătea lângă pat. Alături de ea se afla o femeie drăguță, mai vârstnică, probabil, soția lui.

Tatsu dormea. Kaoru m-a salutat și mi-a prezentat-o pe femeia mai vârstnică – mama ei și, într-adevăr, soția lui Tatsu.

— Ne-a spus să-l trezim dacă vii, a zis Kaoru. Dar acum nu mai sunt așa sigură.

— Nu, am încuviințat, lasă-l să doarmă. Are nevoie de somn.

Parcă la indicația unui regizor nevăzut, Tatsu a deschis ochii și ne-a privit.

— Nimeni nu-mi mai ascultă ordinele, a rostit el.

Am izbucnit în râs. Șiret până în ultima clipă.

— Poți să mai stai nițel? m-a întrebat.

Am aprobat din cap.

— Atât timp cât mă suporți.

Tatsu și-a privit fiica și soția.

— De ce nu vă duceți acasă? Ați stat toată ziua aici și știu că sunteți obosite. O să mai flecăresc o vreme cu prietenul meu, după care cred c-o să mă culc. E bine?

Femeile s-au ridicat. La fel ca în prima seară când am venit acolo, Tatsu și-a sărutat nepotul la plecare și i-a șoptit ceva. De data asta însă i-a fost mult mai greu și a gemut de două ori, de durere.

După ce am rămas singuri, mi-a spus:

— Am auzit despre New York.

M-am întrebat cum de a aflat despre Midori, pe urmă mi-am dat seama că se referea la cele întâmplate în aeroport.

— De la Kuro?

Tatsu a încuviințat.

— Nu este nemulțumit. Indivizii aceia erau inutili pentru el, ba puteau chiar să reprezinte o amenințare. Kuro n-are nimic de împărțit cu tine.

— Asta-i bine. M-am săturat de conflicte.

— I-ai văzut pe Midori și pe fiul tău?

Am aprobat din cap.

— Și le-ai explicat?

Am repetat gestul.

— Așa cred, da. Cred că va fi bine. Va dura nițel, dar va fi bine, da.

A surâs. Faptul că nu mi-a detectat minciuna dovedea cât de mult l-a istovit și vlăguit lupta cu boala.

— Ți-am adus ceva, am zis și am scos sticla pe care am cumpărat-o din magazinul de băuturi.

I-am întins-o, dar era atât de slăbit, încât a trebuit să-l ajut s-o țină.

— Un Lagavulin, vechi de șaisprezece ani, a zis Tatsu privind sticla. Oh, cât mi-a lipsit whisky-ul bun.

— Vrei să-l miroși?

— Da. Și să bei un pahar pentru mine, de acord?

— Bine.

Am turnat două degete în două pahare din plastic. Le-am atins unul de celălalt și am toastat:

— *Kanpai*.

— Lucrurile mici contează în viață, nu-i așa? a zis el.

— Da, cred că-i adevărat.

— Știi, azi m-a vizitat Kanezaki.

— Serios?

Tatsu a încuviințat.

— Ar trebui să ții legătura cu el. La un moment dat, noi doi am… lucrat la ceva împreună. Ar putea să te intereseze.

M-am întrebat dacă avea vreo legătură cu „favoarea” pe care, mai devreme sau mai târziu, Kanezaki avea să mi-o ceară.

— Mda, am spus. Am simțit că voi doi colaborați mai mult decât lăsați să vă scape.

— Este un om bun.

Am râs.

— Îți reamintește de tine însuți.

Tatsu a surâs.

— Are aceeași vârstă pe care ar fi avut-o fiul meu.

— Îi duci dorul, așa-i?

— În fiecare zi. Dar îl voi revedea în curând.

Nu l-am contrazis despre când sau unde avea să-l revadă. Oricine putea să vadă că nu mai avea mult de trăit. Și cine eram eu să-i spun ce putea găsi după aceea?

Am tăcut amândoi câteva minute, după care Tatsu a rostit:

— Te rog, mai pune-ți un rând. Încă nu l-am terminat pe al meu.

Mi-am mai turnat un whisky și am toastat din nou. Eu am băut, el a inhalat și am tăcut împreună.

— O să te rog ceva, a adăugat el după un timp.

— Orice.

— În dulap, pe raftul cel mai de sus, este un pachet. Vrei să mi-l aduci?

M-am ridicat și am adus pachetul pe care mi-l ceruse. Era ambalat în hârtie maronie și legat cu sfoară. Am vrut să i-l dau, însă a clătinat din cap.

— Deschide-l tu.

L-am desfăcut. Înăuntru se găsea altă sticluță de clorură de potasiu, altă fiolă de ser fiziologic și o seringă.

M-am uitat la Tatsu și el a încuviințat din cap.

— *Onegai shimasu*, a spus. „Te rog”.

În clipa aceea am înțeles de ce mă întrebase dacă Yamaoto va suferi.

Am clătinat din cap.

— Nu-mi cere să fac asta, te rog.

— După eliminarea lui Yamaoto, nu mai am nimic la care să mă concentrez ca să uit de durere. Nu mai pot rezista. Și nu vreau să-mi petrec ultimele zile într-o ceață de morfină.

— Tatsu, nu pot.

— Boala îmi distruge și familia. Nevastă-mea stă cu mine și o aud plângând când crede că dorm.

— Dar nepotul tău? ziceai că…

— Să mă ierte Dumnezeu, însă nu mai este îndeajuns.

— Totuși, ai vorbit cu el. Te-am văzut – îi șoptești câte ceva la plecare.

— Așa este. Iar în seara asta mi-am luat rămas-bun. Și i-am spus că voi încerca să-l păzesc.

Am privit în jur, căutând un argument. Am arătat spre pieptul lui.

— Uită-te, te-au conectat la monitorul cardiac. Vor sosi imediat aici și te vor resuscita. Eu nu…

— Dacă-mi spui că nu ai nicio cale prin care să ocolești așa ceva, voi fi foarte dezamăgit.

Am scuturat din cap și n-am spus nimic.

— Există o cale prin care s-o ocolești? Rain-san, te rog.

Am închis ochii și am încuviințat fără un cuvânt.

S-a întins și m-a prins de mână.

— Atunci, fă-o.

Am stat mult timp, privindu-l în ochi, sperând că voi vedea cum i se destramă hotărârea. Nu s-a destrămat.

Am căutat prin sertarele dulăpioarelor din rezervă. Printre articolele pe care mă așteptam să le găsesc se aflau și electrozi pentru EKG. Mi-am descheiat primii doi nasturi de sus ai cămășii și mi-am fixat trei electrozi în pozițiile cuvenite. M-am așezat din nou, m-am întins și am pus mâna pe firele atașate de cei trei electrozi de pe pieptul lui Tatsu. M-am uitat la el. A aprobat din cap.

Am tras firele, desprinzându-le, și le-am atașat la electrozii de pe pieptul meu.

Am rămas așa un minut, nemișcați. Am privit monitorul și am respirat lent, în mod deliberat, impunându-mi inimii să fie calmă. Dacă ar fi bătut prea rapid, era posibil ca asistenta să vină ca să-l examineze pe Tatsu.

Asistenta a strecurat capul pe ușă.

— Ishikura-san, sunteți bine?

Tatsu a zâmbit.

— Perfect.

Eram cu spatele la asistentă, așa că nu vedea firele care-mi intrau sub cămașă.

Ea a aprobat din cap.

— Probabil că a fost vreo eroare la un aparat. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nicio problemă, a zis Tatsu. Te rog, poți să-i spui omului meu să intre nițel?

Femeia a încuviințat și a plecat.

Bodyguardul a intrat după o secundă. Tatsu a zis:

— Este târziu. De ce nu pleci mai devreme?

— Domnule, a replicat bodyguardul, schimbul meu va sosi abia peste treizeci de…

— E-n regulă. Prietenul meu va avea grijă de mine până atunci.

— Domnule…

Tatsu l-a fixat cu privirea și pentru un moment a părut să redevină individul formidabil pe care-l cunoscusem.

— Nu mă sili să te mai rog o dată, a zis el.

Bodyguardul a încuviințat rigid și a ieșit.

Tatsu s-a lăsat pe spate în pat și a gemut. Îl epuizase efortul de moment de a-și proiecta spre exterior personalitatea aceea autoritară.

— Gata, a zis el și a arătat perfuzia.

Am umplut seringa și am înfipt acul în orificiul din tubul principal. Lacrimile cu care mă luptasem mi-au umplut ochii și au dat pe afară.

— Dintotdeauna m-am întrebat cum îți faci treaba, a spus Tatsu.

M-am uitat la el.

— De obicei, nu plâng când o fac.

A râs fără putere.

— N-o să te spun la nimeni.

Am folosit clema auxiliară ca să strangulez tubul principal de perfuzie deasupra orificiului pentru injectare. Eram gata. Cu toate acestea, am șovăit.

— Ce mai aștepți, Rain-san?

I-am strâns mâna puternic și l-am privit.

— Mi-ai fost un prieten bun, am zis. Îți mulțumesc.

Tatsu a zâmbit.

— Și tu mi-ai fost un prieten bun. Nu am găsit pe nimeni pe care să-l rog să facă asta. O știi, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, dar n-am putut rosti niciun cuvânt.

— Să ai grijă de familia ta, a spus el. Nu există nimic mai important decât asta. Ai grijă de băiatul tău.

Am încuviințat din nou, iar lacrimile au continuat să-mi șiroiască pe obraji.

— Am așteptat mult timp să-mi văd fiul, a zis el. Te rog, ajută-mă să mă duc la el.

I-am strâns mâna și mai tare și am apăsat pistonul. După aceea am repetat imediat procedura cu serul fiziologic.

Tatsu mă privea, apoi, deodată, a privit undeva dincolo de mine, spre un loc pe care nu-l puteam vedea. Poate spre o persoană.

Strânsoarea mâinii i-a slăbit și pe urmă a dispărut.

Am retras seringa, am pus-o împreună cu fiolele goale în pungă, după care am vârât punga în buzunar. Am deschis clama auxiliară de pe perfuzie. După aceea i-am închis ochii lui Tatsu și am rămas locului, ținându-l de mână, simțindu-mă pustiit și groaznic, și singur.

După alte câteva minute, m-am aplecat și l-am sărutat pe frunte.

— Să fii cu fiul tău, am spus.

Am inspirat adânc, i-am comutat monitorul înapoi pe piept și m-am ridicat în picioare.

Asistenta a apărut în fugă după câteva clipe.

— S-a-ntâmplat ceva, am rostit. Mi se pare că nu mai respiră.

Ea a ocolit patul atât de repede și a început să-l examineze atât de concentrată, încât nici măcar n-a observat când am ieșit pe tăcute.

Capitolul 54

M-am dus într-un bar care-mi plăcea, D-Heartman, pe o străduță lăturalnică din Ginza. Heartman este un local vechi, dar elegant, cu lambriuri din mahon, iluminat discret, cu barmani în cămăși plisate și cu papioane negre. Prepară cocteilurile cu toată seriozitatea și au o selecție excelentă de whisky Single Malt, ceea ce era exact ce-mi trebuia în momentul acela.

După ce am ajuns acolo, i-am telefonat lui Dox și i-am spus unde mă putea găsi, dacă voia.

— Cum a mers treaba în New York? a întrebat el.

— Bine. Toți oamenii lui Yamaoto sunt morți.

Probabil că ceva din tonul meu l-a avertizat să nu ceară și alte detalii, deocamdată.

— O suni și pe Delilah? m-a mai iscodit el. Încă n-a plecat.

— Nu vreau s-o văd. Dacă vrei să vii, vino singur.

Am luat liftul până la nivelul al șaselea și am intrat. Cei doi barmani au făcut o plecăciune când am apărut și m-au întâmpinat cu un *Irasshaimase* discret. Le-am spus că voiam locul de la geam și cineva m-a condus acolo. Heartman își derulează cea mai mare parte a activităților după miezul nopții, așa că, pentru moment, eram singur în tot localul.

Am comandat Lagavulin vechi de șaisprezece ani, sec. Am sorbit și am privit strada tăcută de dedesubt. M-am concentrat asupra gustului, aromei, senzației pe care o percepeam în gât. Am încercat să nu gândesc.

Dox a apărut după patruzeci și cinci de minute. Tocmai comandasem al patrulea whisky. Mintea mi se simțea milostiv de încețoșată.

El s-a așezat vizavi de mine.

— Ar trebui să comand ce bei tu sau e licoarea aia cu gust de medicament?

— Da, este medicament, am replicat.

Dox s-a întors către chelner.

— O sută de Stolichnaya cu gheață. Sau mai bine o sută cincizeci. Cred că trebuie să ajung pe cineva din urmă.

I-am tradus chelnerului, apoi i-am spus lui Dox:

— Nu am crezut că o să mai întârzii pe-aici.

— Și unde te-ai fi așteptat să plec?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Acolo unde trăiești tu. Oriunde ar fi asta.

— Întâmplător, sunt pe punctul de a mă muta într-un locșor din Bali pe care-l știu. Îmi place acolo. Mica noastră lovitură din Wajima ar trebui să-mi fie de folos. Dar mai întâi m-am gândit să petrec ceva timp în Roppongi. Plus că speram că o să te-ntorci și o să ne putem vedea.

Chelnerul ne-a adus paharele, pe urmă s-a îndepărtat.

— Noroc, a spus Dox.

Am ciocnit paharele. Dox a băut cam două treimi din votcă, după care a suspinat prelung și satisfăcut. S-a lăsat pe spate în scaun și a întrebat:

— O să-mi povestești ce s-a-ntâmplat în New York?

I-am relatat totul. Mă simțeam detașat în timp ce istoriseam detaliile, de parcă aș fi ascultat pe altcineva. Probabil că era din cauza băuturii.

După ce am terminat, Dox a rostit:

— La dracu', omule. Îmi pare rău s-aud asta. Sincer!

Am aprobat din cap și mi-am golit paharul. Dox m-a imitat și i-a făcut semn chelnerului să ne mai aducă două.

— Pe de altă parte, a continuat el, știi foarte bine că ei sunt în siguranță. La fel ca tine, după moartea lui Yamaoto.

— Mda. Ei sunt în siguranță.

— Ce vreau să spun este că trebuie să lași timpul să lucreze. Ești tatăl băiatului, iar asta nu

poate fi schimbat de nimic, niciodată. În cele din urmă, Midori își va veni-n fire. Acum este speriată, este firesc, dar asta nu va dura de-a pururi. Partenere, legăturile de sânge sunt ceva deosebit.

Am râs fără veselie.

— Interesant, și ea a spus același lucru.

Chelnerul ne-a adus paharele. Le-a luat pe cele goale și a plecat.

Dox a tras o dușcă și a adăugat:

— Omule, știu ce se-ntâmplă cu tine și cu Delilah.

L-am privit.

— Ce știi?

— Că v-ați înțeles greșit de prea multe ori.

— Așa numești tu asta? Ți-am zis ce-a făcut. S-a dus la New York ca să-ncerce s-o sperie pe Midori să mă părăsească. Și-i atât de pricepută în ceea ce face, încât a reușit.

— Știu ce a făcut. Mi-a povestit. Se simte groaznic din cauza asta. A-ncercat să-ți spună când ai plecat la New York, dar n-ai vrut s-o asculți.

— Ce ar mai fi fost de discutat? A făcut ceea ce a făcut.

— A comis o greșeală, aia a fost. Și o știe și ea foarte bine.

— Da? Atunci, să se ducă dracului.

— Iartă-mă că ți-o spun, partenere, dar nu-i posibil să fii nițeluș cam nerecunoscător aici?

Am luat o înghițitură de whisky și l-am fulgerat cu privirea.

Dox m-a privit în același fel.

— Știi bine că ea a ocolit jumătate de glob și și-a riscat viața ca să te ajute cu problema ta. A omorât un om care încerca să te omoare. Și a ucis alți doi în clipa în care și-a dat seama că-ți vor primejdui familia dacă vor supraviețui.

— Știi de ce a venit aici? S-a simțit vinovată pentru șmecheria pe care i-a făcut-o lui Midori prin spatele meu. Cea de care Midori s-a speriat în asemenea măsură, încât a consimțit să fiu asasinat.

— Cui îi pasă de ce a venit? Femeia aia îți este devotată, fiule, numai că tu ești atât de doritor să revii la tâmpenia cu „Eu singur împotriva restului lumii”, încât nici măcar nu vrei s-o recunoști.

M-am uitat la el.

— Dox, de fapt, ce vrei de la mine?

— Vreau să nu devii sihastrul jalnic pentru care insistă o parte din tine.

— Vrei să-ți spun că mă simt rănit? Că mă simt trădat? Ei bine, n-o s-o fac. N-am nevoie de umărul tău pe care să plâng.

— Ba da, partenere, ai nevoie. Ai nevoie de un umăr exact pentru așa ceva.

— Te-nșeli.

— Văd ce faci. Ești rănit pentru că ai încredere. Iar acum îți spui: „Vezi? Am avut dreptate să n-am încredere, asta se-ntâmplă când ai încredere-n cineva. Ei bine, n-o să mai am încredere în nimeni, niciodată, asta o să fac!”

— Auzi, toate tâmpeniile astea sunt ideile tale sau ai stat de vorbă cu Delilah?

— Și ea a văzut adevărul ăsta. Dar asta nu-nseamnă mare lucru. Ești al dracului de evident în tot ceea ce faci.

— Păi, dacă voi doi vă-nțelegeți așa de bine, de ce n-o iei pe Delilah? După cum se pare, ai petrecut destul timp cu ea.

— Aha, asta-i partea în care rostești acuzațiile cele mai scandaloase pentru a-ți insulta prietenul, astfel ca el să plece și să te scutească de povara de a fi nevoit să admiți că ești idiotul care l-a alungat.

Mi-am proptit coatele pe masă și mi-am lăsat fața în palme. Mă simțeam paralizat.

— Între mine și Delilah nu există nimic, a zis Dox, și o știi prea bine. Dar între voi doi există, cu siguranță, ceva. Iar dacă tu pleci acum de lângă ea, atunci ești idiotul cel mai mare pe care l-am cunoscut vreodată.

L-am privit.

— Ea te-a trimis ca să-i susții cazul, este?

— Nu, idiotule, tu însuți mi-ai spus să n-o invit, ai uitat? Ea nici măcar nu știe că te-ai întors în Tokio și e-ngrijorată. O să-i telefonez și o să-i spun, altfel aș fi complice la aiurelile tale copilărești. Însă dacă ai fi inteligent, i-ai telefona primul.

Mi-am terminat whisky-ul și m-am ridicat.

— Fă ce vrei, am zis și am aruncat niște bancnote pe masă. M-am întors doar ca să-mi iau partea de bani.

Capitolul 55

Am revenit în Rio. Nu era căminul meu, ci doar locul unde trăiam pentru moment. Dar nu aveam altundeva unde să mă duc.

Mă culcam târziu, mă trezeam târziu și mă plimbam foarte mult. Am citit câteva cărți din genul stânjenitor al autodezvoltării. Niciuna nu avea titlul pe care-l căutam – *Cura din 10 pași pentru vindecarea conștiinței asasinului*, poate, sau *Cum să supraviețuiești după ce ai fost trădat*, ceva de felul acela –, totuși, am desprins din ele câteva idei.

Mai mult ca orice, m-am concentrat asupra antrenamentelor dure de jiu-jitsu. La început am crezut că aveam probleme de autocontrol nu foarte diferite de cele care afectează persoanele cu tulburări de alimentație. Apoi mi-am spus că, poate, era un fel de negare a îmbătrânirii, pentru că dacă poți să te antrenezi două ore non-stop pe saltea într-o sală lipsită de aer condiționat în toiul verii din Rio, care este în luna decembrie, asta înseamnă că ești nemuritor.

Dar pe măsură ce antrenamentele au sporit în intensitate, ducând la o serie de accidentări minore, am înțeles ce se întâmpla, de fapt. Încercam să mă autopedepsesc. Fiindcă, în adâncul sufletului, știam că tot ce-mi spusese Dox în Heartman era adevărat.

Uneori am convingerea că imboldul de a crede în propria noastră părere despre lume constituie imperativul intelectual cel mai puternic, echivalentul pentru minte al hrănirii, luptei și împerecherii sexuale. Oamenii sunt dispuși să deformeze realitatea în forme de nerecunoscut, pentru a le putea potrivi în supoziții pe care le-au clădit deja. Ei vor ignora ceea ce e evident, vor selecta irelevantul și vor țese totul într-o tapiserie

de autoamăgire, exclusiv în scopul justificării unei idei, indiferent cât de sărăcăcioasă sau autodistrugătoare ar fi ea.

Exact asta făceam eu. Cum îi spusese Dox? „Tâmpenia mea” de felul „Eu singur împotriva restului lumii”, asta era. Iar pentru a susține tâmpenia aceea, m-am autoamăgit într-o mulțime de direcții.

În primul rând, am acordat prea multă importanță amintirilor despre Midori. Da, între noi doi a fost o afecțiune specială, iar perioada cât am fost urmăriți de Yamaoto în Tokio a implicat destule fricțiuni pentru ca scânteile să fie inevitabile. Totuși, după ruptura noastră, am vrut să cred că relația dintre noi a fost aparte și nu s-ar mai putea repeta vreodată. Întrucât dacă era excepțională însemna că reprezenta o excepție, poate chiar excepția care confirma regula. Iar regula declara că eu voi fi întotdeauna singur și că nu mă puteam încrede în nimeni.

Totuși, parteneriatul meu cu Dox nu se potrivea prea bine în cadrul acelei reguli. Iar relația mea cu Delilah sugera că nici Midori nu a fost deosebit. Așa că în acel moment o parte jalnică a mea voia să-i transforme pe Dox și Delilah, de asemenea, în excepții, ca să se mângâie pe cap și să proclame: „Vezi? Ți-am spus eu”.

Practic, nu făceam altceva decât să mă autosabotez. Ei bine, era timpul să mă opresc.

Într-o zi am sunat-o pe Delilah pe telefonul ei mobil. Când a răspuns, am întrebat-o:

— Cum ar fi dacă aș veni să te văd?

A urmat o pauză lungă. După aceea, ea zis:

— Nu știu. Cum ar fi?

— Nu sunt sigur, dar mi-ar plăcea să aflu.

Altă pauză, apoi ea adăugat:

— Și mie.

— Unde ești? În Paris?

— Nu, m-am întors în Barcelona.

— Sub altă acoperire?

— Nu. Pur și simplu, am nevoie de un loc nou pentru o vreme.

— Cum a mers problema de la muncă?

— Evaluarea a luat sfârșit. Mi-au spus că-mi vor da o mustrare oficială. Le-am zis că dacă o vor face, își pot lua adio de la mine și să caute pe altcineva cu aceeași pregătire ca a mea. Acum reevaluează cazul.

— Și ce ai de gând?

— Nu știu. Mi-ar putea fi totuși de folos cineva cu care să stau de vorbă despre asta.

— Mi-ar plăcea așa ceva. Și mie mi-ar putea fi de folos cineva cu care să stau de vorbă.

— Cât de repede poți s-ajungi aici?

Am făcut o pauză, apoi am răspuns:

— Dacă mă primești, voi fi la bordul următoarei curse.

Ea a râs și a zis:

— Atunci, ce mai aștepți?

Am zâmbit.

— Stai mai întâi să văd programul zborurilor. Revin cu un telefon.

O cursă Iberia decola la ora 16 chiar în ziua aceea. Am rezervat un loc și am anunțat-o pe Delilah că soseam. Apoi l-am sunat pe Dox.

— Eu sunt, am zis. John.

— Da? John și mai cum?

Am surâs.

— Mi-a plăcut asta. În curând o să-ncerci să-mi afli PIN-ul de la card prin telefon. Totul are însă o limită.

El a chicotit.

— Ce mai faci?

— Sunt bine. În principal, m-am gândit.

— Oho, asta sună promițător.

— Mda. Îți datorez niște scuze.

— Asta-i adevărat.

A urmat o pauză, apoi am adăugat:

— Ei bine, îmi cer scuze.

— Bine, le accept. Păcat că nu ești aici, fiindcă ți-aș oferi una dintre îmbrățișările alea după care tânjești.

— Da, mă distruge absența lor.

Câteva clipe, am tăcut amândoi. După aceea am continuat:

— Știi, mi-ai zis că sunt un idiot.

— Păi, așa te purtai. N-am vrut să sugerez că starea respectivă ar fi permanentă. Asta depinde de tine. Se pare că într-un fel ai optat pentru ceva mai bun.

— Poate „recuperarea idiotului”?

Dox a hohotit.

— Ai vorbit cu Delilah?

— O s-o văd chiar azi, mai târziu.

— Grozav. Să m-anunți cum v-ați înțeles, da?

— Așa o să fac.

Altă pauză.

— Unde ești? am întrebat eu. În… Bali?

— Da, îmi construiesc o casă aici. Ar trebui să vii s-o vezi.

— Mi-ar plăcea. Iar dacă ai nevoie de o pauză, de ce nu vii în Barcelona?

— Acolo te-ntâlnești cu Delilah?

— Da. Ar trebui să vii și tu. Noi trei n-am avut niciodată posibilitatea de a sărbători după acțiunea din Tokio. Iar acum ești bogat – îți poți permite zborul din Bali.

A râs.

— I-adevărat. Știi ce, o să vin chiar azi.

— Ăăă, poate c-ar trebui să aștepți măcar câteva…

A râs iarăși.

— Te luam peste picior, omule. Voi doi aveți multe despre care să vorbiți și nu vreau să vă stau în cale. În plus, bănuiesc c-o s-aveți nevoie să petreceți ceva timp conjugal împreună, ca pe vremuri. Așa că uite ce-ți propun: sună-mă peste câteva zile sau peste o săptămână și, dacă toți sunt

receptivi, va fi plăcerea mea să vin și să ciocnim o șampanie.

M-am pomenit gândindu-mă la Tatsu.

— Îmi ești un prieten bun, Dox. Mulțumesc.

— Ajunge cu astea, omule. Ne revedem în curând, fie aici, fie acolo.

Am luat un taxi până la aeroport. Am privit pe geam defilarea cunoscutelor plaje ale orașului și am fost încântat să mă gândesc că peste doar jumătate de zi mă voi plimba pe omoloagele lor mediteraneene.

M-am gândit la Koichiro. Nu urma să am cu fiul meu relația la care sperasem. Nu puteam să fiu o parte din viața lui. Dar chiar pentru totdeauna? Asta înseamnă foarte mult. Poate că Dox avea dreptate. Sângele contează și nu doar în felul pe care-l sugerase Midori. Nu puteam să fiu alături de fiul meu în prezent, dar peste cinci ani? Peste zece? Nu știam. Desigur, incertitudinea nu era o perspectivă fericită, însă era mai bună decât acceptarea că nu-l voi mai vedea absolut niciodată. Era mai bună chiar decât posibilitatea ca el să nu fi existat, pur și simplu, niciodată. M-am mai gândit că mă aștepta un drum greu, dar, pe ansamblu, ar fi trebuit să fiu recunoscător pentru el.

Iar Tatsu mi-a spus să am grijă de băiatul meu. Voiam să fac asta. Nu doar pentru Koichiro și nici doar pentru mine, ci pentru Tatsu. Soarta i-a refuzat viața alături de fiul lui și pentru el a fost important ca soarta mea să fie diferită. Aveam să încerc s-o fac diferită.

În același timp însă nu puteam nega temeinicia din imboldul lui Midori de a-l ține pe Koichiro departe de mine. I-am zis că Yamaoto și cei doi asasini din New York au fost ultimii, că totul s-a terminat, iar eu am ieșit din scenă. Însă Dox continua să facă parte din viața mea și la fel, probabil, și Delilah, și dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreodată nevoie de mine, ar fi trebuit să fiu mort ca să nu sosesc în goana mare.

Apoi mai era și Kanezaki și „favoarea” pe care i-o datoram. Nu știam ce anume era, totuși, puteam face prinsoare că ar fi implicat mai mult decât udarea plantelor din apartamentul lui când lipsea din oraș.

Dar de ce să mă gândesc la toate astea, când mă îndreptam spre întâlnirea cu Delilah? Barcelona a fost anterior un interludiu. Putea să fie din nou.

Nu, mi-am dat seama, nu era chiar așa. Barcelona nu a fost un interludiu, ci un… armistițiu.

Însă și asta era bine. Un armistițiu nu era ceva foarte rău. Era preferabil unui război. Și dacă puteam găsi o cale spre alt armistițiu, apoi spre altul, poate că le-aș fi adunat pe toate laolaltă și, într-o bună zi, din ele ar fi ieșit o pace.

Într-o bună zi.

Nota autorului

Ca întotdeauna, locurile din Barcelona, New York, Tokio și Wajima care apar în această carte sunt descrise așa cum le-am găsit. Nu știu dacă Filiala CIA din Tokio are în dotare genul de echipamente pe care Kanezaki le-a furnizat lui Rain și Dox. Nu știu ca spitalul Jikei din Tokio să aibă o aripă oncologică separată, dar medicii de acolo au făcut o treabă excelentă în 2001, când m-au cârpit după o cădere de la cinci metri înălțime pe betonul din Shibuya.

virtual-project.eu

[1] În tactica de intervenție a diverselor structuri de politie, *fatal funnel* reprezintă zona apropiată din fața și spatele unei căi de acces, ca de exemplu o ușă, pe o distanță de câțiva metri. Polițistul trebuie să evite staționarea în aceste zone, întrucât sunt expuse și automat periculoase. (*n.red*.).

[2] Bucuria de răul altuia (în lb. germană, în original). (*n. trad*.).

[3] Paste făinoase asiatice, similare tăițeilor, preparate din făină de orez sau amidon de fasole *mung* ori soia. (*n. trad*.).

[4] Tânăr dinamic și cu succes în afaceri; acronim de la „Young Urban Professional" (tânăr școlit de la oraș), făcând aluzie la antonimul *hippy*. (*n. trad*.).

[5] Expresie din greaca veche, care înseamnă „cei mulți", în sensul strict al cuvântului, „oameni". În engleză sintagma are o conotație negativă, ironică, și are sensul de „plebe", „drojdia societății", „gloată" etc. (*n. red*.).

[6] Cantitate mare de medicament introdus în organism la începutul tratamentului în scopul obținerii unui efect terapeutic maxim. (*n.red*.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55

Table of Contents

Capitolul 1	5
Capitolul 2	17
Capitolul 3	31
Capitolul 4	35
Capitolul 5	44
Capitolul 6	52
Capitolul 7	57
Capitolul 8	71
Capitolul 9	81
Capitolul 10	90
Capitolul 11	97
Capitolul 12	102
Capitolul 13	107
Capitolul 14	115
Capitolul 15	120
Capitolul 16	137
Capitolul 17	141
Capitolul 18	150
Capitolul 19	167
Capitolul 20	170
Capitolul 21	176
Capitolul 22	182
Capitolul 23	185
Capitolul 24	191
Capitolul 25	196
Capitolul 26	201
Capitolul 27	207

Capitolul 28 210
Capitolul 29 212
Capitolul 30 220
Capitolul 31 225
Capitolul 32 236
Capitolul 33 248
Capitolul 34 252
Capitolul 35 255
Capitolul 36 259
Capitolul 37 267
Capitolul 38 269
Capitolul 39 276
Capitolul 40 279
Capitolul 41 281
Capitolul 42 283
Capitolul 43 284
Capitolul 44 292
Capitolul 45 297
Capitolul 46 300
Capitolul 47 303
Capitolul 48 305
Capitolul 49 309
Capitolul 50 314
Capitolul 51 317
Capitolul 52 324
Capitolul 53 329
Capitolul 54 337
Capitolul 55 342